

Giới thiệu Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương

Dương Phàm 30 tuổi là đặc công xuất sắc của long tổ, hấn bị truy

sát bởi tổ chức sát thủ.

sau khi chết hấn được trọng sinh vào người cùng tên với hấn, một công tử bột sống trong bao bọc của cha mẹ. hấn sẽ làm gì để thay đổi những cuộc chiến vô vị và cũng không thể thiếu những mỹ nữ động tâm vì hấn, hấn sẽ làm gì để bảo vệ những người phụ nữ của mình.

Chương 1: Trọng sinh

Trong rừng một thân ảnh chạy nhanh qua những cái cây, một đám người hắc y nhân đuổi theo, hấn chạy đến đường cùng quay đầu lại mỉm cười, một nụ cười chất đắng.

đám người hắc y nhân đuổi đến dừng lại, bọn chúng chính là những sát thủ của tổ chức bí ẩn, chuyên loại bỏ những nguy cơ gây nguy hiểm đến tổ chức.

Dương Phàm ngửa mặt lên trời nhìn bầu trời thật đẹp, bỗng hấn lao đến tát sát.

cuộc chiến xảy ra rất lâu, cuối cùng hấn đã kiệt sức gục ngã, bên sát thủ cũng chết rất nhiều.

- Một tên hắc y nhân nói "về báo cáo tổ chức nhiệm vụ đã xong" chúng ta đi.

Dương Phàm mở mắt thấy đầu mình đau nhức, bỗng từ cửa mở ra một người phụ nữ chừng 50 tuổi bước vào, bà giật mình chạy đến.

- Phàm nhi con tỉnh rồi! bà vừa nói vừa khóc"

hấn suy nghĩ không lẽ mình đã sống lại không đúng là mình đã trọng sinh đây là mẹ mình sao, hấn từ nhỏ không có cha mẹ làm sao biết đến tình thương của cha mẹ. hấn cảm động ôm lấy người phụ nữ.

- Con không sao đâu! con đã khỏe rồi.

- Phàm nhi con vừa tỉnh lại để mẹ gọi bác sĩ đến kiểm tra cho con! bà lau đi nước mắt và nói"

- Con đã khỏe rồi không cần kiểm tra đâu, mẹ đi làm thủ tục xuất viện cho con! tình hình của cơ thể này hấn biết".

- Được nhưng con phải kiểm tra trước đã.

Con trai đã kiên quyết như vậy bà cũng đành làm theo, sau khi kiểm tra xong đến bác sĩ cũng không tin vào mắt mình! mới hôm qua bác sĩ đã kiểm tra thấy sức khỏe của người này còn rất yếu, vậy mà hôm nay kiểm tra thì lại rất khỏe mạnh".

Làm thủ tục xuất viện xong bà lấy xe chở con trai về, về đến công thì đã thấy có mấy người mặc đồ đen giống như bảo tiêu ra mở cổng, từ cổng đi vào cũng khoảng 1km thì tới căn nhà nhìn như hoàng cung, có người hầu đã chờ sẵn mang xe xuống gara, vào trong nhà người đã ra đón.

"Bà chủ! thiếu gia, ông chủ và tiểu thư đang đợi.

Vào trong thì thấy người đàn ông khoảng 50 tuổi là cha hấn tên Dương Thiên chủ tịch tập đoàn Dương Thị là tập đoàn lớn nhất Hoa Hạ, người bên cạnh là chị hấn tên Dương Nguyệt 27 tuổi đang là tổng giám đốc tập đoàn Dương Thị, mẹ hấn là Liễu Huệ. còn người hấn đã trọng sinh vào cùng tên với hấn Dương Phàm.

Cả hai người đều đứng dậy vẻ mặt vui mừng khi thấy Dương Phàm, vì nghĩ là chỉ có Liễu Huệ về vì bà đến bệnh viện là để xem tình hình của Dương Phàm.

Từ nhỏ Dương Phàm do sức khỏe yếu cho nên cả 3 người đều thương chiều Dương Phàm.

Cả bốn người cùng ngồi ăn, Dương Phàm ăn rất nhiều, khiến cho 3 người thấy rất lạ, bình thường Dương Phàm cũng chỉ ăn một ít thức ăn, mắt thấy 3 người nhìn mình Dương Phàm đặt bát xuống.

- Sao ba người nhìn con làm gì, mọi người không ăn sao?

Cả ba người đều không nói gì cầm bát lên ăn tiếp, ăn xong Dương Phàm lên phòng lần ra giường.

Những chuyện xảy ra tối hôm nay làm cho hấn suy nghĩ mãi, rồi hấn cũng chẳng để ý nữa hấn nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Trong Sinh

Trong rừng một thân ảnh chạy nhanh qua những cái cây, một đám người hắc y nhân đuổi theo, hắc y nhân chạy đến đường cùng quay đầu lại mỉm cười, một nụ cười chất đắng.

Đám người hắc y nhân đuổi đến dừng lại, bọn chúng chính là những sát thủ của tổ chức bí ẩn, chuyên loại bỏ những nguy cơ gây nguy hiểm đến tổ chức.

Dương Phàm ngửa mặt lên trời nhìn bầu trời thật đẹp, bỗng hắc y nhân lao đến tất sát.

Cuộc chiến xảy ra rất lâu, cuối cùng hắc y nhân đã kiệt sức gục ngã, bên sát thủ cũng chết rất nhiều.

- Một tên hắc y nhân nói "về báo cáo tổ chức nhiệm vụ đã xong" chúng ta đi.

Dương Phàm mở mắt thấy đầu mình đau nhức, bỗng từ cửa mở ra một người phụ nữ chừng 50 tuổi bước vào, bà giật mình chạy đến.

- Phàm nhi con tỉnh rồi! bà vừa nói vừa khóc

Hắn suy nghĩ không lẽ mình đã sống lại không đúng là mình đã trọng sinh đây là mẹ mình sao, hắn từ nhỏ không có cha mẹ làm sao biết đến tình thương của cha mẹ. Hắn cảm động ôm lấy người phụ nữ.

- Con không sao đâu! con đã khỏe rồi.

- Phàm nhi con vừa tỉnh lại để mẹ gọi bác sĩ đến kiểm tra cho con! bà lau đi nước mắt và nói

- Con đã khỏe rồi không cần kiểm tra đâu, mẹ đi làm thủ tục xuất viện cho con! tình hình của cơ thể này hắn biết.

- Được nhưng con phải kiểm tra trước đã.

Con trai đã kiên quyết như vậy bà cũng đành làm theo, sau khi kiểm tra xong đến bác sĩ cũng không tin vào mắt mình! mới hôm qua bác sĩ đã kiểm tra thấy sức khỏe của người này còn rất yếu, vậy mà hôm nay kiểm tra thì lại rất khỏe mạnh.

Làm thủ tục xuất viện xong bà lấy xe chở con trai về, về đến cổng thì đã thấy có mấy người mặc đồ đen giống như bảo tiêu ra mở cổng, từ cổng đi vào cũng khoảng 1km thì tới căn nhà nhìn như hoàng cung, có người hầu đã chờ sẵn mang xe xuống gara, vào trong nhà người đã ra đón.

"Bà chủ! thiếu gia, ông chủ và tiểu thư đang đợi.

Vào trong thì thấy người đàn ông khoảng 50 tuổi là cha hắn tên Dương Thiên chủ tịch tập đoàn Dương Thị là tập đoàn lớn nhất Hoa Hạ, người bên cạnh là chị hắn tên Dương Nguyệt 27 tuổi đang là tổng giám đốc tập đoàn Dương Thị, mẹ hắn là Liễu Huệ, còn người hắn đã trọng sinh vào cùng tên với hắn Dương Phàm.

Cả hai người đều đứng dậy vẻ mặt vui mừng khi thấy Dương Phàm, vì nghĩ là chỉ có Liễu Huệ về vì bà đến bệnh viện là để xem tình hình của Dương Phàm.

Từ nhỏ Dương Phàm do sức khỏe yếu cho nên cả 3 người đều thương chiều Dương Phàm.

Cả bốn người cùng ngồi ăn, Dương Phàm ăn rất nhiều, khiến cho 3 người thấy rất lạ, bình thường Dương Phàm cũng chỉ ăn một ít thức ăn, mắt thấy 3 người nhìn mình Dương Phàm đặt bát xuống.

- Sao ba người nhìn con làm gì, mọi người không ăn sao?

Cả ba người đều không nói gì cầm bát lên ăn tiếp, ăn xong Dương Phàm lên phòng lần ra giường.

Những chuyện xảy ra tới hôm nay làm cho hắn suy nghĩ mãi, rồi hắn cũng chẳng để ý nữa hắn nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Uống Rượu Cũng Có Mỹ Nữ

Sáng ngày hôm sau Dương Phàm tỉnh dậy vệ sinh cá nhân xong,hắn đi vào nhà bếp mở tủ lạnh lấy ít thịt và hai quả trứng ra làm đồ ăn,những người hầu trong nhà đều ngạc nhiên vì chuyện Dương Phàm biết nấu ăn.

Ăn xong bữa sáng khoảng 7 giờ Dương Phàm lấy xe đi đến trường,vừa đến lớp nghe mấy thằng nói hôm nay lớp sẽ có cô chủ nhiệm mới.hắn cũng chẳng bận tâm đến cô chủ nhiệm là ai chỉ thấy mấy tên nam sinh nói rất xinh đẹp.Hiện tại hắn chỉ muốn điều tra bọn tổ chức đã truy sát hắn,gục đầu xuống bàn ngủ,hắn cảm nhận thấy có người tới gần,tuy hắn đang ngủ nhưng với đặc công như hắn cho dù là tiếng động nhỏ hắn cũng biết.

mở mắt ra hắn thấy khuôn mặt quen thuộc,không ngờ là nàng,tại sao nàng lại làm giáo viên.

Dương Phàm định nói gì đó nhưng hắn lại không nói ra,hiện tại cơ thể này không phải hắn mà là linh hồn hắn đã trọng sinh vào.

Trong sâu tâm tư hắn lúc này rất bối rối,người mà hắn đã có lỗi nhất chính là nàng,hắn không muốn đối mặt với nàng vì hắn cảm thấy lúc này chưa phải lúc để giải thích.

"Dương Phàm bạn đi đâu thế"

Ngọc nhi đứng lên nói.

Trong trí nhớ của hắn nàng người con gái tốt,học giỏi lại xinh đẹp,hay giúp đỡ hắn học tập,có thể nói nàng là người bạn tốt nhất của hắn ở trường,vì sức khỏe của hắn không được tốt nên cũng không có mấy ai chơi với hắn,nhưng duy nhất chỉ có nàng là người quan tâm đến hắn suốt từ hồi học cấp3.

"Không phải chuyện của cậu".Dương Phàm quay đầu lại nói,hắn đi tiếp cũng không nói thêm một lời nào.

Mọi người thấy thái độ của hắn như vậy cũng thấy rất lạ,tính cách khác hẳn hoàn toàn cứ như là một con người khác.

Chỉ có cô nàng Ngọc Nhi là thấy lòng ngực rất đau,nàng cứ nghĩ Dương Phàm đã ghét mình.

Vì nàng đã yêu thầm hắn từ năm cấp3,do tính cách của hắn rất ít nói và cũng do nàng là con gái cho nên nàng cũng không dám thổ lộ với hắn.

Dương Phàm lúc này rất bối rối hắn không nghĩ là thế giới rộng lớn như vậy mà gặp được nàng.

Quán bar Thiên Hương là quán bar nổi tiếng nhất thành phố từ các ông chủ đến đám lưu manh đều tụ tập ở đây.

1 ly rum sunset pha cocktail,Dương Phàm ngồi xuống nói.

Bartender không ngờ một thanh niên trẻ tuổi lại có thể uống được loại rượu này.

Bartender đưa cho Dương Phàm ly rum sunset,Dương phàm chỉ một hơi đã uống hết.

Từ lượng của anh bạn thật tốt.

Dương Phàm uống hết ly thứ năm thì có một cô gái tới gần.

Không phiền mời tôi một ly chứ,tuy ở trong bar nhưng người phụ nữ đó lại đeo kính.

Có mỹ nữ ngồi uống cùng thì còn gì bằng,cô gái mỉm cười ngồi xuống gọi ly cocktail.

"Cậu có tâm sự".cô gái uống hết ly rượu nói.

Mỹ nữ cũng có tâm sự đấy thôi.

Tôi tên Vân Tuyết nếu cậu không phiền có thể gọi tôi là chị tuyết"Cô gái mỉm cười nói".

Em tên Dương Phàm,Dương trong chí dương,Phàm trong phàm tục. Trước lúc gia nhập quân ngũ hắn từ nhỏ đã sống với sư phụ,cái tên Dương Phàm cũng là do người đặt cho hắn.

Vậy cậu có tâm sự gì mà lại đến những chỗ này,không lẽ là thất tình sao.

Cũng không có chuyện gì chỉ là em không muốn nhớ lại chuyện đó,vậy còn chị?

Là chuyện của công ty thôi em à cũng không có gì đâu.

Dương Phàm thấy Vân Tuyết không muốn nói hắn cũng lười hỏi.

2 người nói chuyện một lúc lâu rồi cũng chuẩn bị rời đi,Vân Tuyết cảm thấy rất vui khi nói chuyện với Dương Phàm,nàng cảm thấy rất an toàn khi ở cùng hắn,trực giác của nữ nhân nói cho nàng biết Dương Phàm này không phải người bình thường.

"Cậu có thể cho tôi số phone của cậu chứ".

18851888xxx,hắn đọc ra một dãy số.

Số của chị là 13021042xxx.

Hai người lưu số của nhau rồi chia tay tại quán bar.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Cút!

Dương Phạm về nhà hắn cũng chẳng thèm ăn,hắn đi về phòng nằm ngủ.

Sáng hôm sau hắn tỉnh dậy mở máy lên thì thấy có 10 cuộc gọi nhỡ của cô nàng Ngọc Nhi,hắn cũng lười gọi,đi xuống thì chỉ thấy chị hắn đang coi TV.

Hôm nay chị không tới công ty sao."Dương Phạm nói"

Đã có cha mẹ ở công ty rồi,chị hôm nay xin nghỉ,mà em hôm nay có đi đâu không.

Em cũng không có chuyện gì làm,chị hỏi em chuyện đó làm gì.

Nếu em không bận thì lát nữa đi chơi với chị.

Chị định dùng em làm bìa chắn cho chị hả.

Em nói vớ vẩn gì thế,nếu em không muốn đi thì thôi."chị là muốn em giả làm bạn trai chị thôi mà"hàng lâm bẩm nói.

Đi em đi.hắn cười cười nói.

Em lên thay quần áo,chúng ta chuẩn bị đi.

Chuẩn bị đi đâu vậy chị quần áo em như vậy không được sao.

"Em cứ thay đi hỏi nhiều làm gì".nói xong nàng đi lên phòng mình.hắn cũng vào phòng thay lấy bộ âu phục,chải vuốt tóc xong hắn cũng chẳng nhìn lại mà đi xuống chờ.

30 phút sau Dương Nguyệt đi xuống,Chỉ thấy nàng mặc bộ đồ bó sát người làm lộ ra những đường cong thật đẹp,Chỉ đánh chút son môi hơi nhạt,khuôn mặt vốn không cần trang điểm cũng đã mê người rồi.

Hắn nhìn không chớp mắt quan sát tỉ mỉ,hắn dừng lại ở bộ ngực của nàng.

Thấy ánh mắt của em trai cứ nhìn chăm chăm vào bộ ngực của mình"cái thằng quỷ này háo sắc từ khi nào thế"nàng nghĩ thầm.

Nhìn đủ chưa nhìn đến con mắt muốn rơi ra rồi kìa.

Tại chị đẹp quá em mới nhìn có một chút thôi mà,cũng có mắt miếng thịt nào của chị đâu.

Nhìn có một chút mà cứ nhìn chăm chăm vào ngực của người ta.

Đâu có đâu em chỉ nhìn có một chút thôi mà"hắn quay đầu đi nói"

Thôi chúng ta đi thôi kéo muộn.

Nàng khởi động chiếc Audi A8,đi khoảng 30 phút thì đến một bar.Ngày hôm qua hắn còn ở đây uống rượu với một mỹ nữ. Văn Tuyết.

Mỹ nữ có tâm sự,hắn ngồi xuống nói.Tuy chỉ mới gặp tối hôm qua nhưng hắn có thể nhớ rất kĩ hình dáng đằng sau của nàng.

Là cậu sao,thật là khéo quá chúng ta lại gặp nhau.

Đúng là thật khéo ha."Dương Phạm cười cười nói",có chuyện gì sao mà chị lại ngồi đây.

Không có gì đâu em chỉ là chút chuyện của công ty thôi,cũng không có gì đâu.Nhìn biểu hiện của nàng như vậy thì chắc chắn là có chuyện gì đó.

Chỉ có thể nói với em được không biết đâu em có thể giúp được. Tuy là chuyện của công ty khác thì hẳn chẳng bận tâm, những chuyện liên quan đến mỹ nữ thì hẳn không thể không quan.

Cảm ơn, chuyện này cậu không thể giúp tôi được đâu. Vừa nói nàng thấy một gã thanh niên đi đến cầm tay nàng định kéo đi thì bị Dương Phàm chặn lại, gã thanh niên như ong mày quát. Cút!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Sát Thần

Cút! vừa nói hết câu hắn cảm thấy con đau truyền từ khuôn mặt.

Đập hắn! hắn gào lên! những người gần đó cũng bắt đầu chú ý đến bên bọn hắn.

Năm thân ảnh lao vào bao vây lấy Dương Phàm! hắn cũng chẳng thèm liếc mắt một cái mặc cho năm người bao vây hắn.

Nhóc muốn tự mình bẻ gãy một tay, một chân hay để chúng ta phải động tay. "gã có khuôn mặt có vết sẹo chạy ngang má trái nói" vừa nói dứt câu hắn còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì tay trái truyền đến một trận đau đến xương tủy, cả bốn tên còn lại nhìn cánh tay bị vụn vụn cả bốn tên cũng không dám lại gần, cả 4 tên đều là quân nhân xuất ngũ bọn chúng biết người như vậy không nên khiêu chiến.

Dương Phàm tiến lại gần gã thanh niên nhìn mặt hắn giờ tối xăm lại. "Chưa có một ai dám nói cút! trước mặt tao, giờ thì lăn ra cho lão tử. Giờ thì lăn ra chỗ khác tốt nhất là biến xa một chút không thì đừng có trách lão tử.

gã thanh niên không dám phản bác vì sợ cái tên ra tay độc ác này, hắn rời khỏi quán bar trước lúc đi hắn quay mặt lại nhìn cho kĩ tên vừa đánh hắn.

Chị Tuyết giờ chị có thể nói cho em biết công ty chị đã có chuyện gì, em có thể giúp được chị.

Em tốt nhất là nên rời khỏi đây đi, không lát nữa anh của hắn tới thì có muốn đi cũng không được đâu.

Nếu chị không nói thì em cũng không đi. "Dương Phàm kiên quyết nói". Hắn thật sự là muốn giúp nàng nhưng mà nàng lại không biết gì về hắn, mà hai người chỉ mới biết nhau hôm qua.

Chuyện là như thế này do công ty của mẹ chị thiếu tiền ngân hàng, mẹ chị cũng đã hỏi vay vài nơi thậm chí là người nhà cũng không có ai cho vay, rồi tên Vương thiếu đó đến công ty của mẹ chị nói là muốn đầu tư nhưng hắn lại đưa ra điều kiện là mẹ chị phải thế chấp một thứ bất kì cho hắn, lúc đó công ty đang suy sụp nên mẹ chị đã kí vào tờ giấy đó, nhưng đến lúc kí xong hắn mới nói vật thế chấp đó chính là nàng, cho dù muốn trả tiền hắn cũng không được vì mẹ chị đã kí vào đó. "Nàng nhìn hắn bằng ánh mắt u sầu".

Vậy khoản tiền đó là bao nhiêu?

500 vạn. "500 vạn đối với bọn họ là nhiều nhưng đối với hắn thì không đáng để nhìn".

cũng chỉ là 500 vạn thôi em có thể giúp chị giải quyết vấn đề này, nhưng còn 1 vấn đề quan trọng nữa là bản kí kết hắn đang cầm. "vừa mới nói hết câu thì từ cửa quán bar có khoảng hơn trăm tên mà tên nào cũng xăm mình tay cầm đao, kiếm".

Anh Bưu chính là tên tiểu tử đó đã đánh em hắn còn bẻ gãy một cánh tay của vệ sĩ nữa.

Tên được gọi là anh Bưu đó giờ tay lên không cho tên thanh niên bị Dương Phàm và một bàn tay vẫn còn in trên mặt hắn. "trước ngực hắn xăm cả con rồng quấn quanh người hắn".

Anh bạn muốn tự mình bẻ gãy tay hay để cho đàn em tôi ra tay.

Tiểu Phàm em làm gì vậy, tại sao lại gây chuyện với bọn lưu manh này? chị hắn không biết từ đâu chạy tới nói".

Anh bạn chỉ cần chị cậu đi với tôi một đêm thì chuyện lúc này coi như tôi đã chưa nói gì" không ngờ tên này lại có chị xinh đẹp như vậy tên Bưu đó nói máu dâm nói".

Tao cũng khuyên mày một câu tốt nhất là mày nên vào cái miệng chó của mày không thì hậu quả tự gánh" Dương Phàm nổi lên sát khí nói".

Tiểu tử ngươi muốn chết. "cả đám tiểu đệ của tên Bưu nói".

Tiểu tử lá gan của mày cũng lớn lắm. "Đập nó cho tao". Tên Bưu gầm lên cả đám tiểu đệ phía sau náo nháo xông vào. "Chỉ nghe thấy những tiếng kêu gào

thảm thiết".Một mình Dương Phàm tả xung hữu đột hơn trăm người trên tay toàn là dao,kiếm,gậy,côn các loại.Tên nào vừa vào đến là bị Dương Phàm đập bay ra sau."Khoảng 10 phút sau chỉ thấy xung quanh toàn là người nằm rên rĩ nhưng tên nào không may mắn thì bị ngắt đi".

Dương Phàm đi đến chỗ của tên Bưu chỉ nghe thấy những tiếng hét,đét,đét... vang lên trong khoảng nặng."tao đã nói rồi mày nên rút lại lời nói và tự vả vào cái miệng thối của mày thì bây giờ mày tự nhận lấy hậu quả".Mặt tên Bưu giờ đã nở hoa máu đầy miệng gầy mất mấy cái răng.

Giấy kí kết của mẹ chị Tuyết đầu"Dương Phàm đến chỗ của tên thanh niên kia đưa tay ra nói".

Tên Vương thiếu đó tay run run mò vào trong túi áo lấy ra một tờ giấy đưa cho Dương Phàm."Hiện tại hán đã không dám chống đối lại Dương Phàm nữa rồi".Một người đánh gục hơn trăm người tay cầm vũ khí mà chỉ mất có hơn 10 phút."Đây là khái niệm gì như vậy hán đầu còn là con người nữa mà là một tên quái vật".

Đây có phải là chữ kí của mẹ chị không."Dương Phàm cầm tờ giấy đưa cho Vân Tuyết nói".

Phải là nó."Cảm ơn em,cảm ơn em".Vân Tuyết cúi đầu cảm ơn Dương Phàm.Hiện tại nàng đang rất vui.

Vì chuyện này mà em gặp phải rắc rối như vậy,chị không biết phải đền ơn em như thế nào nữa."vì chuyện này mà Dương Phàm gặp phải rắc rối lớn tuy nàng vui nhưng còn người con trai đã giúp nàng thì phải làm sao".Dương Phàm biết trong lòng nàng nghĩ gì.

Đây chỉ là chuyện nhỏ thôi không đáng bận tâm đâu chị cứ tin tưởng vào em đi.

Chuyện nhỏ,lớn chuyện như vậy mà em nói là chuyện nhỏ sao,lỡ như bọn chúng lại đến tìm em thì phải làm thế nào,tốt nhất là nên nói chuyện này cho ba biết để ông giúp em giải quyết chuyện này.

Chị à,em nói đây là chuyện nhỏ thì nó là chuyện nhỏ chị cần gì phải xúc động lên như vậy,thôi không nói đến chuyện này nữa chúng ta đi về thôi,chị Tuyết chúng ta về thôi."Cả ba người đi ra khỏi quán bar cũng không có ai dám ngăn cản họ vì họ không muốn gây họa với cái tên sát thần này".

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chị Gái Thành Bạn Gái

Sau khi chia tay Vân Tuyết,hai chị em Dương Phàm đến một nhà hàng tây nổi tiếng trong thành phố,cả bên trong và bên ngoài luôn có nhân viên tiếp đón khách.

"Hai đã đặt bàn trước hay muốn chọn bàn"nhân viên tiếp tân nói.

"Cho chúng tôi phòng vip"Dương Phàm nói hán biết Dương Nguyệt đưa hán đến đây không phải để ăn mà muốn hỏi hán tại sao lại biết võ.

Nhân viên đưa hai người đến phòng nói"hai vị muốn dùng gì có thể bấm cái nút ở trên bàn nhân viên phục vụ sẽ tới ngay".nhân viên nói xong đi ra ngoài đóng cửa lại.

"Em biết chị muốn hỏi em chuyện gì"Dương Phàm nói.

"Vậy em nói chị nghe đi"Dương Nguyệt nói.

"Thực ra một năm em ở kí túc xá trong trường là để luyện võ"Dương Phàm nói.Đúng là năm trước hán ở trong kí túc xá là để học chứ không phải là luyện võ,nhưng sang năm nay sức khỏe của hán yếu đi phải vào viện cho nên cha mẹ hán không cho hán ở kí túc xá trong trường nữa mà bắt hán chuyển về nhà.do Dương Phàm không muốn cho mọi người trong trường biết gia đình hán như thế nào cho nên từ năm Trung học đến Đại học hán không có lấy một người bạn,chỉ có cô nàng Ngọc Nhi là giúp đỡ hán,từ năm cấp 3 đến đại học nàng luôn giúp hán trong việc học tập,nhắc đến nàng ta làm hán lại nhớ đến ngày hôm qua nàng có gọi cho hán 10 cuộc mà giờ hán còn không gọi cho nàng một lần.

Tuy Dương Phàm nói như vậy"Dương Nguyệt đành miễn cưỡng chấp nhận lời giải thích của Dương Phàm".

"Minh cũng nên gọi món đi thôi".Dương Phàm nói.

"Được!em muốn ăn gì thì gọi"Dương Nguyệt nói.

Dương Phàm bấm vào nút trên bàn khoảng 2 phút đã có nhân viên tới"hai vị muốn gọi món"Súp hải sản,gà sốt vang với 1 phần bò bít tết tình nhân,bật chai vang năm 86 mỗi thứ một phần."Dương Phàm gấp menu vào nói".

Phiên hai vị chờ một lúc nhà bếp sẽ làm xong ngay"Nhân viên phục vụ viết xong các món ăn rồi nói".

Mắt thấy nhân viên đi ra ngoài Dương Nguyệt nói "một mình em ăn nhiều vậy lại còn gọi món tình nhân, không lẽ em muốn giới thiệu bạn gái với chị sao".

Đâu có đâu em gọi mấy món đó là để chị cùng ăn nữa mà "Dương Phàm cười xấu xa nói".

Chị đâu Phải là bạn gái của em đâu mà em gọi món tình nhân lại còn lấy chai vang năm 86 nữa chứ "nàng nói với điệu bộ không vui".

Chẳng phải chị bảo em đi cùng để giả làm bạn trai của chị sao "Dương Phàm cười ám muội".

Chị đâu có nói muốn em giả làm bạn trai chị đâu "Dương Nguyệt đỏ mặt lên nói, nàng không ngờ chuyện này lại để cho thằng nhóc biết được".

Bị em nói trúng rồi chứ gì, nhìn mặt chị đỏ lên kia. Hai người nói chuyện vui vẻ với thì có nhân viên mang đồ ăn lên.

Chúng ta ăn thôi "Thức ăn được bày ra bàn" Nhân viên phục vụ đi ra ngoài.

Hai người vừa ăn vừa uống rượu, uống hết chai rượu vang 86, tuy là rượu vang nhưng ai không uống được thì cũng có thể say. Dương Nguyệt khuôn mặt đỏ ửng nhìn rất mê người.

"Chúng ta về thôi, tối nay em phải giả làm bạn trai của chị đó".

"Bộ chỉ là giả thôi à vậy thì em không làm bạn trai chị đâu". Dương Phàm tỏ vẻ không muốn nói.

"Vậy em muốn như thế nào mới chịu đây".

"Vậy thì làm bạn trai chính thức đi".

"Không được, em lấy đâu ra cái suy nghĩ đó thế".

"Vậy thì khi ở ngoài chị sẽ là bạn gái của em, ở nhà hay ở công ty thì chị vẫn là chị của em, như vậy là được chứ, nếu như chị không muốn thì thôi vậy".

"Cũng được nhưng em phải giúp chị 3 việc, chị sẽ làm bạn gái của em".

Chỉ cần là những chuyện em làm được em sẽ cố gắng giúp chị, được chứ.

Được cứ như vậy đi.

Hai người thanh toán xong lấy xe đi về.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chị Gái Thành Bạn Gái (Hạ)

7 giờ tối Dương Phàm đi lên phòng của chị hần, hần chẳng thèm gõ cửa mà đi hần vào luôn vì cửa phòng của chị hần không có khóa. Đúng là phòng của nữ nhân có khác, xung quang chỉ thấy toàn là một màu hồng, đây là lần đầu tiên hần vào phòng của nữ nhân.

Hần đến bên giường chỉ thấy đôi chân trắng muốt lộ ra dưới lớp chăn. "Chẳng lẽ" hần hít một hơi thật sâu từ từ kéo chiếc chăn xuống chỉ thấy ngọn núi lộ ra 2 đầu núm vú hồng. "Thật sự là muốn đưa tay vuốt ve mà".

Cố kiềm chế dục vọng, nhưng hần thật sự là chịu hết nổi rồi. "đặt tay lên hai quả bưởi trước mặt hần từ từ xoa nắn, rất mềm, cuối cùng hần cũng không kiềm chế nữa mà làm mạnh bạo hơn". Chỉ nghe thấy ư...ư...ư...phát ra từ cổ họng của Dương Nguyệt.

Nàng tỉnh lại, lúc đầu nàng rất hoảng, nàng dần ổn định lại. "chỉ có Dương Phàm vẫn đang trong cơn dục vọng cho nên không biết chị hần đã tỉnh".

"Đù chưa". Câu nói của nàng đã đánh thức cơn say mê của Dương Phàm.

"Chị dậy rồi sao". Dương Phàm nói với vẻ mặt tỉnh bơ.

"Em làm như vậy chị không dậy thì cũng không biết em còn muốn tiến xa đến đâu nữa" Hừ.

"Em...em...em xin lỗi, tại em không kiềm chế được".

"Nếu em không kiềm chế được thì sao không tìm lấy cô bạn gái nào đi".

Bạn gái chẳng phải chị đang là bạn gái của em sao.

Được rồi em còn không đi ra để chị còn thay y phục.

"Dù sao em cũng thấy hết rồi còn gì mà ngại nữa chứ" dù sao thì sờ em cũng sờ rồi, nhìn thêm một chút nữa cũng đâu có ảnh hưởng gì đâu, thật sự là rất căng rất đàn hồi. nói hết câu Dương Phàm đi ra khỏi phòng xuống dưới ngồi ở ghế chờ.

"Không biết lúc đưa nàng lên giường thì nàng có phóng đăng không nhì". Hấn chỉ nghĩ đến thôi mà thằng nhỏ của hắn đã phản ứng kịch liệt.

Một lúc sau chị hắn đi xuống trong bộ váy dạ hội hở đôi vai trần, lại khiến hắn nhớ lại cảnh vừa làm ở trong phòng. "hắn nhìn vào lòng bàn tay nắm vào rồi mở ra cứ như vậy".

"Tiểu tử còn nghĩ bậy bạ gì đó" nàng tức giận nói.

"Em đâu có nghĩ gì đâu" Dương Phàm làm ra vẻ vô tội nói, Chị đã xong rồi thì chúng ta đi đâu vậy.

"Tối bữa tiệc sinh nhật bạn chị". Nhớ là làm cho giống người yêu vào nhé.

"Chẳng phải chúng ta vừa mới làm chuyện của người yêu hay làm sao".

Nhắc tới chuyện đó lại khiến cho khuôn mặt của Dương Nguyệt đỏ lên. nàng nhớ lại lúc bị cậu em trai sờ nắn ngực mình, làm khuôn mặt nàng càng thêm đỏ.

"Đứng đắn chút đi trong đầu em không có gì ngoài chuyện đó sao".

"Được em sẽ đứng đắn mà". Mà em vừa gọi anh là cái gì.

"Thì là em đó thôi" mà em vừa nói gì đó, em lên chúc anh từ khi nào thế.

"Chẳng phải lúc chiều chị đã đồng ý rồi sao".

"Chị đã đồng ý chuyện gì?"

"Thì là chuyện chị đồng ý làm bạn gái em rồi còn gì"

"Là chuyện đó sao, chẳng phải chị đã nói nếu em giúp chị 3 việc chị sẽ đồng ý làm bạn gái em con gì".

"Nhưng chị đâu có nói là em phải giúp chị song 3 chuyện thì chị mới làm bạn gái em đâu chính như vậy bây giờ chị chính là bạn gái của em".

Đúng là nàng có nói như vậy, thôi thì đành làm bạn gái của em trai vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Dự Tiệc Và Cứu Người

Dương Phàm theo sự chỉ dẫn của Dương Nguyệt đi khoảng gần một giờ đồng hồ cũng đến nơi "hắn đi chiếc (ferrari 488 spider màu đỏ). Đến nơi để xe, hai người bước xuống cũng có vài người đang nhìn hai người họ. "biệt thự này rất rộng từ cổng đi vào khoảng 300m là đài phun nước hai bên trồng hoa nhìn rất đẹp". Hai người đi vào trong biệt thự, bên trong cũng khá đông.

"Ánh Nguyệt Bỏ tới rồi" một người con gái bước đến nói. Thấy bên cạnh còn có một nam nhân nàng nói "anh chàng bạch mã hoàng tử này là ai vậy sao không giới thiệu đi" không lẽ hai người là!. cô nàng chỉ vào Dương Phàm nói.

"Ngọc Oánh bộ này rất hợp với bộ rất đẹp". Dương Nguyệt nói.

Rất đẹp sao?. Bộ của bộ cũng đẹp mà, thậm chí còn đẹp hơn mình nhiều".

Chào cậu tôi là Ngọc Oánh bạn của Ánh Nguyệt". cô nàng đưa tay ra chào hỏi.

"Thiên Phàm bạn trai Dương Nguyệt". Dương Phàm bắt tay với cô nàng nói.

Hai người cứ tự nhiên nhé" cô giữ chàng hoàng tử cho chặt nhé mình ghen với bộ lắm đó". cô nàng cười nói xong đi ra chỗ khác.

Dương Phàm cười khỏ đại khái hắn biết cô nàng nói gì,hắn lắc đầu cảm thán,cầm lấy ly rượu đi xung quanh hắn tìm đại chỗ ngồi uống rượu,cái cảnh này làm hắn nhớ lại khi hắn còn là đặc công,lần nào cũng chỉ có một mình ngồi uống rượu.

Hắn đứng dậy rời khỏi bữa tiệc, trên đường đi hắn cũng không muốn phiền phức nên đi cũng chỉ có 60km/h.Đi được một lúc hắn phát hiện có bốn tên bị mặt hắn tập xe vào lề đường tắt đèn xe quan sát,chỉ thấy bên trong một gã cao to hai tay ôm theo hai bao tải đưa lên xe."Với tính cách của hắn có chuyện như vậy xảy ra hắn nhất định sẽ ra tay".bám theo sau chiếc xe,chạy vòng vòng qua vài con phố,chiếc xe cuối cùng cũng chạy đến một khu nhà xưởng bỏ hoang."không phải hắn không muốn cứu người ngay mà hắn muốn xem chủ mưu là tên nào"khi gia nhập long tổ hắn đã phá vài băng nhóm chuyên bắt cóc tổng tiền,hoặc bọn vô lại hơn là hiếp dâm xong lại còn để một nhóm khác thay phiên nhau cho đến khi nạn nhân không còn chống cự được nữa mới buông tha thậm chí là chết"mà cái loại này Dương Phàm ghét như kẻ thù chỉ cần gặp phải hắn sẽ giết chết ngay lập tức".

Từ lúc bám theo chiếc xe hắn luôn giữ khoảng cách an toàn,tất mấy xe hắn định tiến vào bên trong thì phát hiện có hai tên canh gác ở cửa,hai tên này còn chưa biết chuyện gì thì bị Dương Phàm đánh ngất.

Dương Phàm tiến vào bên trong hắn núp ở một chỗ quan sát xung quanh."do bên trong có ánh đèn hắn cũng không muốn để lộ".

Vương thiếu chuyện cậu giao chúng tôi đã làm xong rồi,cái tên cao to nhất trong 4 tên còn lại"Dương Phàm quan sát 4 tên bên cạnh và tên cao to kia có chút thực lực,nhưng hắn còn chưa để vào mắt".còn cái tên Vương thiếu kia thì lại có vài nét giống với tên vị Dương Phàm đánh lúc trưa không lẽ là hai anh em sao.

Dương Phàm cảm thấy thật buồn cười hai anh em nhà này đúng là hết thuốc chữa.

Còn hai cô gái tuy hắn chỉ nhìn được nửa khuôn mặt nhưng hắn dám khẳng định đều rất xinh đẹp,cả hai cô gái đều có nét đẹp riêng của nhau.

hai cô gái tỉnh lại cả hai đều rất sợ thân thì bị trói lại ngồi trên ghế cả hai đều mặc quần áo ngủ để lộ ra bộ ngực cỡ 36D."các người muốn làm gì thả chúng tôi ra" cô nàng ngồi bên phải quát lên nói.

"Muốn thả cũng được thôi phục vụ bốn thiếu gia và mấy huynh đệ ở đây cho tốt".Nói xong hắn đưa cho gã to con thứ gì đó ép cô nàng ngồi bên phải uống,Dương Phàm thảm than không ổn,nếu không nhanh cô nàng bên phải nhất định sẽ rất khổ.hắn lao xuống đá gã to con một cước.

Gã to con đưa tay ra đỡ nhưng hắn đã coi thường một cước này của Dương Phàm"chỉ nghe thấy gã to con kêu lên thảm thiết rồi ngất đi"tuy Dương Phàm rất muốn giết chết mấy tên ở đây nhưng hắn không còn là đặc công hắn hiện tại đã trọng sinh cho nên những chuyện này để cho cảnh sát giải quyết".

Dám xem vào chuyện của thiếu gia,giết hắn!

Cả bốn tên nhìn nhau 1 cước đá gục một người đây là sức mạnh như thế nào!"cả bốn tên đều biết không phải là đối thủ của Dương Phàm cho nên đã cùng nhau lao ra cửa sổ chạy mất,chỉ có duy nhất tên cầm đầu trong chuyện này Dương Phàm đánh ngất tên đó rồi cời trói cho 2 cô nàng,(cả hai đều cảm ơn Dương Phàm)

hắn quay lại thò tay vào trong túi áo của tên vừa bị đánh ngất hắn móc ra một loại thuốc tuy bên ngoài không có nhãn mác nhưng Dương Phàm biết đây là xuân dược,hắn cảm thán nhìn cô nàng bên phải."Cô nàng không hiểu chuyện gì mà người con trai vừa cứu hai người lại nhìn cô như vậy".

"Không lẽ thuốc này có vấn đề gì sao" cô nàng nhìn Dương Phàm hỏi.

Hắn không nói gì chỉ đi ra ngoài kéo 2 tên bị đánh ngất bên ngoài vào nhét vào miệng mỗi tên một viên,là Dương Phàm chợt nghĩ ra cái kiểu biến thái này hắn muốn cho tên công tử kia chịu một nỗi khổ còn hơn là tra tấn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Xong chuyện Dương Phàm đưa hai cô gái về phòng trọ của họ"Dương Phàm đang thắc mắc là tại sao cô gái mặc quần áo ngủ màu hồng vẫn chưa có biểu hiện khi uống phải xuân dược".hắn không biết nguyên nhân vì sao,hắn chắc chắn đó là xuân dược.Về đến nơi hắn dừng xe lại,hai cô gái cùng xuống

"Cảm ơn cậu nếu không có cậu thì hai người chúng tôi không biết giờ sẽ như thế nào" cô nàng mặc quần áo ngủ màu trắng nói.

"Phải đó thật sự là..là..là..." cô nàng chưa nói hết câu thì đã ngất đi.

"Hiểu Thanh bỏ bị sao vậy đừng làm mình sợ tỉnh lại đi" cô nàng rất sợ nói.

Dương Phàm thấy không ổn hắn bế cô nàng nên"phòng của hai người ở đâu".

"Ồ lầu 2" nàng vừa nói vừa chạy lên lầu 2 mở cửa phòng. Dương Phàm bế cô nàng đặt lên ghế sofa, lần đầu hắn thấy một cô nàng cùng tầm tuổi hắn mà lại có ý chí kiên cường như vậy, có thể chịu được xuân dược đến lúc này. "Một người con gái tầm tuổi hắn bây giờ vậy mà lại có cái ý chí này".

"Hiệu Thanh không sao chứ" cô nàng hỏi.

"sẽ không sao đâu tôi nhất định sẽ cố hết sức, không biết phải xưng hô với cô như thế nào" Dương Phàm hỏi.

"tôi tên Huệ Lan, Hiệu Thanh bị làm sao thế tại sao cô ấy đang bình thường lại bị ngắt đi" Huệ Lan nói.

"tôi tên Dương Phàm, nàng bị cho uống xuân dược nếu không nhanh sẽ không thể cứu được, chốc nữa anh có làm gì thì cô cũng không được ngăn cản tôi nếu không nàng chắc chắn sẽ chết" Dương Phàm nghiêm túc nói.

Nàng đành gạt đầu nói "vậy phải làm sao mới có thể cứu lấy Hiệu Thanh".

Hắn bế cô nàng Hiệu Thanh vào nhà tắm, đặt nàng vào bồn tắm hắn xả nước vào rồi nói "lấy cho ta cái khăn có thể buộc được đến đây".

Cô nàng chạy vào phòng lấy cho Dương Phàm cái đai vải, hắn không nhanh không chậm bịt mắt mình lại nói "mau cởi hết y phục của nàng ra nhớ là không được để lại bất cứ nội y nào".

Huệ Lan cũng hơi chần chừ nhưng nàng vẫn làm theo lời hắn nói "nàng tin tưởng hắn vì nếu hắn muốn thì hắn đã ra tay từ lâu rồi". cởi xong tất cả y phục nàng đứng ra cửa chỉ thấy Dương Phàm đưa hai tay lên vai của Hiệu Thanh rồi từ từ di chuyển đến bàn tay của nàng rồi hai bàn tay của hai người dính vào nhau giống như hai người đang song tu vậy.

Thật ra là Dương Phàm đang dùng lực lượng của hắn để ép xuân dược ra ngoài, hai người cứ như vậy suốt gần 1 giờ đồng hồ.

Dương Phàm đang tập trung lực lượng còn lại để ép nốt xuân dược ra ngoài. Huệ Lan thì rất vui mừng vì khuôn mặt của Hiệu Thanh đang dần dần khôi phục.

Còn Dương Phàm thì không như vậy mồ hôi từ trán hắn đã thấm ướt hết cả chiếc khăn hắn đang bịt mắt "cuối cùng Dương Phàm cũng thu tay lại, hắn đứng dậy loạng choạng bước ra ngoài".

"cậu không sao chứ" Huệ Lan nói.

Không...S, hắn chưa nói hết câu thì đã mất đi ý thức ngắt đi.

Cô nàng chạy lại đỡ hắn dậy đưa vào một căn phòng, tháo chiếc khăn bịt mắt xuống nàng lấy một chiếc khăn lau đi những giọt mồ hôi còn đọng lại. "thật anh tuấn đẹp trai quá" nàng nghĩ thầm, lau xong nàng chợt nhớ ra Hiệu Thanh còn ở trong nhà tắm nàng chạy vào tắm rửa cho nàng mặc quần áo rồi đưa nàng về phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nụ Cười Thật Đẹp

Sáng ngày hôm sau Dương Phàm tỉnh dậy, hắn cảm thấy toàn thân mệt mỏi "do tối hôm qua hắn đã tiêu hao lực lượng rất nhiều cho nên đã ngắt đi, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là sẽ khôi phục lại hắn đành phải nhắm mắt điều dưỡng cơ thể thêm" do không phải cơ thể của hắn cho nên mới mất thời gian như vậy, nếu là cơ thể của hắn thì đã khôi phục được phần nào rồi.

khoảng 10 giờ hắn mở mắt lần nữa lúc này hắn mới khôi phục một chút nhưng cũng đủ để đánh với cả 20 người cầm vũ khí, lúc này hắn mới nhận thấy trong căn phòng có mùi thơm thật dễ chịu, do buổi tối hôm qua tiêu hao lực lượng nên hắn rất đói, bước ra khỏi căn phòng tìm đến nhà bếp mở tủ lạnh ra cũng may là còn ít thịt với rau và một ít trái cây vài quả trứng.

Hắn mở tủ xem còn có gì không cũng may cho hắn là còn vài gói mì tôm và trứng gà, hắn lấy ra hai gói mì với hai quả trứng rồi bắt tay vào việc "khoảng 35 phút sau hắn mang ra một đĩa mì xào rau và trứng ốp và một đĩa thịt chiên, đặt thức ăn lên bàn hắn chuẩn bị ăn thì hắn nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân đi vào "chắc là hai cô nàng này về rồi" hắn đi ra ngoài thì thấy hai cô nàng trên tay đều xách theo hai cái túi "thì ra là hai cô nàng ra chợ mua thức ăn".

"Hai người về rồi sao" Dương Phàm nói.

"Cậu tỉnh rồi sao không nghỉ ngơi thêm đi chúng tôi có mua thêm thức ăn cậu ở lại ăn cùng luôn" Huệ Lan nói. Do tối hôm qua Dương Phàm đã cứu hai người lại còn cứu Hiệu Thanh hai lần, nàng thấy người con trai này rất tốt, nếu không nắm bắt thì đi đâu để tìm được người con trai như vậy.

"Cảm ơn cậu đã cứu tôi hai lần rất cảm ơn cậu" Hiệu Thanh nói.

"Không có gì đâu chuyện tôi nên làm thôi" Dương Phàm nói.

Nàng bỏ hai túi thức ăn xuống đưa tay ra nói"Tôi tên Hiểu Thanh cậu có thể gọi tôi là Thanh Thanh".

"Tôi tên Dương Phàm" hần bắt tay với nàng nói.

"Hai chúng tôi đều là sinh viên không có gì để báo đáp cậu,cậu hãy ở đây ăn cùng hai chúng tôi coi như báo đáp được không"Hiểu Thanh nói.

"Phải đó cậu cứ ở lại đi tài nấu ăn của Hiểu Thanh rất ngon đó còn nữa vì muốn cảm ơn cậu Hiểu Thanh còn mua một ít đồ bổ nữa đó đừng từ chối cô ấy".

"Không sao đâu tôi cũng chuẩn bị ăn thì hai người về,xin lỗi vì đã tự tiện dùng đồ của hai người"Dương Phàm nói.

Cả hai người nhìn nhau rồi nhìn Dương Phàm bằng ánh mắt khó tin rồi cả hai cùng đi vào trong bếp xem thì trên bàn bày ra 3 đĩa thức ăn một đĩa mì xào rau một đĩa để hai quả trứng ốp đĩa còn lại là thịt chiên,cả hai đều muốn thử xem tay nghề của Dương Phàm lấy đĩa ra và ngồi xuống ăn cả hai đều khen ngon chỉ có Hiểu Thanh là cảm thấy tự ti năng rất tin tưởng tay nghề của mình nhưng nàng lại thấy mình không bằng một nửa của người con trai này.

Chỉ có Dương Phàm là cười khổ hai cô nàng đều ăn hết đồ hần nấu giờ hần lại phải nấu lại thứ khác,hần mở hai túi đựng thức ăn ra thì cả hai cô nàng đều đứng dậy nói"xin lỗi đã ăn hết thức ăn của cậu".

"Không sao đâu nếu hai người muốn ăn tiếp tôi có thể nấu thêm"Dương Phàm nói.

"Sao có thể để cậu nấu tiếp chứ được rồi cậu cứ ra ngoài ngồi xem tivi đi hai chúng tôi sẽ nấu xong ngay thôi,thật sự xin lỗi" cô nàng Hiểu Thanh nói.

Dương Phàm đành phải ra sofa ngồi coi tivi để cho hai cô nàng nấu ăn, chỉ có Hiểu Thanh là thấy ngại ngùng,người con trai này đã cứu nàng hai lần vậy mà nàng lại ăn hết thức ăn của hần đã vậy lại còn bắt hần chờ hai người làm đồ ăn.

Dương Phàm không biết xem cái gì nữa hần chuyển qua kênh pháp luật xem trên bản tin hiện lên một tin tức rất thú vị"theo lời của cục trưởng cục cảnh sát cho biết,con trai thứ hai của chủ tịch Vương người sáng lập ra Vương Thị tập đoàn là Vương Sơn ngày hôm qua đã bị hai người đàn ông quan hệ quá mức đã nhập viện,ở hiện trường còn có một người đàn ông bị chết do chấn thương ở đầu,danh tính của người đàn ông đó đã được xác nhận là người của công ty bảo vệ của chủ tịch Vương,cảnh sát đang cố điều tra ra thủ phạm.

Xem đến đây Dương Phàm phì cười Huệ Lan thấy Dương Phàm cười thì lại gần nói"cậu xem gì mà cười vui vậy".

Dương Phàm không nói gì mà chỉ tay vào tivi nói"cô xem đi rồi sẽ biết".

Nàng nhìn vào bản tin rồi thấy một khuôn mặt mà kẻ đã muốn làm chuyện đồi bại với nàng và Hiểu Thanh,nàng nắm chặt hai tay nói"đúng là ông trời có mắt tên súc sinh đó cũng gặp phải quả báo".

"Mà tại sao hần phải nhập viện không phải cậu chỉ đánh ngất hần thôi sao"nàng hiểu kì hỏi.

"Còn nhớ tối hôm qua tôi giúp Hiểu Thanh chứ"Dương Phàm nói.

Dương Phàm nói như vậy nàng cũng suy cổ nhớ lại chuyện tối hôm qua nàng đột nhiên nói"là xuân được"

Dương Phàm cười tán thưởng nói"chính nó,còn nhớ lúc chúng ta đi tôi đã cho hai tên kia uống thứ gì đó phải không".

Nói đến đây cô nàng cũng đã hiểu hết mọi chuyện bị hai người đàn ông làm chuyện đó trong khi không thể phản kháng lại."nàng che miệng cười".

Nụ cười thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Thay Đổi (Thượng)

Cả ba người ngồi ăn cơm nhưng chỉ có duy nhất Dương Phàm là người ăn,hần ăn đến mức không còn lại một hạt cơm với nước canh tất cả thức ăn chỉ có mình hần là ăn hết sạch,cả hai cô nàng đều kinh ngạc"một người có thể ăn nhiều như vậy sao"mọi thức ăn giờ đã ở trong bụng hần.

"sao hai người nhìn tôi chăm chăm vậy"Dương Phàm nói.

"không có gì"Hiểu Thanh nói khuôn mặt hơi ửng đỏ."đối với những người tự tin vào tài nấu ăn của mình,có thể để cho người ta ăn hết đồ ăn mình làm

chẳng phải là đã khen đồ ăn làm rất ngon sao" hơn nữa cả hai người đều nhìn chăm chăm Dương Phàm như vậy rất không lịch sự.

"Chẳng phải hai người còn là sinh viên sao tại sao không ở trong ký túc xá mà lại thuê phòng ở chung vậy" Dương Phàm nói.

"Thật ra là ở ký túc xá trong trường cũng rất tốt nhưng mà ngày đi học cũng bị mấy nam sinh nhà có tiền đến làm phiền. Huệ Lan nói.

"cho nên hai người mới ra ngoài thuê phòng trọ" Dương Phàm nói.

"phải cũng vì chuyện như vậy nên hai chúng tôi mới bị cái tên cầm thú kia bắt cóc" Huệ Lan nói.

Thì ra là vậy, trong ký túc xá tên này không thể gọi người ra tay nên mới cố làm ra chuyện để cho hai người họ chuyển ra ngoài, cái sáng kiến này cũng rất thông minh đó" Dương Phàm cười thâm.

"vậy hai người học ở đâu tôi có thể giúp hai người để cho bọn nam sinh không quấy rầy hai người" Dương Phàm nói.

"Cao Dương Đại Học ban 13-khoa kinh tế năm nhất" Huệ Lan nói.

"hai người đều là sinh viên Cao Dương đại học sao" Dương Phàm kinh ngạc nói.

Hiếu Thanh thấy Dương Phàm kinh ngạc nàng mở miệng nói"đúng vậy không lẽ cậu cũng là sinh viên năm nhất ở Cao Dương Đại học sao".

Dương Phàm cười khò"tôi ở ban 11 và ban 13 năm hai(kinh tế và pháp luật)".

Cả hai cô nàng đều kinh Dương Phàm này lại là năm hai, nói như vậy người con trai nhìn chỉ như tuổi của hai người thậm chí còn muốn trẻ hơn 1-2 tuổi lại là đàn anh năm hai, hai người nhìn nhau rồi quay ra nói."nếu cậu không phiền thì hai chúng tôi có thể gọi cậu là Dương ca được chứ" Huệ Lan nói.

"phải đó Dương ca có thể gọi em là Tiểu Thanh gọi nàng là Tiểu Lan rầu sao Dương ca cũng là người đã cứu hai người bọn muội" Hiếu Thanh nói.

"có hai đại muội tử như vậy người làm huynh này rất lấy làm vinh dự, được rồi ta phải về nếu không sẽ gặp rắc rối to" Dương Phàm nói.

"Dương ca lợi hại như vậy làm sao có rắc rối chứ" Tiểu Thanh nói.

"Dương ca nhớ tới đón hai người bọn muội đó" Tiểu Lan nói.

"ta biết rồi" nói xong hắn xuống lấy xe phóng đi, hai cô nàng ở trên vẫn còn nhìn theo bóng dáng của hắn.

Thanh Thanh bỏ thích Dương ca đúng không.

Tiểu Lan bỏ cũng thích Dương ca như mình đúng không" phải anh ấy vừa đẹp trai lại rất tốt nấu ăn lại rất ngon" thời buổi bây giờ đi đâu để tìm được người như anh ấy chứ.

Thanh Thanh nè" nếu như anh ấy thích bỏ liệu bỏ có chia sẻ anh ấy với mình không".

Tiểu Lan mình nói bỏ nghe nè" hai chúng ta đều rất hiểu nhau cho nên anh ấy có thích ai thì chúng ta vẫn là bạn tốt của nhau, hơn nữa chuyện chia sẻ hay không thì đều là ở anh ấy mới đúng, chúng ta không đề cập đến chuyện này nữa".

Cả hai người đều trầm tư suy đến chuyện vừa nói với nhau, nhưng hai người lại không nghĩ đến chuyện Dương Phàm đã có bạn gái hay chưa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thay Đổi (Hạ)

Dương Phàm về đến biệt thự cũng may cho hắn là Dương Nguyệt không có ở đây nàng đã ở công ty không có về.

"thiếu gia cậu đã về, tiểu thư rất lo cho cậu đó" vú Vương nói.

"vú Vương chị cháu trưa nay không có về sao" Dương Phàm nói.

đúng rồi thiếu gia, tiểu thư có dặn là cậu có về thì gọi điện thoại cho tiểu thư đó có chuyện rất quan trọng.

"được rồi vú Vương cháu sẽ gọi cháu sẽ gọi, buổi chiều nay có tiết cháu còn phải đến trường" Dương Phàm nói.

rồi hắn đi lên phòng mình tắm rửa thay quần áo xong hắn lấy chiếc mercedes-benz S600 đi, đến nơi hắn dừng xe do điện thoại của hắn hết pin hắn cũng chẳng thèm cầm theo, lên lầu 2 nhấn chuông cửa, người mở cửa là tiểu Lan còn tiểu Thanh thì đứng ngay bên cạnh.

tiểu Thanh nói "Dương ca anh đến rồi hai người bọn em đang chờ anh đến đây".

"Dương ca anh vào nhà đi" tiểu Lan nói.

"Được rồi hai muội chuẩn bị đi chúng sẽ đến trường" Dương Phàm nói.

Hai người chuẩn bị xong đi xuống lầu thì chỉ thấy Dương Phàm đứng ở xe chờ hai người nàng, cả ba người ngồi vào trong xe.

Đến trường ai cũng nhìn theo chiếc mercedes-benz S600, bọn họ nghĩ không biết là công tử của thế gia nào hay là tiểu thư của gia tộc nào, Dương Phàm để xe ở trong bãi đỗ xe của trường, những người gần đó đều trở mắt lên nhìn xem.

Dương Phàm mở cửa ra phía sau mở hai đại mỹ nhân bước xuống, mọi người ngạc nhiên kia không phải là hai mỹ nữ của năm nhất sao, còn tên nam nhân kia là ai tại sao hai mỹ nữ năm nhất lại ngồi cùng xe với hắn.

Dương Phàm tháo kính xuống hiện ra một khuôn mặt đẹp trai, các bạn nữ ở gần đó đều hét lên "Đẹp trai quá" anh ấy là ai vậy".

Do lần đi chơi với chị hắn Dương Phàm đã thay đổi toàn bộ, đầu tóc cũng cắt gọn lại, khuôn mặt cũng trắng ra, thật ra là do lực lượng của hắn đã làm thay đổi thể chất của cơ thể cho nên khuôn mặt hắn đã trắng ra với làn da của hắn cũng thay đổi giờ nhìn hắn đã khác hoàn toàn với Dương Phàm trước kia.

Một cô nàng đứng gần đấy nói "kia không phải là Dương Phàm sao" mấy cô nàng gần đấy hỏi "Dương Phàm nào sao chúng ta chưa gặp nhỉ" phải đó.

Cô nàng kia giải thích "cậu ta chính là Dương Phàm của ban-13 khoa kinh tế năm 2 của chúng ta đó bộ, mọi người không biết sao".

"cậu nói là Dương Phàm mà hay trầm lặng không nói chuyện mà tóc lúc nào cũng để dài đó phải không"

"Phải chính là cậu ta đó không ngờ chỉ có 1 ngày không gặp cậu ta thay đổi lớn như thế lại còn đẹp trai nữa".

"vậy còn hai cô nàng đi cùng cậu ta là ai thế".

"là hoa khôi của năm nhất đó, do nam sinh theo đuổi nhiều cho nên hai người họ đã chuyển ra khỏi kí túc xá, cũng không ai biết họ chuyển đến đâu không ngờ hôm nay hai người họ lại đi với Dương Phàm".

"Không lẽ hai người họ có quan hệ gì với Dương Phàm sao".

Dương Phàm cũng không muốn bị soi mói nhiều hắn đeo kính vào nói "hai muội về lớp đi có chuyện gì thì đến tìm ta".

Hai nàng đều nhìn nhau cười có hai tiểu muội là mỹ nữ như hai nàng mà nhìn biểu hiện của Dương Phàm như là sợ có rắc rối đến thì phải.

Cả hai người đều về lớp học của mình, còn Dương Phàm thì vẫn đeo kính đi về lớp của mình.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Rắc Rối Đến

Ngồi suốt hai tiết học cuối cùng chuông báo hết tiết cũng vang lên "hắn cảm thấy đi học thật nhàm chán không như cuộc sống trước kia của hắn" định đứng dậy thì cô nàng Ngọc Nhi đi lại chỗ hắn.

"Dương Phàm cậu có rảnh không".

"có mình đang rất rảnh" Dương Phàm nói.

"vậy mình tìm quán nước nào nói chuyện nhé" Ngọc Nhi nói.

"Được bạn đợi mình ở cổng trường nhé mình đi lấy xe" Dương Phàm nói.

"được mình chờ bạn" Ngọc Nhi nói. Dù sao học xong hai tiết này hai người cũng không có tiết học, Dương Phàm lái xe ra cổng trường hạ kính cửa xe xuống nói "Ngọc Nhi lên xe đi" nàng cũng hơi bất ngờ vì chiếc xe mà Dương Phàm đi, mở cửa ra ngồi vào ghế lái phụ nàng nói "vậy chúng ta vào quán cafe

nào nó cũng được"nàng hơi bất ngờ vì ngày hôm nay Dương Phàm đã thay đổi rất nhiều không còn là Dương Phàm hay trầm mặc nữa.

Trong trí nhớ của Dương Phàm từ trường hấn đi khoảng 20km có quán cafe rất tốt lại nổi tiếng ở thành phố,đi mất khoảng 10 phút là đến,hai người bước vào,Dương Phàm thấy trong góc có bàn trống mà lại không có người.

"Chúng ta qua đó ngồi đi"Dương Phàm nói.

hai người ngồi xuống thì nhân viên mang menu ra cho hai người Dương Phàm thì không cần xem hấn đang chờ nàng hỏi hấn.

"Dương Phàm bạn muốn uống gì"

"mình uống cafe được rồi".

nàng gấp menu lại nói"vậy lấy cho em 1 cafe vân nam 1 trà hoa cúc".

"1 trà hoa cúc 1 cafe vân nam của hai vị sẽ có ngay"nhân viên viết vào giấy rồi nói.

hai người ngồi cũng không nói gì đến khi nhân viên mang đồ uống đặt lên bàn rồi đi,hai người vẫn không nói gì.

Dương Phàm đành phải nói"bạn có chuyện gì muốn nói với mình sao".

Nàng cũng chỉ gật đầu nói"Dương Phàm bạn có ghét mình không".

"ghét!làm sao mình có thể ghét bạn được,mình thích bạn còn không hết"Dương Phàm nói.(chẳng lẽ nàng lại thích mình sao,theo biểu hiện này thì mình chắc chắn là nàng đã yêu rồi)haizz..

"Bạn không ghét mình,nhưng tại sao bạn lại không gọi điện thoại lại cho mình"nàng nói.

"Thật ra là ngày hôm đó mình có chút việc cho lên điện thoại mình cũng không có mang,đến trưa nay mình mới về,cho nên mình không có biết là bạn gọi"Dương Phàm đành phải viện ra cái lý do đó,hấn không thể nói là ngày hôm đó hấn đến quán bar uống rượu được.

"là vậy sao mình cứ nghĩ là bạn đã ghét mình rồi"nàng nở nụ cười nói.

Nàng định nói gì đó thì lại bị Dương Phàm chặn lại nói"Ngọc Nhi bạn cứ ngồi đây hãy gọi cảnh sát là có người giao dịch ma túy"nói xong hấn không để cho nàng nói mà hấn đã đi đến chỗ hai gã áo đen ngồi ở góc bên kia chuẩn bị giao dịch hấn biết trong đó có ma túy vì từ lúc hấn vào đã để ý thấy có hai gã đều đem theo vali ngồi ở cách nhau do quán hơi đông người hai tên này mới không giao dịch mà chờ cho quán vắng bớt mới làm ăn,hấn cố tình chọn trong góc là để quan sát hai tên này.

Dương Phàm tiến lại gần hai tên này thấy có người đến cũng không quan tâm,chi là một thằng nhóc,nhưng chúng lại không biết rằng thằng nhóc này lại là tử thần của bọn hấn.

"hai vị không biết giao dịch thứ bột đó là sẽ phải ngồi tù sao"Dương Phàm nói.

"mày là ai tại sao mày biết trong này có gì"gã ngồi bên phải nói.

"ta là ai không quan trọng,bây giờ hai vị có hai lựa chọn thứ nhất là tự đầu thú,thứ hai là ta đây sẽ ra tay và hai vị đây sẽ rất thảm đó.

"nhóc con mày mạnh mẽ lắm vậy thì để tao xem con nhỏ đi cùng với mày sẽ như thế nào"gã ngồi bên phải nói.

Rồi có khoảng 100 người đứng vây quanh quán cafe

Ngọc Nhi thấy Dương Phàm bị một đám người vây quanh nàng nói"Dương Phàm đừng lo cho mình bạn chạy đi"

rồi gã ở bên phải tát cho nàng một bạt tay.Dương Phàm thấy vậy hấn thật sự đã tức giận(sát khí tỏa ra làm cho hai gã đang ngồi phải rùng mình,thứ sát khí này không phải là giết vài mạng người là có được,muốn có được sát khí nặng như vậy ít nhất phải giết đến ngàn người)những tên xung đều bị sát khí của Dương Phàm làm cho khó thở.

còn hai tên vừa mới bắt Ngọc Nhi cũng phải run rẩy tay chân.

Dương Phàm nhìn đám người xung quanh hấn bắt đầu ra tay chưa đến 1 phút hấn đã giải quyết xong đám người đang vây quanh hấn(tốc độ thật kinh người)chỉ có tên đã ra tay với Ngọc Nhi là thảm nhất hấn bị Dương Phàm hành hạ sống không bằng chết,Ngọc Nhi đang ngồi bệt xuống đất nàng cũng cảm thấy rợn hết cả người chỉ thấy tên vừa tát nàng đang kêu gào rất thảm thiết.

nàng bèn nói"Dương Phàm bạn mau dừng tay đi nếu không sẽ có án mạng đó"

hấn dừng tay,thu liễm sát khí rồi hấn vuốt khuôn mặt nàng nói"còn đau không,ta xin lỗi đã liên lụy tới nàng".

Ngọc Nhi cảm thấy thật ấm áp được người mình yêu quan tâm như vậy nàng cảm động nói"không sao đâu cũng không còn đau nữa".

"Dương Phàm cậu làm bạn trai mình nhé" nàng thẹn thùng nói.

"được! đây là điều mà mình mong chờ suốt 5 năm rồi đó" Dương Phàm nói.

"vậy mà bạn lại để cho một cô gái như mình phải nói ra sao"

"xin lỗi là do mình sợ bạn sẽ không thích một người như mình, được rồi còn chuyện nữa phải giải quyết rồi mình với bạn sẽ tâm sự sau được chứ" hần đỡ nàng ngồi dậy nói.

nàng đỏ mặt gật đầu. Dương Phàm định đi thì còi cảnh sát vang lên hần đành dừng lại để mọi chuyện cho cảnh sát giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Mỹ Nữ Cùng Nằm Ngủ

Sau khi từ đồn cảnh sát đi ra Dương Phàm cùng Ngọc Nhi về kí túc xá còn hần thì quay trở về biệt thự, vừa mở cửa đã thấy chị hần ngồi coi phim tình cảm, lúc này trong nhà cũng không có ai hần tiến lại gần vòng tay ra nắm lấy cặp ngực của nàng mà bóp (hần cảm nhận được độ mềm của bộ ngực) do nàng mặc áo rộng, hơn nữa nàng lại không có mặc nội y.

nàng hốt hoảng nhảy dựng lên ngoảnh mặt lại thì đó là Dương Phàm nàng nói "tiểu quý em là mèo sao, đi không có tiếng động vậy".

"đâu có đâu tại chị xem chăm chú quá nên mới không nghe thấy đó thôi" Dương Phàm mặt tỉnh bơ nói.

"tối hôm qua em đã đi đâu mà chị gọi, lại không được, còn nữa em trở lên háo sắc từ bao giờ thế" nàng nghiêm mặt nói.

hần ghé vào tai nàng nói "nếu như chị muốn biết cũng được, nhưng phải cho em sờ ngực một cái".

nói xong hần chạy lên phòng của mình, còn Dương Nguyệt thì đỏ mặt nhưng không có nét gì là giận cả.

Bên trong một quán bar của một thành phố khác, bên trong có một gã khoảng 35 tuổi, trên mặt hần có một vết sẹo lớn nhìn hần rất hung dữ, hần đang ngồi uống rượu thì bên ngoài có một tên chạy vào hần nói vào tai của hần chuyện gì đó, đột nhiên hần tức giận bóp vỡ cái cốc, hần đứng dậy nói "mày đi triệu tập tất cả về đây cho tao". (tên đó cung kính gã trung niên rồi rời đi).

Buổi tối hôm đó Dương Phàm cũng không có làm gì, ngồi ăn cơm cũng chỉ có hần vs Dương Nguyệt. (vì biệt thự này chỉ có hai người Dương Phàm và Dương Nguyệt ở còn hai vợ chồng Dương Thiên thì ở khu biệt thự khác). ăn xong Dương Phàm quay lại phòng của mình nhắm mắt nằm vật vờ ở trên giường.

khoảng 11 giờ Dương Nguyệt mở cửa phòng, Dương Phàm đang nằm trên giường, hít thở rất đều, rõ ràng đã chìm vào giấc ngủ, đến mép giường nàng ngấm nhìn khuôn mặt đó.

- Tiểu Phàm em thật sự đã thay đổi rồi.

Nàng cúi xuống đặt nụ hôn lên má hần đột nhiên eo thon bị xiết chặt, nàng ngã xuống giường.

- Á... ...

Nàng kêu lên một câu duyên dáng, nàng khẽ vùng vẫy:

- Tiểu Phàm, em còn chưa ngủ sao? thả chị ra.

Dương Phàm không có phản ứng, nàng nhìn kỹ lại, cuối cùng xác nhận Dương Phàm vẫn còn đang ngủ, động tác vừa rồi chỉ là vô thức.

- May quá!

Nàng khẽ thở ra một hơi, nàng khẽ nắm chặt tay Dương Phàm, cố gắng thoát khỏi lồng ngực của hần. Nhưng sau nhiều lần cố gắng thì nàng cũng bỏ qua, vì nàng phát hiện ra mình khó thể thoát khỏi.

Từng luồng khí tức mát lạnh từ trên người Dương Phàm bùng ra, điều này làm cho nàng cảm thấy rất thoải mái. Bây giờ đã hơn mười một giờ, nàng đã cảm thấy buồn ngủ, nàng nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ dần kéo đến, trong lúc này nàng nằm ngủ trong ngực của Dương Phàm.

Thật ra Dương Phàm còn chưa ngủ, có mỹ nữ đến ngủ cùng hần làm sao để cho nàng thoát ra dễ vậy được.

Một giấc ngủ đến tám giờ sáng, lúc này Dương Phàm mới tỉnh lại.

Bộ ngực cao vút của Dương Nguyệt phơi bày trước mặt hắn.

Hắn nắm lấy bộ ngực, dùng tay xoa nắn, độ co giãn rất tốt, vì vậy tiếp tục xoa nắn thêm... ..

- Á... ..

Tiếng kêu duyên dáng vang lên bên tai.

- Dương Phàm, em thả chị ra.

Một âm thanh then thùng truyền vào tai Dương Phàm.

Dương Nguyệt nằm trong lòng hắn, mà lúc này hắn vẫn đang giữ lấy vị trí cao ngất của Dương Nguyệt, ba lần thử độ co giãn ở nơi đó, hơn nữa trên người hắn còn có một bộ vị cứng ngắc ép lên khe mông của nàng.

lúc này cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, gương mặt và chiếc cổ đều đỏ bừng, nhưng nàng không dám cử động, vì chỉ cần nhúc nhích sẽ có thêm những tiếp xúc thân mật với cậu em trai. Vì vậy nàng chỉ biết ngoan ngoãn nằm chờ, chờ Dương Phàm sẽ buông ra.

- Chị Nguyệt, tại sao chị lại nằm ở trên giường của em vậy.

Dương Phàm đột nhiên nói ra một câu.

Dương Nguyệt rất muốn quay mặt lại trừng mắt nhìn hắn, hai tay hắn vẫn còn để trên ngực mình, chốc chốc còn xoa nắn vài lượt. Còn một thứ gì đó đang kẹp chặt nơi khe mông làm nàng càng thêm đỏ mặt như trái gấc.

- Tiểu Phàm, đã hơn tám giờ, chúng ta nên thức dậy đi chị còn phải đến công ty.

Nàng dùng giọng có chút bất đắc dĩ nói.

- Ủa, đã trễ vậy sao?

Dương Phàm đột nhiên kinh hoàng, hắn nhảy dựng người lên, sau đó lập tức xuống giường.

Ma chướng trần đầy độ nóng đã rời khỏi người, nàng đột nhiên sinh ra cảm giác trở về hư không, nhưng ngay sau đó nàng lại mắng chính mình:

- Dương Nguyệt ơi Dương Nguyệt, mày đừng quá mơ mộng xuân cảnh, đến em trai mày mà mày cũng nghĩ đến được, sợ rằng nếu có lần sau chắc mày sẽ làm chuyện đó mất.

- Nguy rồi, nguy rồi, mình phải dậy sớm mới có bạn gái, mình dậy muộn thì trâu chậm uống nước đục, mình dậy muộn thế này sao có thể tìm được bạn gái?

Dương Phàm lăm bằm với vẻ mặt đau khổ, đột nhiên hắn nhìn Dương Nguyệt, sau đó lại vỗ đầu:

- Không đúng, mình không phải vừa tìm được một người bạn gái? mình ngủ dậy muộn mà bạn gái đã tự động lên giường.

Dương Nguyệt nghe được những lời lộn xộn của hắn mà có chút ngượng ngùng, nàng bối rối đi ra ngoài, sau đó lại đi vào toilet.

Dương Phàm cười thầm xem ra sau này vẫn có cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tới Công Ty

Ăn xong Bữa sáng, thấy Dương Nguyệt định đến công ty, Dương Phàm đề nghị là đến công ty làm, Dương Nguyệt cũng hơi đắn đo nhưng cũng đồng ý để Dương Phàm đến công ty.

Hai người cùng đi đến công ty nhưng lại không ngồi cùng xe, hắn không muốn để cho mọi người biết hắn là con của chủ tịch trong công ty, hắn đi chiếc VW Sagitar.

Đến công ty, Dương Nguyệt bảo hấn đến phòng của nàng, nàng sẽ sắp xếp cho hấn. Dương Phàm một lúc sau đi lên, đến chỗ của thư kí.(Cô nàng thư kí này cũng rất trẻ khoảng 25 tuổi, lại khá xinh).

- Xin chào, tôi đến để gặp tổng giám đốc Dương.
- Xin chào, Tổng giám đốc Dương vừa đến, không biết cậu có hẹn trước không.
- Không có hẹn trước, vậy xin làm phiền cô thông báo với Tổng giám đốc Dương một tiếng.

Cô nàng bấm một số trên điện thoại, rồi ngừng mặt lên mời Dương Phàm đến phòng của Dương Nguyệt. Nàng mặc bộ đồ công sở chiếc áo lại bó sát, làm cho hấn sôi máu. Nàng thấy hấn nhìn chăm chăm, ngượng ngừng nói.

- Nhìn đến con mắt muốn lồi ra rồi kìa.

Hấn đành bất đắc dĩ không nhìn nữa, ra ghế ngồi vắt chân chữ ngũ, nàng bước xuống ngồi cạnh hấn.

- Em muốn làm ở ngành nào của công ty.
- Vậy thì để em đến phòng ngành quản lý đi.

Thật ra hấn muốn đến công ty là để gần gũi với Dương Nguyệt hơn, chứ mấy cái chuyện của công ty hấn cũng không muốn làm.

- Em cũng thật khéo chọn đó, em là nam nhân đầu tiên của ngành đó, hơn nữa ai cũng xinh đẹp, còn nữa nếu em vào đó thì phải khao mọi người đi ăn một bữa đó.

Hấn cảm thấy thật buồn cười, một ngành quản lý mà toàn là nhân viên nữ, cái này chẳng phải là một con ong ở giữa bầy hoa sao.

- À còn nữa, nếu em mà gây chuyện thì chị cũng không có giúp em đâu.

Dương Phàm đứng dậy, mở cửa bước ra. Đã có thư kí ở đấy dẫn hấn đến ngành quản lý, thư kí dẫn hấn đến nói với trưởng phòng, những gì mà Dương Nguyệt nói, mọi người đều nghe rõ những gì mà thư kí nói, ai cũng nhìn người nam nhân sẽ làm ở ngành quản lý.

Sau khi thư kí đi, mọi người đều xúm lại hỏi hấn tên gì, năm nay bao tuổi, có người yêu chưa, hấn gãi đầu cười trừ, cô nàng Trưởng Phòng bèn đứng dậy giải vây cho hấn, rồi mọi người về vị trí của mình nhưng vẫn đợi câu trả lời của hấn.

- Em là Minh Phàm, năm nay 19 tuổi, rất mong được mọi người giúp đỡ.

Tất cả đều vỗ tay chào mừng hấn gia nhập, xong mọi người đều giới thiệu về mình, cô nàng trưởng phòng đứng lên giới thiệu cuối cùng, cũng chỉ cho hấn bàn làm việc của mình. Ngồi xuống chỗ của mình. Đến giờ nghỉ trưa, mọi người trong phòng đều đi xuống căng tin của công ty để ăn, Dương Phàm mang thức ăn tìm chỗ ngồi thì một cô nàng trong ban quản lý gọi hấn, trong đó có 4 bàn gần nhau, đều là người trong ban quản lý ngồi ở đấy, hấn đành bước đến ngồi xuống ăn cùng.

- Tối nay nếu mọi người rảnh thì chúng ta sẽ đi ăn hay đi hát, nếu mọi người muốn em có thể khao mọi người cả hai.

Mọi người cùng oh.. lên nói(nếu cậu nói vậy thì tối nay chúng ta sẽ đi ăn với đi hát).

- Vậy mọi người quyết định vậy nhé, tối nay chúng ta sẽ ăn đồ nướng, chị biết một chỗ ăn rất ngon 8 giờ chúng ta gặp nhau ở công ty nhé. Mọi người cùng đồng ý với nhau.

- Tiểu Phàm em có biết uống rượu không vậy.
- Em có biết uống một ít thôi, vì em còn là sinh viên cho nên em không có uống nhiều.
- Biết uống là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Nữ Nhân Đúng Là Họa Mà

Gần 8 giờ, Dương Phàm mặc một bộ quần áo hơi bình thường một chút, hấn lấy xe rồi đến điểm hẹn. Đến nơi thì mọi người đến cũng gần đủ, chờ thêm khoảng 10 phút, mọi người đã đông đủ rồi cùng nhau đến quán ăn.

Quán khuôn ba, đây là quán đồ nướng khá tốt nơi đây cũng rất nhiều khách tới.

- Các vị mời đi lối này, bàn mà các vị đã đặt trước chúng tôi đã chuẩn bị rồi, xin mời.

Mọi người ngồi xuống, một người đưa menu cho Dương Phàm gọi, hần lại bảo mọi người cứ gọi món mình thích.

Mọi người gọi đồ ăn lên xong, gọi thêm đồ uống nữa, bếp nướng đã có mọi người bắt đầu đặt đồ ăn lên nướng. Mọi người ăn xong cũng khoảng 9 giờ.

Dương Phàm thanh toán tiền xong, hần bước ra lấy xe nói " giờ chúng đi hát ở đâu đây ".

- Vậy chúng ta đến quán karaoke Thiên Bình đi.

Mọi người đến quán karaoke Thiên Bình, phòng ở đây cũng rất rộng, mọi người gọi lên mấy chai mao đài lên rót cho mỗi người một ly, cô nàng trưởng phòng đứng lên nói " mừng phòng của chúng ta có thêm người mới " cạn ly! mọi người đều cầm chén nói, cạn ly!

- Tiểu Phàm, em hát một bài mở màn đi. Cô nàng trưởng phòng cầm micro nói.

Dương Phàm từ chối, hần nói không biết hát , nhưng mọi người đều nói " em cứ hát đi, không có ai chê em hát dở đâu". Dương Phàm đành phải hát vậy. (mở bài: Chúng Ta không Giống Nhau).

Anh thường kể cho em nghe về ước nguyện của mình

Cũng gửi đến em những ánh mắt chứa ngàn lời tâm sự

Thế giới này luôn có những người bận rộn tìm kiếm báu vật

Nhưng lại để lỡ mất ánh mặt trời

Và lỡ mất vạn vật trên đời

Trên cây cầu dài nơi phố cổ

Giữa biển người và xe cộ hàng hàng lớp lớp

Nụ cười của em như ánh dương rực rỡ

Chợt soi sáng trái tim anh

Khi gió chiều mùa hạ vẫn còn hiu hiu thổi.

Kết thúc bài là những tràng vỗ tay " em hát hay như vậy lại còn nói mình không biết hát".

Mọi người đều hát lấy một bài, ngồi uống cũng đã hết 3 chai mao đài, có hai cô nàng đi vệ sinh, mọi người đều bỏ ra thêm một chai nữa ra uống, ngồi cũng phải 15 phút rồi không thấy hai người trở về, một người nói " San San và Tiểu Tiểu còn chưa quay lại ". Cô nàng trưởng phòng đứng dậy nói "để chị đi xem ".

- Không ổn rồi San San và Tiểu Tiểu có chuyện rồi, mau gọi người đến giải quyết giúp đi.

- Chị Dung đừng nóng vội. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, chị nói cẩn thận lại một chút.

Thấy Dương Phàm bình tĩnh như vậy, Lý Dung cũng vội vàng kể lại.

Hóa ra là San San và Tiểu Tiểu uống rượu hơi nhiều, lúc trở về vào nhầm phòng. Vốn chuyện này cũng không có gì, nhưng trong phòng đó có mấy tên thanh niên cũng ngà ngà say rồi. Nhìn thấy đáng người San San và Tiểu Tiểu rất xinh đẹp, liền động tay động chân với cô, còn muốn cô hát và hầu hần uống rượu. San San và Tiểu Tiểu đương nhiên không chịu, bởi vì San San tất tên thanh niên, mắng vài câu. Trong đó có một người đàn ông liền giáng cho cô một cái tát. Lý Dung thấy thế bèn tiến lên nói lý lẽ, cũng bị bọn họ đẩy sang một bên, còn móc dao khoa tay múa chân nói nếu như đêm nay San San không ca hát cho bọn họ thỏa mãn thì liền phá hủy nhan sắc của cô. Lý Dung thấy vậy bèn vội vàng chạy về báo tin.

Bởi vì phòng đó chỉ cách nơi này một gian phòng, nên Lý Dung vừa dứt lời thì mấy người Dương Phàm cũng đã đi đến nơi .

Mấy nữ nhân nghe nói trong phòng không chỉ có bảy tám người đàn ông mà còn có dao, trong lòng có chút sợ hãi, đến cửa phòng lại do dự không dám đẩy cửa đi vào, Dương Phàm giờ chân đạp một cước.

Ầm một tiếng, cánh cửa liền bị đá văng ra. Mấy người trong phòng khách đột nhiên thấy cửa bị người đá văng, liền dồn dập nhìn về phía Dương Phàm, thấy đi đầu là một thanh niên chừng mười chín, hai mươi tuổi, đáng vẻ hoàn toàn là thư sinh, không khỏi có chút ngạc nhiên. Còn đám nữ nhân không nghĩ tới một người trẻ tuổi như Dương Phàm, dám một cước đạp văng cửa phòng người ta, cũng đều ngạc nhiên nhìn hần.

Dương Phàm làm gì quan tâm ánh mắt người khác, vừa đá văng cửa ra liền bắt đầu tìm kiếm San San và Tiểu Tiểu, rất nhanh liền phát hiện hai cô đang

bị một tốp lưu manh vây quanh trước màn hình tivi. Trong đó có hai tên lưu manh còn cầm dao trong tay rất đắc ý. San San và Tiểu Tiểu hiển nhiên bị dọa chết khiếp. Hai người ôm chặt lấy nhau, sắc mặt tái nhợt.

Hắn nghĩ thầm" nữ nhân xinh đẹp cũng là một cái họa mà"

Ngoài trừ một số tên lưu manh đó thì trên ghế còn một thanh niên tóc dài và vài hai cô gái ăn mặc hở hang. Cả người gã thanh niên toát lên dáng vẻ âm trầm rất đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Thiếu Gia!

Dương Phàm cũng chẳng để ý đến đám lưu manh đó, nhanh chân bước đến chỗ của hai người San San và tiểu Tiểu.

- Thằng nhãi, mày muốn chết!

Một tên lưu manh thấy Dương Phàm đi về phía bọn họ, tiện tay cầm chai bia phang vào đầu Dương Phàm.

- Đứng!

Lý Dung và mấy người phụ nữ còn lại thấy vậy mặt tái nhợt, hoảng hốt la lên. San San và tiểu Tiểu cũng buông tay nhau ra, xông về phía Dương Phàm. Ngược lại tên lưu manh cầm chai bia phang vào đầu Dương Phàm, mà không có người nào hỗ trợ.

- Đ.M, mày muốn chết mà!

Ngay khi tiếng thét chói tai của hai cô gái vang lên, ngoài cửa cũng đồng thời vang lên giọng nói của một gã nam nhân. Tiếp theo một bóng người từ ngoài cửa vọt vào, một cái chân to khỏe bay lên như một con gió, đá thẳng vào ngực tên lưu manh đang cầm chai bia.

Tên côn đồ kia lập tức bay lên, bịch một tiếng ngã nằm trên mặt đất nửa ngày không bò dậy nổi.

Dương Phàm nhìn người mặc trang phục du côn, hắn không muốn quần đám lưu manh này làm gì, dù sao tên này đã ra tay giúp hắn, hắn cũng đỡ phải ra tay.

Mọi người trong phòng vẫn còn kinh ngạc thì lại có thêm bảy tám người nữa xông vào. Xông lên đầu tiên là gã khoảng 30 tuổi.

Lâm Hồ hắn có biệt danh là (Báo từ đầu - Lâm Sung) là giang hồ cai quản ở khu Đông Thành, là người của bang hắc long. Bởi vì đây là 1 trong tứ đại thiên vương của(hắc long) tiếng tăm lừng lẫy, là xã hội đen đứng đầu của thành phố Tô Châu.

Tên thanh niên, dĩ nhiên là nhận ra lão đại của mình. Thấy lão đại mang theo một đám người đi vào, dĩ nhiên không dám bắt chéo hai chân vỗ da trâu hò hét nữa mà vội cuống quýt đứng lên.

- Lão Đại!

Đáp lại hắn là ánh mắt muốn lột da hắn, tên thanh niên càng thêm sợ, chân hắn run lên đến không đứng vững nữa mà quỳ xuống, xin tha mạng.

- Tha cái Đ.M .

Gã nam nhân vừa thấy Lão đại ra lệnh, hắn bay vào đá cho mỗi tên một cước, tất cả đều nghe thấy tiếng kêu của đám lưu manh.

Lâm Hồ thấy thù hạ đã xong, bước lên cung kính Dương Phàm.

- Thiếu gia cậu không có bị gì chứ.

Đám người cũng đi theo sau Lâm Hồ, hướng về phía Dương Phàm, cúi đầu kêu một tiếng(lần triệu tập đó Đại Ca của bọn chúng đã nói nếu gặp phải Dương Phàm thì không được gây sự với hắn, mà phải cung kính một chút). cho nên Lâm Hồ không dám làm trái lời Đại Ca nói.

- Thiếu Gia!

Thiếu Gia? Nhìn thấy đám người vừa bước vào hung hãn lãnh khốc, cực kỳ trâu bò, ở trước mặt thanh niên có gương mặt trắng nõn thư sinh Dương Phàm này lại quy củ giống như chuột thấy mèo. Đám nữ nhân lại không nghĩ rằng cả nửa ngày trời, người ta bề ngoài lịch sự biết điều, dáng vẻ hoàn toàn thư sinh, trên thực tế lại là một Thiếu Gia đám giang hồ, mà đến cả một trong tứ thiên vương băng đảng Hắc Long uy chấn Thành Phố Tô Châu, cũng phải gọi một tiếng Thiếu Gia, trong lòng đám nữ nhân thật sự vừa lúng túng vừa sợ!

Vì lẽ đó bọn côn đồ nằm trên mặt đất đang rên ai ai hừ hừ, tất cả đều ngậm miệng lại. cả đám bắt cháp nỗi đau, liến lăn lộn liên tục đến trước mặt Dương Phàm, liên tục khom người nói:

- Thiếu Gia, là em không có mắt không thấy núi Thái Sơn, Thiếu Gia đại nhân đại lượng tha cho bọn em một con đường sống.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Không Thể Kiểm Chế

Trải qua chuyện âm ỉ này, không ai còn tâm trạng hát tiếp. Sau Đó mọi người đều nhìn Dương Phàm bằng một ánh mắt, làm cho hắn cảm thấy nổi da gà.

Ra khỏi phòng, Dương Phàm đến quầy thu ngân, Lâm Hồ thấy hắn đến quầy thu ngân thì hắn tiến lại gần.

- Thiếu Gia, cậu không cần phải trả tiền đâu, có chuyện xảy ra như vậy nào dám thu tiền của Thiếu Gia, chuyện này xin cậu bỏ qua cho.

nhân viên đứng trước quầy thu ngân thấy Lão Đại. Lại cung kính người này là thanh niên trẻ tuổi kia, hơn nữa Lão Đại rất có hình tượng của mình lại gọi hắn là Thiếu Gia, sợ tới trọn tròn cả mắt, không dám tin tưởng mà nhìn Dương Phàm.

Dương Phàm thấy Lâm Hồ nói như vậy, lại thấy nhân viên thu ngân và nhân viên trong đại sảnh đều kinh ngạc nhìn hắn, nhẹ nhàng vỗ vai Lâm Hồ, nói:

- Nếu anh đã nói vậy, vậy thì xin cảm ơn.

Lâm Hồ thấy Sát Thần như Dương Phàm lại nói cảm ơn với mình, nhất thời xương cốt cũng muốn nhũn ra, vội vàng nói:

- Thiếu Gia khách sáo quá, bây giờ anh muốn đi về sao? Vậy thứ lỗi cho tôi không tiễn.

Rồi hắn tiễn Dương Phàm ra xe, mãi cho đến khi xe của bọn họ đi mất, rồi hắn mới xoay người lại.

- Lão Đại, tên này có lai lịch gì, mà để cho Lão Đại phải khiêm tốn như vậy.

- Tôi hôm qua Đại Ca cho người đi triệu tập tất cả bốn người chúng ta, Đại Ca nói tên này không nên động đến hắn, rồi đưa cho bốn người chúng ta một tấm ảnh nói, về thông báo với tất cả anh em trong bang không được động đến hắn, mà phải khiêm tốn với hắn chút, nếu có thể thì lập quan hệ với hắn.

- Lão Đại, xem ra tên này rất có thế lực.

- Đầu chỉ có thế lực, hơn nữa một mình hắn đánh cả trăm người mà không một vết xước, đến một sợi lông cũng không động được đến, vậy mà nghĩ hắn là nhân vật thế nào.

- Thật kinh khủng.

- Vì thế cho nên tao mới phải chạy đến đây, cũng may là còn kịp nếu không tao cũng không tưởng tượng được. Chúng mày cho người đi photo tấm ảnh này ra, rồi đưa cho các anh em, nếu gặp hắn thì tôn kính hắn một chút đừng có gây ra họa, không thì xuống sông mà nuôi cá.

Lúc này khoảng 11 giờ tối, Dương Phàm trở về biệt thự, không có thấy Dương Nguyệt ngồi chờ hắn về, lên phòng của nàng mở cửa ra cũng không thấy, hắn thất vọng quay về phòng của mình.

Mở cửa ra, đập vào mắt hắn là bộ ngực cao vút của Dương Nguyệt, cô nàng này có thói quen đi ngủ, không có mặc áo ngực. Chỉ nhìn dáng nằm của nàng thôi đã khiến hắn chịu không nổi rồi, bộ ngực thì phơi bày, để lộ phần bụng trắng ngà, hắn nhìn không được lại mấp míu giường từ từ nằm xoa nắn.

- Á... ..

Nàng duyên dáng kêu lên, Dương Phàm lại càng mạnh bạo hơn, lúc này hắn thật sự trong cơn tình. Cởi bỏ chiếc quần lót của nàng ra, Dương Nguyệt thấy vậy hét hoảng kêu lên.

- Tiểu Phàm, đừng mà.. đừng làm vậy, buông chị ra đi.

- Ừm... Á...

Dương Phàm đã tiến vào trong, nàng thì bầu chặt vào ga giường, nàng thật sự đang khóc, nàng khóc vì nàng đã thật sự làm chuyện đó, mà người đó lại chính là em trai của nàng.

- Á... Á... Á...

Nàng kêu lên, hai người đã làm tận ba lần, cả hai người đều rất mệt, rồi Dương Phàm gục lên ngực nàng, cả hai người đều ngủ thiếp đi

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tắm Uyên Ương

Sáng ngày hôm sau Dương Phàm thức dậy, bên cạnh hắn là Dương Nguyệt, nàng đang nằm trong ngực hắn ngủ rất ngon lành. Hắn ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, hắn vuốt bàn tay phủ lên khuôn mặt ngọc ngà của nàng. Tiểu Nguyệt ta thật có lỗi với nàng, hắn lầm bầm nói.

- Tiểu Phàm!

Nàng lí nhí nói, thật ra lúc Dương Phàm chạm vào má nàng thì nàng đã tỉnh rồi, chỉ là nàng không biết đối mặt với chuyện này như thế nào. Tối ngày hôm qua nàng thật sự rất phóng đảng, giống như biểu hiện của một đả phụ vậy.

- Tiểu Nguyệt, nàng tỉnh rồi sao.

- Ai là Tiểu Nguyệt!

Nàng hơi giận dữ nói. Dương Phàm biết nàng nói vậy là để che đi cảm xúc của mình. Dương Phàm cười trừ, hắn nhớ lại chuyện đêm hôm qua, nàng quả thật rất phóng đảng.

- Tiểu Nguyệt! nàng thật là biết nói đùa đó, không biết hôm ai đã...

Chưa nói hết câu, hắn đã bị nàng bịt miệng lại, hắn bỏ tay nàng xuống, ngắm nhìn nàng lúc này thật là giống một thiếu nữ mới lớn vậy. Hắn nhin không được nói.

- Tiểu Nguyệt! hay là chúng ta làm thêm lần nữa đi.

Nàng lắc đầu lia lịa, nàng đỏ mặt cúi xuống không dám nhìn vào mắt hắn.

- Không được đâu, hạ bộ của người ta vẫn còn đau, người gì mà không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

- Tiểu Nguyệt, nàng biết không, có một câu truyện rất thú vị, nàng có muốn ta kể không?

- Ừ!

Ngày xưa có một đôi vợ chồng trẻ, người vợ đó hơn người chồng khoảng 9 tuổi, nhưng vì người chồng yêu người vợ của mình nên họ đã bất chấp tuổi tác mà đến với nhau, ngày cưới người vợ nói với người chồng của mình rằng "đêm nay anh mà động đến em thì anh là đồ cầm thú". đến đây Dương Phàm nói.

- Tiểu Nguyệt nàng có biết chuyện sẽ xảy ra như thế nào không?

- Chắc chắn là người chồng sẽ không động đến người vợ rồi, như vậy em còn hỏi.

- Đúng là người chồng không có động đến người vợ, nhưng..

- Nhưng sao? em đừng có úp mở nữa.

Hai người nằm ngủ không có làm gì, người vợ thì cô tình không có mặc áo, để khiêu khích người chồng. Đến sáng ngày hôm sau, cả hai thức dậy, người vợ nhắc người chồng "Anh.. đúng là đến cầm thú cũng không bằng".

Dương Nguyệt nghe xong, nàng cũng hơi hoang mang, nhưng rồi nàng chợt nhận ra có điều gì đó, nàng đánh vào ngực hắn mắng yêu.

- Đáng ghét!

Dương Phàm cười ha ha, bước xuống giường, hắn bế nàng lên, nàng hơi hoảng nói.

- Tiểu Phàm em làm gì vậy thả chị xuống.

Dương Phàm không nói, mà thực hiện bằng hành động, bế nàng đặt vào bồn tắm, xả nước ra, nàng không cần nghĩ cũng biết Dương Phàm muốn làm gì.

- Tiểu Phàm! em ra ngoài đi để chị tự làm được rồi.

- Chị Nguyệt, ai nói là em bồng chị vào để cho chị tắm một mình, chúng ta sẽ tắm uyên ương.

Khuôn mặt Dương Nguyệt, đỏ bừng không thôi, hời còn nhỏ hai người thường tắm chung với nhau, hời đó nàng còn kì lưng cho hắn nữa.

- Tiểu Phàm, để chị kì lưng cho em.

Hắn cởi bỏ chiếc áo sơ mi ra, quay lưng lại phía nàng, cả cơ thể hắn phơi bày trước mặt nàng, nàng nhìn từ trên xuống dưới, đến phần hạ bộ của hắn, nàng lại đỏ mặt không dám nhìn nữa, cơ thể thật hoàn mỹ, làn da lại trắng thậm chí còn muồn trắng hơn cả nàng, nàng nhịn không được chạm vào cơ thể hắn.

Nàng nhịn không được thốt lên "thật sẵn chắc".

Hai người tắm xong mặc quần áo vào đi xuống ngồi ăn cơm, nàng thi thoảng lại liếc nhìn hắn, đến bây giờ nàng vẫn cảm thấy hạ bộ vẫn còn đau. Nàng nói hôm nay sẽ không đến công ty.

Hắn ăn xong thì cũng lái chiếc xe của mình đến công ty, bước vào phòng, mọi người đều chăm chú nhìn hắn. Dương Phàm nhịn không được nói.

- Mặt em có gì sao mà mọi người nhìn chăm chú vậy.

- Thiếu Gia! cậu đến công ty là để tìm bạn gái hay làm gì. Lý Dung nói.

Dương Phàm cũng không biết nói gì hơn, hắn nói cho mọi người đến khô cả cổ, bọn họ mới tin hắn không có quan hệ gì đến hắc bang cả.

- Được rồi Tiểu Phàm, bọn chị chỉ là hiếu kì thôi. Cảm ơn em chuyện tối qua!

- Cảm ơn em!

- Chị San San chị Tiểu Tiểu, hai chị không cần khách khí đâu.

Được rồi mọi người quay trở lại làm việc thôi

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thằng Này Là Của Tao!

Buổi trưa tan sở Dương Phàm trở về nhà, không có thấy Dương Nguyệt ở dưới lầu, hắn lên phòng của nàng, chẳng cần gõ cửa, hắn bước vào phòng. Chỉ thấy nàng đang mặc một chiếc váy ngủ, bên trên còn đeo cặp kính trông rất đáng yêu. Nàng đang đọc gì đó nên không có biết Dương Phàm vào, hắn tiến lại gần hôn lên má nàng.

- Tiểu Nguyệt, nàng đang đọc gì mà chăm chú vậy.

- Tiểu Phàm, em về rồi sao, chị đang xem báo cáo của bên công ty con, bên đó đang cần có người quản lý."Dương Nguyệt nói, nhưng nàng không có nhìn vào hắn.

- Vừa mới về! tại ta nhớ nàng cho nên mới về để gặp nàng đây.

- Miệng ngọt như vậy, không biết đã có mấy cô ăn phải rồi."Dương Nguyệt đưa ngón tay ra, đẩy trán hắn một cái nói.

- Tiểu Nguyệt nàng đang ăn dấm chua sao.

- Chị không phải dấm chua, làm sao có thể ăn dấm chua của em được.

- Nàng không ăn dấm chua, vậy thì để ta kiểm tra xem

- Làm sao kiểm tra được?

- Nếu nàng đồng ý thì cứ nói:

Mắt thấy Dương Phàm cười quỷ dị, làm Dương Nguyệt cảm thấy bất an, nhưng vì hiếu kì nàng vẫn gật đầu.

- Được rồi em nói đi, kiểm tra như thế nào... U.. ...

Cặp mắt đẹp của Dương Nguyệt chột tròn xoe, nàng còn chưa nói dứt lời thì đã bị chặn lại, khoảnh khắc này nàng cảm thấy đầu óc trống rỗng, nàng chưa từng có nụ hôn đầu tiên, không ngờ bây giờ bị Dương Phàm lưu manh cướp đi. Nàng vất vả lắm mới giữ lại được sau hai mươi bảy năm, bây giờ lại bị Dương Phàm cướp đoạt gọn gàng như vậy.

Chiếc lưỡi tham lam của người Dương Phàm mót vào cặp môi anh đào của Dương Nguyệt, tùy ý cướp đoạt bờ môi ngọt ngào, nàng bị động ngênh đón tất cả. Mãi đến khi đầu lưỡi của Hạ Thiên phá tan hai hàm răng và đụng đến chiếc lưỡi thơm tho ở bên trong thì nàng mới kịp phản ứng, ngay sau đó nàng cắn vào lưỡi của hắn.

- Tiểu Nguyệt, sao nàng lại làm như vậy?

Dương Phàm bị Dương Nguyệt cắn vào lưỡi, tất nhiên sẽ không thể tiếp tục hôn nàng, nhưng khi hai bờ môi vừa tách ra thì hắn dùng giọng bất mãn chất vấn.

Nàng rất tức tối, nàng còn chưa mắng hắn, bây giờ lại bị hắn mắng ngược lại.

- Em cưỡng hôn chị, chị còn chưa nói.

Dương Nguyệt tức giận nói:

- Em còn dám làm như vậy, sau này chị sẽ cắn đứt lưỡi em.

Dương Phàm nói với vẻ mặt vô tội:

- Tiểu Nguyệt, là nàng đã đồng ý để ta kiểm tra, sao bây giờ nàng lại nói ta cưỡng hôn nàng?

Dương Nguyệt bị chọc tức, bây giờ còn vu oan để Dương Phàm hôn, nàng làm sao có thể chấp nhận được.

- Vừa rồi nàng đã đồng ý để ta kiểm tra có ghen hay không còn gì?

Dương Phàm mặt tỉnh bơ nói:

- Đúng là chị đồng ý để em kiểm tra, nhưng có liên quan gì đến vấn đề em có hôn chị hay không?

- Ta muốn kiểm tra nàng có ghen hay không, xem nàng có ăn dấm chua hay không, tất nhiên phải hôn nàng, để xem thử hương vị, nếu như trong miệng nàng có vị chua, thì chứng minh là nàng đang ghen.

Dương Phàm dùng lời lẽ hùng hồn giải thích:

Nàng ngây dại, tên tiểu quỷ này trở lên lưu manh từ khi nào vậy, từ khi nào mà chữ ghen có liên quan đến vị trong miệng.

- Tiểu Phàm, chẳng phải chiều nay em có tiết học sao? sao bây giờ còn chưa đi. Nếu để ba biết thì xem ông thu thập em thế nào.

Dương Phàm thấy nàng muốn đuổi hắn đi học, mang theo vẻ mặt thất vọng đi ra khỏi phòng của nàng, tuy việc học với hắn không có quan trọng, nhưng hắn cũng không biết làm thế nào hơn.

Mất thấy Dương Phàm mang vẻ mặt mất mát ra khỏi phòng, nàng lại cảm thấy mình hơi quá đáng, nàng lại nhớ đến chuyện vừa rồi lại lắc đầu lia lịa "đáng đời".

Dương Phàm vừa bước đến cửa lớp thì bị cô nàng Ngọc Nhi cầm tay kéo đến sân bóng rổ.

- Nhược Thủy, hai vị này là bạn cô sao? " số 11 từ sân tập đi lại, nhìn thấy Ngọc Nhi hai con mắt sáng ngời, sau đó mới nhìn đến tên đang cầm nàng.

"Uh. Bạn thân tôi Ngọc Nhi với bạn trai nàng." Nhược Thủy giới thiệu rồi đưa cho hắn một cái khăn lau màu trắng.

"Hai, chào hai bạn! tôi là Ván Sơn, a a hai bạn là bạn của Bội Bội, vậy không phải người ngoài, hoan nghênh hai bạn đến tham quan." Số 11 tùy tiện lau mặt, rồi đưa khăn lại cho Nhược Thủy.

Ván Sơn ném bóng vào rổ một lần nữa, làm bốn phía nổi lên tiếng hét chói tai từ những nhò hâm mộ hắn.

Dương Phàm ngoáy ngoáy cái lỗ tai, vừa rồi còn không chú ý, bây giờ nghe rõ rồi, như tiếng như mèo động đực vậy, giờ mới phát hiện trong cầu trường cũng không ít người, trong đó cũng có rất nhiều em xinh tươi.

Nhìn chằm chằm một đôi chân trắng dài, sao nhiều thằng cứ vùi vào học mà không chịu cúp tới đây, thất bại quá mà. Mà mấy nhò này giờ này dù ăn no rồi không có chuyện gì làm thì cũng đừng tới đây khoe hàng chứ, nếu khoe thì cởi hết quần áo rồi nhảy đi.

- Ai.. em, em làm gì đó!" Đang nhìn chăm chăm vào những cặp đùi thon dài và đẹp, Dương Phàm đột nhiên thấy bên hông tê rần.
- Nhìn đến con mắt muốn lồi ra luôn " Ngọc Nhi hờn dỗi nói.
- Được rồi ta không nhìn nữa." Dương Phàm cười nói.
- Ngọc Nhi, bà có bạn trai rồi, giờ bà góp ý cho tui đi.
- Tui không biết," Ngọc Nhi nói.
- Nhỏ mọn, chẳng phải bà thích cậu ấy 5 năm rồi sao, làm tui còn xem bà là bạn thân tốt nhất nữa chứ.
- Bằng không đề ta nói theo cách nhìn của mình đi?" Dương phàm mở miệng nói.
- Dương Phàm, anh có nhận định được không đó." Ngọc nhi nói.
- Không sao đâu! Dương Phàm, bạn cứ nói. Chưa từng nghe đến con trai đánh giá con trai, cho dù bạn cho ý kiến thế nào thì cứ nói, tui cũng nghe." Nhục Thủy cổ vũ nói.

- có thể dùng ba chữ hình dung "mặt kiểng ăn!" Một câu nói xong mọi người nghe thấy cũng hơi choáng." Đáng tiếc là kỹ thuật chơi quá kém.

Dương Phàm vừa nói xong, cả đám dưới sân quay lại hân rống lên, Ngọc nhi xấu hổ cầm tay Dương phàm, lại nhìn mấy người trong đội bóng rổ đang hung hăng nhìn hân, nằng lập tức giúp hân " Nhục thủy, thật ra Dương Phàm anh ấy không biết về bóng rổ.

- Tiểu Ngọc nhi có năng là không biết về bóng rổ đó, ta năm đó là cao thủ bóng rổ đó nha.

- Dương Phàm bạn thật là hóm hình nha! Oa ha ha ha." Nhục thủy ôm bụng cười.

Dương Phàm nheo mắt lại, mẹ kiếp, bộ tướng ta nói chơi hả?" hân lại nhớ lại ngày trước.

- Vậy thì cao thủ, Ra làm hai hiệp nào," một giọng đầy khiêu khích.

- Không có hứng thú!" Dương phàm ngẩng đầu nhìn, ra là trong đám sắc lang vừa nãy, cao cỡ 1m90.

- Không phải tự nhận mình là cao thủ sao? hay là không dám?" Cao kều khinh miệt cười nhạo.

- Điền nhật! cậu Không coi quản lý này ra gì hả? theo như bạn tôi nói, người ta chỉ nói giỡn thôi." Nhục thủy không muốn nhìn bạn trai của bạn thân mình bị làm nhục.

Dương phàm khinh bỉ nhìn cao kều: "Sao hả? muốn cùng so tài với anh mày hả?" Hân cũng không phải thằng nhóc xốc nổi, tâm lý hân chính xác là ở tuổi 30 rồi, lại có kinh nghiệm trải qua nhiều sóng to gió lớn. Đầu như cái đám choai choai ở đây.

- Khó có dịp được gặp cao thủ, sao lại bỏ qua cơ chứ?" Cao kều cười mỉm.

- Điền nhật, cậu muốn tạo phản hả?" Nhục thủy thấy hân lại xúc phạm đến người mình, nằng giận dữ trừng mắt.

- Quản lý, cái này đâu thể trách tôi, cô không đề ý người ta có phong cách của một cao thủ hay sao?" Cao kều nhún nhún vai ra vẻ bất đắc dĩ.

- Đúng đó..."Nhục tỳ, Điền nhật mà không lên khiêu chiến, thì chúng tôi sẽ lên đây.

- Có lên Điền phong!"... mấy tên đồng đội ké bên cao kều bắt đầu rống lên, cả đám nhìn thẳng mặt trắng này gai mắt lâu rồi, hót được bạn gái xinh đẹp này lại còn chê bai "Thần" của bọn nó.

- Dương phàm, em muốn về." nhìn cả đám người gào lên, Ngọc nhi hạ giọng, giọng nằng như bị đè nén lại, cực kỳ khó chịu.

- Tiểu Ngọc nhi ngốc!" Dương Phàm buông tay nằng ra, đứng lên, xoa đầu nằng một cái, trong mắt hân một mảnh ôn nhu. Hân biết, nằng làm như vậy là không đành lòng nhìn hân chịu nhục, mới có thể không đề ý tới mặt mũi bạn mình, nên mới đưa ra ý định rời đi. Điều này đã khiến hân rất tức giận, làm cho người phụ nữ của hân như vậy. " Bọn này gặp tai họa rồi.

- Không sao đâu, chỉ là mấy thằng nghiệp dư thôi, anh còn không đề trong mắt.

- Mày nói cái gì!" lời nói kiêu ngạo của Dương phàm, giống như chọc giận cả đám, thanh âm gào rống làm cả cầu trường như rung lên muốn xụp, những người đang xem trận đấu cũng nhìn qua bên này.

- Một thằng lên! hay cả đám lên?" Dương Phàm vuron tay ra chỉ thẳng vào đám bên cao kều.

Nhục thủy cả kinh che miệng nhỏ lại, Dương phàm này cũng quá mạnh mẽ rồi? Nhìn dáng người thư sinh vậy, không chừng đựng mạnh cái là gãy làm mấy khúc a? Cũng không thể trách nằng có ý nghĩ này, ai thấy dáng vẻ thư sinh của hân, cũng không nghĩ hân có một tẹo cơ hội nào.

"Má!" Cả đám tuyển thủ bóng rổ lão nháo xông lên định cho cái thằng thư sinh này một bài học. "Đừng nhúc nhích!" Cao kều giang hai tay ra ngăn cản.

- Thằng này là của tao!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Dương Phàm cười một cách âm hiểm nói: "như vậy chỉ một mình mày lên thôi sao?" Dương phàm nhìn cô nàng một cái kiêu "nàng cứ tin vào ta, chờ ở đó", rồi chậm rãi đi đến sân đấu. Ngọc nhi ở phía sau có hơi lo lắng, nhưng thấy ánh mắt của hắn đầy tự tin, nhớ tới chuyện hắn một mình giải quyết một đám lưu manh có vũ khí, thì nàng lập tức tin tưởng vào hắn mà không giữ hắn lại.

- Ngọc nhi, sao bà không kéo anh ấy lại? "Nhược thủy có hơi lo lắng thấy Ngọc nhi, Điền nhật là chủ lực của đội tuyển, bạn trai của Ngọc nhi nhìn thư sinh như vậy, không giống người đã từng tập bóng rổ.

"Yên tâm đi, mình tin anh ấy!" câu trả lời của Ngọc nhi, lại làm Nhược thủy thờ dài.

Trận thi đấu này là người ngoài tới khiêu chiến với người trường mình, màn này ít có nên ai cũng căng mắt ra, tránh việc bỏ lỡ những màn đặc sắc, "Điền nhật khiêu chiến thằng thư sinh đó hả, cái này mới à nha.

"Ngu! là thằng thư sinh đó khiêu chiến Điền nhật đó, mày không thấy vừa rồi nó dùng ngón tay chỉ thằng nhật à? đúng là kiêu ngạo! hy vọng thằng thư sinh đó đừng thắng được, nếu không thì nó hết đường về rồi! "Thằng thư sinh còn không tới 1m8, Điền nhật gần 2m, mày nhìn xem hai cái thằng đó có khác nào một con khỉ nhỏ với một con tinh tinh không?

"A ha ha ha,"Quả nhiên, rất giống!"

"Nhược thủy, cô sao không can cậu ta lại, tốt xấu gì người ta cũng là khách, tôi cũng không biết nói như thế nào nữa." Số 11 nhìn hai người dưới sân đang tiến vào trạng thái chuẩn bị.

"Anh tưởng tôi không muốn làm à? Điền nhật đáng chết, ngay cả lời của tôi mà hắn cũng không nghe, được lắm vào tập huấn rồi, phải chiếu cố hắn cho thật tốt." Nhược thủy nghiêng răng.

Số 11 cười khò lắc lắc đầu, chuyển mắt nhìn về phía nữ sinh ngồi bên cạnh, thật là đẹp, nếu mình gặp nàng trước..., có lẽ.

"Mày trước tấn công 15 trái, sau đó tao tấn công lại 10 trái, cuối cùng xem ai bỏ rổ nhiều hơn thì thắng, hiểu chưa?" Điền nhật ngạo nghễ lớn tiếng tuyên bố quy tắc trận đấu.

Những người đứng xem nghe được quy định trận đấu lớn tiếng kêu tốt, còn nói tên nhật là tốt, không khi dễ người ngoài tới, ngay cả những người mới vào xem cũng hét chói tai tên hắn, đội cổ vũ thì ra sức huy động vũ cầu trên tay, ngực nhấp nhô liên tục, chân đá cao một lượt lộ ra quần lót đủ màu, làm cho cả đám sắc lang xung quanh được đường mắt.

- Như vậy mày không phải bắt lợi à?" Dương Phàm nhìn lướt qua đám cổ vũ và bọn cổ động.

- Bắt đầu đi!" Điền nhật không thèm giải thích nhiều, mà hắn trực tiếp ném bóng qua.

"Nếu vậy, anh đây không khách sáo nữa." Dương Phàm chụp lấy bóng xoay vòng quanh mình vồ xuống đất, cảm giác cũng vừa tay.

"Đến đi!" Điền nhật làm ta thế phòng thủ.

Đáng tiếc Dương Phàm căn bản là không muốn va chạm với hắn, đứng tại chỗ đập bóng xuống sân hai cái, sau đó nhảy lên hướng tới rổ ném bóng, bóng xẹt qua một đường cong đẹp vô cùng. Xung quanh cười rộ lên, thằng ngu này muốn làm trò cười chắc, từ giữa sân mà đòi ném vào, trừ khi may mắn, nếu không là được gọn 3 điểm sao, muốn hù chết người à.

Dương Phàm cũng không thèm nhìn coi bóng có thể vào rổ hay không, sau khi ném xong hạ thân xuống. Điền nhật nhìn bóng bay, cũng nghĩ bóng nhất định vào không được, lại thấy đối phương không chạy lại, hắn cũng chẳng thèm nhìn nữa, "ọt". mọi người khiếp sợ, "may mắn, chắc chắn là may mắn.

Im lặng vài giây sau, một loạt tiếng la thất thanh vang lên, tựa hồ muốn bật luôn nóc nhà thi đấu: "A - " bọn họ thấy, một tên thư sinh không tới 1m8 từ giữa sân ném vào rổ, cho du

là tuyển thủ chuyên nghiệp của NA* cũng không làm được. rất nhiều người trừng con mắt nhìn, dù muốn không tin nhưng sự thật

rõ ràng rành ra đó, không tin cũng không được!

Ngọc nhi đứng lên, hưng phấn vỗ, vô cùng kích động.

Nhược thủy miệng mở lớn thành chữ "o", vẻ mặt không dám tin, mặt cho thấy muốn bao nhiêu khoa trương thì có bấy nhiêu.

Vấn sơn mắt nheo tí lại, nhìn chăm chăm vào dáng vẻ thấp bé kia của Dương Phàm.

Điền nhật đứng chết lặng dưới sân, hần không tin nổi.

"Thật ra, tao không hạ mầy, nhưng cái này là mầy tự chuốc lấy!" Dương Phàm cầm lấy bóng chạy về giữa sân, chuẩn bị tấn công tiếp.

Xoay 360 độ bỏ rỏ, ném vào từ khoảng cách xa, liên tục năm lần tấn công khác nhau, Dương Phàm ném bóng, chậm rãi nhìn vào bảng kết quả, kết quả hiện lên vào năm mà đối phương chỉ có bốn lần cơ hội, kết quả đã quá rõ rồi.

Điền nhật thất bại nhắm hai mắt, hai tay nắm chặt, "Không thể nào đâu, không phải đâu, tuyệt đối không thể nào." Khán đài không một tiếng động, mọi người đều yên lặng nhìn tên thư sinh tạo nên kỳ tích, ai cũng mở to miệng không đóng lại được, cũng không thốt nên lời nào. Ở địa bàn mình bị người tới phá rồi còn thua, má ơi mai mốt có mà bị chọc cười thúi đầu luôn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

"Dương Phàm" Ngọc nhi chạy đến nhào vào lòng hần đầu tiên.

- Thế nào, có phải ta rất lợi hại phải không" Dương Phàm rất tự tin nói.

- Dương Phàm" anh thật sự là rất lợi hại nha, làm sao anh lại có thể đập rỏ, mà em lại cao hơn anh lại không làm được? thật là bất công mà." như vậy còn là người sao?

" ủa, cái này mà là đang ca ngợi sao?

- không! là em đang ghen tị đó.

" Nhược thủy, bà nói gì vậy! Ngọc nhi cười mắng.

" Thật ra là tui đang ghen với bà đó, tìm được bạn trai lợi hại như vậy." Nhược thủy cười nói.

- Cửa bà cũng đâu có kém," Ngọc nhi nhìn về phía số 11 nói.

- Ngọc nhi, bà thấy đó, liệu tui có thể chấp nhận hần được không?.

- Cái này bà phải tự hỏi bản thân mình rồi, nếu bà thích người ta thì cứ đồng ý, nếu bà không thích thì cứ từ chối người ta thôi." không phải đơn giản sao?

- Nói thừa! thật ra là tui không biết mình rốt cuộc có thích người ta hay không thôi." Nhược thủy mặt hơi buồn nói.

- Cái này thì đơn giản thôi, hai người nghe nhé." nếu mình thích người ta, thì thường hay nhớ đến người ta, người ta buồn thì mình cũng cảm thấy buồn theo, người ta vui vẻ thì mình cũng cảm thấy vui vẻ, đi ngủ nhắm mắt lại cũng nghĩ đến hình ảnh của người ta. Sao hai người nhìn ta chăm chú vậy?

- Dương Phàm!" anh bên ngoài còn có người phụ nữ khác sao? Ngọc nhi gần như sắp khóc nói.

- Đâu có! anh xin thề luôn, chỉ có một mình em thôi!" hiện tại có một cô ở nhà rồi, sau này thì làm sao biết.

- Vậy sao anh lại biết nhiều về chuyện tình cảm vậy! " khuôn mặt của Ngọc nhi hiện lên hai chữ." không tin.

- Cái này! thật ra!.

- Dương Phàm! anh không phải nói đâu, nếu thật sự anh có. " chỉ cần anh không bỏ rơi em là được.

- Tiểu Ngọc nhi ngốc! nơi đây đông người, không tiện nói, lát nữa ta sẽ nói với nàng sau." Dương Phàm mừng thầm.

- Được rồi! dù sao chúng ta cũng chưa có tiết học, hay là mình tìm chỗ nào đó đi.

- Cũng không cần đâu.

Hai người rời sân bóng, ra đến ngoài cũng không có nhiều người." Dương phàm nói cho nàng biết năm năm qua hắn rất thích nàng, hắn lúc nào cũng nghĩ đến nàng." giải thích một hồi Ngọc nhi mới hiểu ra vấn đề.

" Dương ca! " một giọng nói êm tai vang lên, hai người con gái xinh đẹp như hoa bước đến.

- Dương phàm! hai người này là ai vậy." nàng thấy dung mạo của hai người này rất đẹp, nàng ôm lấy cánh tay của hắn nói.

- Tiểu lan, Thanh Thanh! sao hai em lại ở đây." Dương phàm nhận ra hai người này, chính là hai tiểu muội kết nghĩa của hắn.

" Hai cô nàng đều thấy Ngọc nhi xinh đẹp như vậy, thật khiến cho hai người cảm thấy tự ti.

- Tiểu lan, Tiểu thanh! hai người không có tiết học sao? Dương phàm đột nhiên nói,

- Ngày hôm nay tụi em không có tiết học, tụi em đang ở thư viện đọc sách thì có người tung tin, sân bóng rổ có người khiêu chiến, do hiếu kì nên hai đứa tụi em đến xem. Dương ca anh thật lợi hại nha." cô nàng Tiểu Lan nói rồi đưa ngón cái lên.

- Nếu hai người rảnh thì mình đi quán nước rồi nói chuyện. Tiểu Ngọc nhi! nàng không phiền chứ.

Nàng có hơi do dự, nhưng nàng vẫn gật đầu theo ý của hắn.

Cả 4 người đều tiến về nơi đỗ xe, ba tuyệt sắc đi sau hắn." rất nhiều người đều tròn mắt lên nhìn Dương phàm, có người thì chửi rủa hắn, có người thì ghen tị, có người chỉ muốn đập cho hắn một trận.

Bốn người đều lên xe ngồi." Dương phàm vẫn đi đến quán cafe lần trước hắn gặp bọn buôn lậu. Bước vào trong, các nhân viên đều nhận ra hắn, một nhân viên ra tiếp đón rất chu đáo, Dương phàm không còn nói thì người nhân viên đó đưa Dương phàm đến một không gian yên tĩnh, rồi đưa menu cho bốn người họ." các vị muốn dùng gì.

- Trà hoa cúc, cafe vân nam. Còn hai em muốn uống gì? Dương phàm nói.

- Em uống nước cam!

- Em thì sinh tố táo!

Nhân viên ghi vào giấy rồi rời đi." không khí thật yên lặng, Dương phàm định phá vỡ bầu không khí này thì bị Ngọc nhi cướp lời nói trước.

- Chào hai em! chị là Ngọc nhi sinh viên năm hai, là bạn gái của Dương phàm, rất vui được gặp hai em." nàng vươn tay ra nói.

- Em là Hiểu Thanh!

- Em là Huệ Lan!

" chúng em đều là sinh viên năm nhất, là em của Dương Ca. Chúng em rất vui được gặp chị! Hai người bắt tay với Ngọc nhi.

Một lúc sau, nhân viên mang đồ uống lên." Mọi người đều nói chuyện rất sôi nổi, vui vẻ với nhau." nói chuyện với nhau rất lâu, mọi người quyết định quay lại trường học. Dương phàm đến quầy, thanh toán tiền xong, ra xe đưa ba cô nàng về trường, hai cô nàng Tiểu Lan, Tiểu Thanh thì vào thư viện đọc sách, còn hắn và Ngọc nhi thì về lớp học.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Kinh Hãi

" Các em trật tự, hôm nay chúng ta có tiết kiểm tra Anh Ngữ, mọi người ổn định chỗ ngồi.

Giọng nói êm tai, của vị nữ giáo sư khoảng 31 tuổi," tuy nàng đã 31 tuổi, nhưng nhìn vị giáo sư này vẫn còn rất trẻ, giống như là mới hai mươi bảy, hai mươi tám vậy." rất nhiều lão sư theo đuổi nàng, thậm chí là nghĩ đủ mọi cách, nhưng đều bị nàng từ chối.

Nàng đưa cho một nam sinh, rồi phát bài kiểm tra cho mọi người.

Dương phàm liếc qua bài kiểm tra, hắn lắc đầu, Ngọc nhi hôm nay lại chuyển qua ngồi cùng hắn, thấy hắn lắc đầu, nàng lại nhìn từng câu của bài." nàng

cũng cảm thấy bài kiểm tra này cũng hơi khó.

- Dương phàm, nếu anh thấy khó câu nào thì hỏi em.

- Ngọc nhi! không phải là ta thấy đề khó, mà là quá dễ.

Ngọc nhi tròn mắt, " đề này mà hần cũng bảo là quá dễ, đến nàng cũng chưa chắc đã làm được hết các câu." nàng định nói gì, thì thấy Dương phàm đã làm bài rồi, nàng cũng không nói nữa, mà làm bài của mình.

Dương phàm là người nộp bài đầu tiên, hần làm bài chỉ chưa đầy hai mươi phút. " mọi người cùng vị giáo sư đều tròn tròn mắt, hần nộp xong thì quay về chỗ của mình." cũng chẳng quan tâm mọi người nhìn hần như thế nào.

- Dương phàm! anh không kiểm tra lại bài của mình sao? Đến em còn cảm thấy hơi khó, sao anh có thể làm được? " Ngọc nhi thấy hần nộp sớm như vậy nàng cũng không nhịn được hỏi hần.

- Ngọc nhi ngốc! ta nói nàng ngốc, thì nàng đừng có ngốc như vậy được không, chẳng lẽ nàng lại không tin ta sao. Dương phàm nói.

" Ừ. Năm năm học cùng nhau, nàng luôn giúp hần học tập, chẳng lẽ nàng lại không bằng hần." nàng không thèm nói với hần nữa, nàng tiếp tục làm bài. " Dương phàm thấy nàng không thèm nói với hần nữa mà tiếp tục làm bài." hần cười khở, chỉ là tiếng anh của học sinh hần nào có để vào mắt. " hần tình thông bốn thứ tiếng đó là: Tiếng Anh, Pháp, Nhật, Nga. " chỉ là một bài kiểm tra đâu làm khó được hần.

Sau khi tất cả đều nộp bài kiểm tra xong, Dương phàm thì vẫn ngồi uất ơ. " Ngọc nhi nhin không được hỏi.

- Dương phàm! thật sự là anh có làm được bài không đó. tuy nói bài kiểm tra nhưng nó lại liên quan đến lúc mình tốt nghiệp đó. " thật sự là nàng rất lo cho hần.

- Ngọc nhi! nàng không tin ta sao.

- Không phải? mà là...

- Được rồi, nếu nàng không tin vậy thì chúng ta đặt cược đi?" đột nhiên Dương Phàm nghĩ ra chuyện gì đó, hần nói.

- Đặt cược? vậy đặt cược như thế nào đây." nàng rất tự tin nói.

- Nếu ta không đạt được 350 điểm, thì nàng muốn ta làm gì, ta cũng sẽ làm, bất cứ chuyện gì. Nếu ta đạt được trên 350 điểm vậy thì nàng phải. " nói đến đây Dương phàm nhìn chăm chăm vào bộ vị miễn cảm của nàng mà cười rất dễ tiện.

Nhận thấy ánh mắt của đối phương, nhìn chăm chăm vào bộ vị miễn cảm của mình, nàng đỏ mặt nói lí nhí.

- Lưu manh!

- Thế nào nàng có dám không, nếu ta thắng, " nàng nhất định phải để ta sờ ngực một cái. hần nói nhỏ vào tai nàng.

Nàng ngại đến đỏ mặt như gấc. " cuối cùng nàng cũng gật đầu đồng ý, vì nàng tin chắc chắn Dương phàm sẽ không đạt được 350 điểm " Dương phàm thì cười thâm, hần chuẩn bị được ném thử cảm giác của bộ ngực kia. Mọi người trong phòng học đều ngồi chờ vị nữ giáo sư thông báo kết quả của bài kiểm tra, vì nàng không có rời đi mà ngồi tại đây chấm điểm.

Ba mươi phút sau, nàng trả lại bài kiểm tra cho mọi người. " Ngọc nhi thì vui mừng vì số điểm của mình, nàng được 372 điểm, nàng là lớp trưởng của lớp đương nhiên là điểm của nàng sẽ cao rồi. " chỉ có duy nhất là Dương phàm không có bài của mình.

" Các bạn học, " trên tay tôi đang cầm là bài của bạn học Dương phàm, số điểm của bạn học này là, " 500 điểm tròn, mọi người cố gắng học tập. " Dương phàm em có thể chia sẻ với các bạn học không?

" Cái gì! 500 điểm, mọi người bị con số này làm cho kinh hãi.

" thật ra em chỉ thấy bài kiểm tra này rất dễ thôi.

" Cái gì! tên này cũng quá kiêu căng quá rồi, nói như vậy chẳng phải nói bọn họ đều ngu ngốc sao.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ở Chung Một Nhà

" Tiểu Ngọc nhi! chuyện nàng vừa hứa với ta vừa rồi, chúng ta cũng nên..." Dương phàm vừa nói vừa nhìn

vào bộ vị cao vút của Ngọc Nhi nói.

" Hứa! em có hứa với anh chuyện gì sao." nàng vừa nói vừa ngại, không nhìn vào hắn nói.

- Tiểu ngọc nhi! nàng thật hay quên, có cần ta phải nhắc lại một lần nữa không?

- Không cần phải nhắc lại đâu, em nhớ ra rồi.

Dương phàm thấy biểu hiện của nàng như vậy, làm hắn thật sự muốn đưa nàng lên giường mà chiều chuộng.

" Dương phàm! anh không thể cho em cơ hội, để thắng anh sao?

- Được! nếu nàng muốn." Đúng rồi, chẳng phải còn một tháng nữa chúng ta sẽ có cuộc thi sao?" vậy chúng ta cược tiếp đi.

- Vậy chúng ta cược cái gì đây?" Ngọc nhi hiếu kì nhìn hắn.

- Vậy thì chúng ta cược xem ai có điểm cao nhất nhé. Còn nữa nếu nàng thắng ta sẽ đáp ứng nàng 3 việc, nàng có thể bảo ta làm bất cứ việc gì. Còn nếu như nàng thua." hắc hắc " hắn cười gian nói.

" Thấy ánh mắt gian xảo của hắn nhìn mình, làm nàng cảm thấy bất an vì chuyện này." nàng học

lực xếp vào tốp 3 của trường, nàng lại rất tin vào việc học của mình sẽ tốt hơn Dương phàm, nhưng thấy ngày hôm nay, bài kiểm tra anh ngữ của hắn lại có số điểm tuyệt đối. Nàng đang phân vân.

- Được, nếu như em thua," Anh phải nhẹ nhàng với em đó. Nàng đã lấy hết can đảm để nói ra câu này.

" Cái gì! Dương phàm cũng hơi ngạc nhiên vì câu nói của nàng." Nàng lại dám lấy cái lần đầu của mình để đặt cược.

" Nàng không phải người tùy tiện, thật ra nàng làm vậy là muốn hắn cố gắng học, để vượt xa nàng, vượt xa mọi người." và nàng muốn mình là nữ nhân của hắn.

- Tiểu Ngọc nhi! nàng có cần suy nghĩ lại không." Dương phàm nói, ánh mắt của hắn rất kiên định.

- Dương phàm! không lẽ anh không muốn em sao?

- Không phải, mà là ta không muốn vì chuyện đặt cược mà nàng phải làm vậy, ta muốn nàng nguyện ý cùng ta.

- Em nguyện ý." nàng thấy hắn nói vậy, khiến cho nàng cảm thấy rất ấm áp." nàng có thể thấy hắn rất quan tâm đến nàng.

- Nếu nàng đã nói như vậy, được rồi. Dương phàm mừng thầm, không ngờ cô nàng lại chấp nhận.

- Dương phàm! em muốn đến nhà của anh có được không?" nàng rất tò mò về thân phận của hắn, biết hắn năm năm nhưng nàng lại không biết gia đình hắn như thế nào.

- Tiểu Ngọc nhi! nàng đã muốn ra mắt cha mẹ chồng rồi sao?

- Ai muốn ra mắt cha mẹ chồng chứ? Người ta chỉ tò mò thôi mà. Biết anh năm năm, nhưng người ta lại không biết một chút gì về anh cả." nàng chu cái miệng xinh xắn lên nói.

- Được rồi, nàng đã nói vậy thì mình đi luôn vậy.

Hai người ra xe, đi mất 30 phút đồng hồ, hắn cũng về đến biệt thự của mình." cô nàng Ngọc nhi thì kinh ngạc không thôi, khu biệt thự này thật xa hoa.

- Thật đẹp." nàng nhìn không được thốt lên.

- Nếu nàng thích thì cứ ở lại đây với ta đi, nếu nàng không muốn thì ta cũng không ép nàng.

" Ừ, nàng ngại ngùng ừ một tiếng." dù sao chuyện ở chung hay không cũng là chuyện sớm muộn." Hai người mở cửa bước vào trong nhà." Vú Vương từ trong bếp đi ra, thấy Dương phàm dẫn theo một cô gái về, lại còn rất xinh đẹp nữa.

- Cậu chủ! cậu đã trưởng thành rồi, lại còn dẫn bạn gái về nữa, nếu ông chủ, bà chủ biết sẽ rất vui đó.

- Vú Vương, Vú còn nói nữa là nàng sẽ bỏ chạy đó, vú nhìn xem, nàng đang ngại chưa kìa." phải rồi vú Vương, chị cháu còn ở trên phòng ạ.

- Cô chủ vẫn còn ở trên phòng.

- Ngọc nhi, nàng ngồi ở dưới này chờ ta một lát nhé, ta lên phòng một lát.

Nàng cũng đành nghe lời hần ngồi chờ hần ở dưới." lên đến phòng mở cửa, Dương nguyệt đang nằm ngủ, tiến đến mép giường, thì bất chợt nàng mở mắt ra, trừng mắt lên nhìn hần.

- Tiểu Nguyệt, ta đã làm gì mà nàng lại trừng mắt nhìn ta như vậy.

Nàng không nói gì mà chỉ mặc quần áo bước đến cửa phòng nàng quay lại nói.

- Vừa về đến nhà là muốn giở trò với người ta rồi sao. Nói xong nàng mặc kệ Dương phạm rồi đi xuống lầu.

Dương Phạm cười khỏ, hần không ngờ là bị Dương Nguyệt cho ăn trái đắng." Rồi hần cũng bước ra khỏi phòng đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

" Anh Minh! Anh gọi em có chuyện gì vậy." một người trung niên nói." đáng người to cao, khoảng 36 tuổi.

- Tiểu Luân! chú tìm đến người này, kêu hần tránh xa con bé ra, nếu cần thiết thì chú cứ dạy bảo hần một bài học, nếu không được thì phé đi." Người đàn ông đó nói xong đưa cho gã trung niên một tấm ảnh.

- Em hiểu rồi." nói xong gã trung niên rời đi.

" Lúc này cả nhà Dương Phạm cùng ngồi bên cạnh bàn ăn, hai vợ chồng Dương Thiên và Liễu Huệ đều rất hài lòng với cô con dâu tương lai này, cô nàng Ngọc nhi thì rất ngại ngùng." Chỉ có Dương Nguyệt là cảm thấy mất mát.

- Ngọc Nhi! Cháu năm nay bao tuổi rồi?" Liễu Huệ nói.

- Dạ! Bác gái, cháu năm nay 19 tuổi ạ.

- Vậy là cùng tuổi với Tiểu Phạm rồi.

- Dạ!

- Lão công à! sao anh không nói lời nào thế." Liễu Huệ nói." Bà thấy Dương Thiên không nói một lời nào.

- Lão bà! chuyện của bọn trẻ, chúng ta cứ để cho bọn trẻ chúng nó quyết định đi, hay là nàng đã quên rồi." Dương Thiên nói. Rồi ông nhìn sang Ngọc Nhi nói.

- Ngọc Nhi, hai chúng ta rất vui khi cháu đến nhà. Tính cách của Tiểu Phạm rất nhất quyết, nếu nó đã muốn, thì cho dù là ta có nói thì nó cũng không nghe theo, Nếu nó có bất nạt con thì hãy nói cho ta biết, ta nhất định sẽ giúp con.

- Dạ! cháu cảm ơn ạ, cháu tin Dương Phạm, anh sẽ không bất nạt cháu đâu.

- Được rồi, lão công, ba người các con cùng ăn đi, thức ăn để nguội sẽ không ngon đâu." Nghe thấy lời nói của Ngọc Nhi, cả hai ông bà đều rất hài lòng.

Cả năm người đều rất vui vẻ, ăn xong Liễu Huệ kéo tay Ngọc Nhi ra phòng khách ngồi. Thấy Dương Nguyệt đi lên phòng của nàng, Dương Phạm cũng đi lên theo." Còn Dương Thiên thì cũng đi ra với Liễu Huệ.

- Tiểu Nguyệt nàng làm sao vậy? có chuyện gì thì hãy nói với ta. " Hần cảm thấy Dương Nguyệt đang có tâm sự.

- Không có gì đâu, Tiểu Phạm em xuống dưới đi, chị muốn yên tĩnh." giọng của nàng dường như ghen lại.

Dương Phạm tiến đến ôm lấy nàng từ phía sau nói." Tiểu Nguyệt chẳng lẽ nàng vì chuyện của Ngọc Nhi hay sao.

- Tiểu Phạm em xuống dưới đi, nếu để cha mẹ nhìn thấy thì không hay đâu.

- Không! nếu nàng không nói thì ta không đi đâu cả." Dương Phạm kiên định nói.

- Tiểu Phạm, em đừng có như vậy, chị không muốn vì chuyện này mà em vs tiểu Nhi phải chia tay nhau đâu, em không thấy cha mẹ rất thích nàng sao?"

nếu để họ biết chuyện này thì không biết sẽ có chuyện gì nữa.

Hắn buông nàng ra, rồi bế nàng lên đặt xuống giường.

- Tiểu Phàm, em muốn làm gì?" nàng có hơi hoảng.

- Tiểu Nguyệt nàng nghe ta nói đây." nếu nàng nghĩ vì chuyện này mà ta với Ngọc Nhi sẽ chia tay nhau thì nàng đã sai rồi." nếu như nàng muốn lần tránh thì nàng sẽ là người thiệt thòi, nếu như nàng chấp nhận thì chúng ta đều vui vẻ." Được rồi nàng cứ suy nghĩ đi, nếu có câu trả lời thì hãy nói với ta.

Nói xong hắn bước ra khỏi phòng, đi xuống phòng khách, cả ba người đều đang nói chuyện vui vẻ với nhau, Dương Phàm đang thắc mắc, không biết ba người đang làm gì mà vui vẻ như vậy." hắn tiến lại gần nói.

- Ba mẹ, Ngọc nhi, các người đang xem gì mà vui vẻ vậy.

Cả ba người đều quay lại nhìn hắn!

- Tiểu Phàm, con lại đây. Liễu Huệ nói.

Hắn tiến lại gần xem," hắn cười khở, thì ra là ba người đang xem ảnh của Dương Phàm lúc nhỏ, nhìn thật dễ thương, còn có nhiều bức ảnh hắn chụp cùng Dương Nguyệt, nhìn bức ảnh Dương Nguyệt quàng hai tay qua cổ hắn, nhìn cảnh đó cứ như là hắn đang được bảo vệ vậy.

- Đúng rồi tiểu Phàm! sang năm là hai đứa tròn 20 tuổi, chỉ bằng cuối năm nay chúng ta sẽ tổ chức đính hôn cho hai đứa." Liễu Huệ nói.

- Mẹ à, Ngọc Nhi còn việc học, chỉ bằng để chúng con tốt nghiệp đại học rồi tính đến sau." Dương Phàm nói. "Đính hôn cái này hắn còn chưa muốn.

- Vậy được rồi, chúng ta lại phải chờ đến hai năm nữa mới có cháu bé sao?

- Lão bà à! chúng ta nuôi Phàm nhi cũng mười chín năm rồi, chờ thêm hai năm thì cũng đâu có sao đâu. Dương Thiên nói. " Ông là người rất coi trọng việc học của Dương Phàm, thấy con trai nói như vậy ông lại càng yên tâm hơn.

- Đúng rồi Phàm nhi, sức khỏe của con dạo này ra sao rồi, có còn bị như trước nữa không. Liễu Huệ nói.

- Mẹ con thật sự đã bình phục hẳn rồi, giờ con đã không như trước nữa. Dương Phàm nói.

- Vậy à, Ngọc nhi nếu con thích thì cứ đến đây ở đi, dù sao ở đây cũng chỉ có hai đứa Tiểu Phàm và Tiểu Nguyệt." Liễu Huệ nói.

- Mẹ à, ngày mai ở trường không có tiết học, Ngọc nhi cũng sẽ dọn về ở đây luôn." Dương Phàm nói.

- Vậy thì được rồi, giờ cũng không còn sớm nữa chúng ta phải đi đây." Liễu Huệ nói.

- Ba, mẹ sao hai người không ở lại thêm lúc nữa rồi đi." Dương Phàm nói.

- Chúng ta cũng rất muốn, nhưng mà ngày mai còn có buổi họp quan trọng cho nên hai ông bà già này không muốn làm kì đà của hai đứa." Dương Thiên nói, ông vừa nói vừa cười.

- Được rồi chúng ta phải đi đây, hai đứa nhớ ngủ sớm nhé." Liễu Huệ nói.

Rồi hai người bước vào trong xe, người lái xe của hai người đưa họ về biệt thự của họ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chấp Nhận

"Đại ca! chuyện anh giao cho bọn em đã xong.

- Đã xong rồi sao?" tốt lắm, vậy thì ngày mai mày cho người đến gặp hắn, kêu hắn biết điều một chút, nếu không thì cứ cho hắn để lại một tay một chân rõ chưa." Tốt nhất là nhanh gọn một chút, xong việc thì biến ngay." Đây cầm lấy.

- Cảm ơn Đại ca! vậy em xin phép đi trước.

- Tiểu Phàm! em đến công ty thì cầm theo tài liệu này, đưa cho chị Dung, chị Dung sẽ biết làm gì." Dương Nguyệt nói.

- Được rồi, vậy ta đến công ty đây." Dương Phàm nói.

- Chị Nguyệt, Dương Phàm ảnh đi đâu rồi." Ngọc Nhi nói.

- Tiểu Phàm đến công ty làm rồi, vừa mới đi xong, Ngọc nhi em có chuyện gì cần hỏi Tiểu Phàm sao?." Dương Nguyệt nói.

- Không có chuyện gì đâu chị Nguyệt." Ngọc nhi lắc đầu nói.

Nàng không thấy Dương Phàm ở trong phòng, cũng không có ở dưới lầu, lại thấy Dương Nguyệt đang ngồi coi tivi." Sáng ngày hôm nay Dương Phàm đã giúp nàng dọn dẹp đồ của mình, chỉ có điều là nàng lại không thấy chiếc quần lót hình chữ T đâu, kiểm tra hết tất cả cũng không thấy.

Thật ra trong lúc dọn dẹp phòng của nàng, hần thấy có vật gì đó, màu trắng rất bắt mắt ở cuối giường, cho nên hần đã tiện tay bỏ vào túi luôn." Lúc đó nàng còn đang dọn quần áo, cho nên không thấy động tác của hần.

- Ngọc Nhi, em lại đây chị có chuyện muốn hỏi em." Dương Nguyệt nói.

- Dạ! Chị Nguyệt, chị có chuyện gì cần hỏi em sao?" Nàng tiến lại gần nói.

- Ngọc Nhi, em phải nói thật cho chị biết, không được lừa dối chính mình." Dương Nguyệt nghiêm túc nói.

- Dạ!" Nàng nhìn Dương Nguyệt, thấy nàng ta rất nghiêm túc, làm nàng cảm thấy hơi bất an.

- Ngọc Nhi, nếu như Tiểu Phàm bên ngoài còn có người phụ nữ khác, vậy thì em sẽ làm gì." Dương Nguyệt nói." Nàng không muốn vì chuyện của mình mà làm cho người con gái này phải chia tay với Dương Phàm." Nhìn ba mẹ tối hôm qua rất vui vẻ, cho nên nàng mới có cái ý nghĩ này.

- Chị Nguyệt, sao chị lại hỏi em chuyện này?" Ngọc nhi cảm thấy hơi hiếu kì nói." Nàng không ngờ người chị của Dương Phàm lại hỏi nàng chuyện này.

- Em hãy trả lời chị, còn về chuyện tại sao chị lại hỏi em thì, em trả lời xong chị sẽ nói cho em biết." Dương Nguyệt nói.

- Chị Nguyệt nếu như chị muốn biết thì em sẽ nói." Thật ra chỉ cần Dương Phàm không bỏ rơi em, thì cho dù bên ngoài hay bên cạnh anh ấy có thêm nữ nhân đi chăng nữa, thì cũng không sao.

- Dương Nguyệt cũng hơi ngạc nhiên." Ngọc Nhi em thật ngây thơ, nếu như bên cạnh Dương Phàm không chỉ có một mà có đến mấy người thì liệu em có thể chấp nhận hay không." Nàng tung ra một quả bom nữa.

" Lúc này Ngọc Nhi có hơi do dự, lời Dương Nguyệt nói không sai, nếu như bên cạnh Dương Phàm không chỉ có một hoặc hai người thì nàng phải làm sao?." nàng suy nghĩ một hồi cũng không có đưa ra câu trả lời." Dương Nguyệt thì lại thấy nàng đang do dự, cũng không có nói lời nào." Nàng định đứng dậy đi về phòng thì Ngọc Nhi kéo tay nàng.

- Chị Nguyệt nếu như.. Dương Phàm ảnh có mấy người nữ nhân, thì chỉ cần mở lòng chấp nhận nhau, như vậy không phải là tốt hay sao, em biết như vậy là ngốc, nhưng em lại không thể ích kỉ với anh ấy được.

- Được rồi Ngọc Nhi, nếu như sau này Tiểu Phàm có nữ nhân bên ngoài thì em chỉ cần nói những lời như lúc này, em nói với chị là được, còn về chuyện kia thì lúc nào thích hợp chị sẽ nói cho em biết." Nói xong nàng đi lên phòng của mình." Nàng có thể nói những lời như vậy thì Dương Nguyệt có thể yên tâm hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Gặp Lại Vân Tuyết

- Chị Dung, tổng giám đốc Dương nhờ

em, đưa cho chị tài liệu này." Dương Phàm nói.

- Vậy à, cảm ơn em.

Nàng mở tài liệu ra đọc xong một lượt, rồi nàng đưa cho Dương Phàm nói.

- Tiểu Phàm! lát nữa em đi với chị qua công ty bên chúng ta sẽ đầu tư.

- Em! hần chỉ tay vào mặt mình rồi nói.

- Đúng, chẳng phải em được Dương tổng giới thiệu vào sao, thư kí cũng đã nói." nếu như có việc gì thì để cho cậu đi theo, để cậu học hỏi thêm
- Thì ra là vậy, được rồi em sẽ đi cùng chị. Dương Phàm nói.

Hai người rời công ty, đến một nhà hàng sang trọng, bước vào thang máy, một cô gái bước ra đập đúng phải Dương Phàm.

- Ui da.. một câu vang lên.
- Cô không sao chứ xin lỗi là tôi không để ý." Dương Phàm đỡ cô gái dậy nói.
- Không là lỗi của tôi mới đúng, xin lỗi đã làm rơi cái áo của anh." cô gái nói rồi lôi ra một cái khăn tay đưa cho Dương Phàm. Rồi nàng bỏ đi luôn.

Dương Phàm cũng không gọi cô gái lại, cô gái này cũng không phải dạng bình thường, nếu không thì làm sao có khăn tay cơ chứ, đáng người có cô gái thật mê người, tuy cô gái này có đeo kính nhưng lại không thể che đi sắc đẹp của mình." Dương Phàm nghĩ thầm.

- Tiểu Phàm! em còn nhìn gì vậy chúng ta đi thôi." Lý Dung nói.

Hai người đi vào thang máy, đến tầng 4, hai người bước ra tiến về phòng 102, bước vào trong là hai cô gái trẻ đang ngồi, người phụ nữ trẻ bên cạnh Dương Phàm nhận ra nàng, nàng chính là Vân Tuyết, còn người ngồi bên cạnh nàng chắc là mẹ của nàng rồi.

- Chị Tuyết!
- Chị Tuyết! chị quen người này sao?"người phụ nữ bên cạnh nói.
- Chị không biết, xin lỗi tôi không biết cậu." Vân Tuyết nói.
- Chị Tuyết! chị quên em rồi sao? Em là Dương Phàm đây." Dương Phàm nói.

Dù sao bây giờ hắn đã thay đổi hoàn toàn, khuôn mặt trở lên anh tuấn rất nhiều, hơn nữa hôm đó ở trong bar nên nàng cũng không nhìn rõ mặt hắn.

- Dương Phàm? A.. không lẽ.. cậu là." Nàng đứng dậy chỉ tay vào hắn kích động nói.
- Phải, chị Tuyết không lẽ chị đã quên em rồi." Dương Phàm làm vẻ mặt buồn nói.
- Không phải! chỉ là hôm đó chị không có thấy rõ mặt cậu, cho nên..." nàng ấp úng nói.
- Haha chị Tuyết em chỉ đùa chị thôi, chị đừng giận em là được." Dương Phàm nói. thấy biểu hiện của nàng như vậy hắn cũng không muốn trêu nàng nữa.

Nàng nhớ lại những gì xảy ra ngày hôm đó, một người con trai mới quen biết, mà người con trai đó lại giúp đỡ nàng rất nhiều.

- Tiểu Phàm! sao em lại ở đây." Vân Tuyết nói.
- Chị Tuyết! nếu em nói là, em biết chị ở đây cho nên em mới đến thì chị có tin không." Dương Phàm nói.
- Tiểu Phàm! em nói gì vậy." nàng đỏ mặt cúi xuống.
- Chị không tin sao?" Dương Phàm hỏi lại.
- Chị tin em là được." Vân Tuyết nói.

- E hèm! Tiểu Phàm à, nếu nếu hai người muốn tán tỉnh nhau thì ra ngoài đi, cũng đừng có hai người ở trong này là không khí chứ." Lý Dung nói.

Vân tuyết thấy vậy cũng chỉ đỏ mặt không dám nhìn mà ngồi xuống." Hai người Dương Phàm và Lý Dung cũng ngồi xuống, Lý Dung mang ra hai bản thảo của công ty đưa cho hai người kia.

- Đây là bản thảo của công ty, hai người hãy đọc đi, nếu cảm thấy tốt thì chúng ta sẽ ký kết hợp đồng." Lý Dung nói.
- Đây là của bên công ty tôi, hai người hãy xem đi." Vân Tuyết lấy ra hai tờ rồi đưa cho hai người.
- Không cần đâu, mọi điều kiện của hai bên đều tốt cho nhau, chúng ta cũng không tốn nhiều thời gian đâu, chi bằng mình kí hợp đồng luôn." Dương Phàm nói.
- Tiểu Phàm, em còn chưa đọc mà đã nói là điều kiện của hai bên đều rất tốt, như vậy chẳng phải là em vì việc tư sao?". Lý Dung nói.
- Chị Dung về chuyện này chị không cần phải lo, nếu chị không tin thì em có thể gọi cho Dương tổng để chị ấy quyết định." Dương Phàm nói.
- Thôi được, thật ra chuyện em có liên quan đến Dương tổng chị cũng hơi tò mò đó, em có thể nói tại đây không." Lý Dung nói. Lúc Dương Phàm nói hắn họ Dương, đã làm nàng nghi ngờ thân phận của hắn.

- Dương tổng là chị gái của em." Dương Phàm nói.

- Cái gì! em. em. em. nói Dương tổng là chị gái của em, như vậy không lẽ em là con trai của chủ tịch Dương sao?." Lý Dung có hơi hoảng nói. con trai của chủ tịch lại đi làm một nhân viên thuộc bộ phận quản lý, đây là sao?

- Phải! nhưng mà chị phải giữ bí mật này giùm em, cũng coi như chị chưa nghe thấy gì, vì không ai biết em là con trai của chủ tịch Dương cả." Dương Phàm nói.

- Được rồi!." Lý Dung nói.

- Vậy chúng ta kí hợp đồng thôi chị Tuyết." Dương Phàm vui vẻ nói.

- Cảm ơn em Dương Phàm.

- Chị Tuyết! nếu chị muốn cảm ơn em thì lát nữa phải uống với em vài ly đây nhé.

- Được chị sẽ uống với cậu.

Hai bên kí hợp đồng xong, cô nàng ngồi bên cạnh Vân Tuyết, gọi thức ăn và chai rượu lên. Cả bốn người ngồi ăn với nhau, chỉ có Dương Phàm và Vân Tuyết là cho hai người kia ra rìa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Xác Nhận Quan Hệ

- Tiểu Nguyệt, nàng gọi ta có chuyện gì sao?" Dương phàm nói." buổi trưa Dương nguyệt có gọi cho hần, nàng nói có chuyện muốn hỏi hần.

- Tiểu phàm! em hãy trả lời chị." nếu bất em phải chọn giữa chị và Ngọc nhi, vậy em sẽ chọn ai." Dương Nguyệt nói.

- Tiểu nguyệt nàng hỏi ta chuyện này làm gì?" Dương Phàm cảm thấy thật buồn cười." Cô nàng này là đang thử lòng của ta đây mà.

- Em nói đi, đừng có đứng đó làm gì." Dương nguyệt nói giọng mát kiên nhẫn nói.

- Ấy! nàng đừng nóng vội, chẳng lẽ không thể chọn cả hai người sao?" Dương Phàm mặt vô si nói.

- Chọn cả hai! em nghĩ cái gì đó, em muốn có cả hai người sao." nếu em muốn cả hai người, vậy thì đừng có thêm nữ nhân nào nữa." Nàng lớn giọng nói.

- Vậy thì ta sẽ không chọn một ai, nếu như chọn một người trong hai nàng vậy thì chỉ làm thêm đau khổ." Dương Phàm nói.

- Em!

Nàng im lặng một hồi lâu, Dương Phàm nói không sai, sau lần quan hệ với hần, nàng không hiểu được cảm xúc của mình, cảm thấy muốn có hần, nhưng hai người lại là chị em ruột, cảm giác của nàng rất khác khi ở cùng hần.

- Tiểu Phàm! nếu như Ngọc Nhi biết chuyện của hai ta, vậy thì phải làm sao?"

- Tiểu Nguyệt, nàng đừng lo lắng, chuyện của hai chúng ta, đều có thể."

- Tiểu Phàm em nói vậy là có ý gì?

- Nàng chỉ cần chấp nhận, còn chuyện đó sau này ta sẽ nói cho nàng biết.

Dương phàm thấy biểu hiện của nàng đã chấp nhận, hần đến bên bàn làm việc của nàng, đứng ở đằng sau vòng tay ôm lấy bộ vị mẫn cảm của nàng nói.

- Tiểu Nguyệt, hay là chúng ta làm tại đây nhé.

- U.. Tiểu Phàm đừng mà, chúng ta đang ở công ty đó, lỡ có ai vào nhìn thấy thì sao." nàng đỏ mặt nói.

- Không sao nàng bảo thư kí là được, chẳng phải trong này có phòng nghỉ riêng của nàng sao?" Dương Phàm nói.

Bảo thư kí xong, Dương Phàm bế nàng lên, hai người vào trong phòng, Dương Phàm hôn lên bờ môi ngọt của nàng, nàng cũng đáp lại hần một nụ hôn

nồng thắm. Dương Phàm không rảnh tay chút nào, hai tay ôm lấy hai quả bồ đào mà xoa nắn.

Mây mưa suốt hai giờ đồng hồ, nàng phải cầu xin hắn không thôi, cuối cùng hắn mới chịu bỏ qua cho nàng.

- Tiểu Phàm! xem em thành thạo như vậy không lẽ em đã làm chuyện này với nhiều người rồi sao?"

Tuy nàng không biết nhiều về chuyện nam nữ, như thấy Dương Phàm làm thành thạo như vậy, thậm chí còn biết kích thích phụ nữ, nàng cảm thấy hắn làm rất thành thạo các động tác." Dương Phàm nói.

- Tiểu Nguyệt! nàng đừng có nghĩ lung tung, lần đầu làm với nàng cũng là lần đầu của ta, chẳng lẽ nàng không tin lão công của mình sao?

- Lão công! em thành Lão công từ lúc nào thế?

- Tiểu Nguyệt! chẳng lẽ chuyện vừa rồi không phải là chúng ta làm chuyện của vợ chồng sao?" Dương Phàm nở nụ cười tà dâm nói.

Nàng chỉ đành đỏ mặt không phản bác lại hắn, sau chuyện này nàng đã xác nhận quan hệ của hai người, nàng rúc vào lồng ngực hắn mà nhắm mắt nằm ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Nhìn nàng đang nằm trong lòng mình, giống như là một tiểu công chúa cần chàng hoàng tử bảo vệ vậy. Hắn vén mái tóc của nàng ra, vuốt trên khuôn mặt nàng, đặt lên bờ môi nàng một nụ hôn. Nàng công chúa đã tỉnh lại sau giấc ngủ, Dương Nguyệt nói.

- Tiểu Phàm! mấy giờ rồi?

- bây giờ đã ba giờ chiều rồi.

- Đã ba giờ chiều rồi sao?." Nàng nằm trong lồng ngực hắn cảm thấy rất thoải mái, một cảm giác an toàn mà nữ nhân nào cũng muốn được cảm nhận. Dương Nguyệt nói.

- Tiểu Phàm! hay là em về đi, dù sao em ở công ty cũng không phải làm gì nhiều.

Dương Phàm nói.

- thì ra là nàng chơi ta chán rồi mới đuổi ta đi sao?

- Đáng ghét!"Nàng nắm lấy cổ tay hắn, đẩy hắn ra.

Dương Phàm làm ra bộ mặt đau khổ nói.

- Tiểu Nguyệt nàng muốn mưu sát ta sao?

- Đáng đời!" nàng cười khúc khích nói.

- nàng dám nói ta đáng đời sao để xem ta thu thập nàng thế nào.

Dương Phàm đang định chồm lấy cặp bồ đào kia thì chuông điện thoại vang lên, nhìn thấy là số của Ngọc Nhi, Dương Phàm không nghĩ ngợi nhiều mà nghe máy luôn.

- Alo! Ngọc Nhi nàng gọi ta có chuyện gì vậy?

- Dương Phàm! anh có thể đến quán cafe lần trước được không?" Ngọc Nhi nói.

- Có chuyện gì sao Ngọc Nhi?

- Cũng có vài chuyện, anh chỉ cần đến đây là biết.

- Được rồi, 15p nữa anh sẽ đến.

- Cô bạn gái của em gọi rồi đó còn không mau đi đi." Dương Nguyệt nói.

- Không phải là nàng ghen thật rồi chứ.

- Có quý mới ghen đó.

Nói xong nàng mở tủ lấy quần áo rồi vào nhà tắm. Dương Phàm thì cười khỏ, "Đúng là nữ nhân đã ghen thì không thể hiểu được họ, Dương Phàm rời công ty. Đến quán cafe, bước vào trong thì một nhân viên đi đến rồi đưa hắn đến chỗ của Ngọc Nhi. Đến bên bàn, Dương Phàm cũng hơi ngạc nhiên.

- Tiểu Thanh, Tiểu Lan sao hai em lại cũng ở đây.

Dương Ca!

- Tiểu Thanh em có chuyện gì sao? " Dương Phàm nói.

- Dương Phàm! anh nghe em nói đây." Ngọc Nhi nói.

- Ngọc Nhi, nàng có chuyện gì với hai người họ sao?" Dương Phàm nói.

Hắn nghĩ cô nàng phải có chuyện gì đó với hai người họ nên mới gọi hắn đến đây.

- Dương Phàm! anh chưa nghe em nói mà đã nghĩ là em với hai người các nàng có chuyện sao? xem ra anh cũng rất thích hai người họ đúng không." Ngọc Nhi nói.

Dương Phàm cười trừ nói.

- Ngọc Nhi! đúng là ta có thích hai người các nàng, nhưng mà chuyện này ta làm sao có thể vô si nói với hai người họ cơ chứ.

- Dương Ca! thật ra hai người bọn em đều rất thích anh." Tiểu Thanh nói.

- Chỉ cần anh không chê hai người bọn em là tốt rồi." Tiểu Lan nói.

- Cái Gì! nhưng mà chuyện này ta cũng không thể quyết định được." Dương Phàm nói rồi nhìn Ngọc Nhi, ý của hắn là để cho nàng quyết định.

- Nếu Dương Phàm đã nói vậy, thì hai muội dọn về biệt thự của anh ấy đi, như vậy được không Dương Phàm.

- Vậy cũng tốt, hai em thấy thế nào?

Hai người nhìn nhau rồi gật đầu đồng ý

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Cả bốn người cùng thu dọn đồ cùng hai cô nàng Hiểu Thanh và Huệ Lan, về đến biệt thự của Dương Phàm. Hai cô nàng tuy biết gia đình hắn rất giàu nhưng không nghĩ lại giàu như vậy.

- Đây sẽ là nhà của hai nàng, hai nàng thích phòng nào thì có thể ở phòng đó." Dương phàm nói.

- Cảm ơn anh! Dương Ca. Hai cô nàng đều nói.

- Được rồi hai người cứ tự nhiên nhé, ta đi một lát sẽ về ngay.

Dương Phàm nói, rồi hắn lấy xe phóng đi không để cho ba người kịp nói gì. Lúc rời khỏi quán cafe hắn đã thấy có mấy tên đang theo dõi mình.

Hắn đi khỏi biệt thự, nhìn lên gương chiếu hậu, một chiếc Audi bám theo hắn.

Hắn hừ lạnh, đi xe đến quán cafe hắn dừng xe, bước xuống rồi đi bộ, đi qua một con hẻm vắng người, hắn dừng lại lạnh giọng nói.

- Các người theo ta lâu như vậy cũng nên xuất hiện đi.

- Anh bạn trẻ, xem ra cậu cũng không phải người thường, có thể phát hiện ra bọn ta.

Từ cuối con hẻm xuất hiện bốn gã trung niên, người nào đáng đi cũng rất chắc chắn, bước chân chuẩn mực, đây chỉ có những người trong quân ngũ mới đi được như vậy, bốn người này chắc chắn là có chức vụ không nhỏ trong quân ngũ." một người trong số họ bước lên đưa cho Dương Phàm một tấm ảnh nói.

- Anh bạn trẻ, chúng tôi không cần biết cậu làm sao phát hiện ra chúng tôi, nhưng chỉ cần cậu không lại gần cô gái này. Như vậy mọi người đều vui vẻ.

- Nể tình các người đều là quân nhân, ta cũng không muốn ra tay." Dương Phàm nói." Không phải hấn sợ, mà là hấn không muốn liên can đến quân đội, hấn cũng không muốn đối nghịch với người đứng sau bốn người này.

- Anh bạn trẻ, cậu cũng ngông cuồng quá đó, cũng không sao chúng ta có thể thương lượng. Người trung niên đó móc ra một tấm chỉ phiếu, đưa cho Dương Phàm.

Dương Phàm cả kinh, năm trăm vạn, cái người đứng đằng sau cũng quá coi thường hấn rồi, hấn là ai cơ chứ, cho dù có đem đến cho hấn kim ngân châu báu, hấn cũng không để trong mắt." Hấn không có biểu hiện gì trên khuôn mặt.

- Anh bạn trẻ, có chuyện gì sao? chẳng lẽ cậu chê ít sao.

- Không phải tôi chê ít. Nói đến đây ngữ khí của Dương Phàm thay đổi, cả người hấn tỏa ra sát khí. Bốn người bọn họ đều cảm thấy khó thở. Tên đứng đối mặt với Dương Phàm cũng cảm nhận được sát khí rất nặng nề.

- Tốt nhất các người về nói với người đó đến gặp ta thì tốt hơn.

Nói xong hấn cũng không để ý đến bọn họ, bước đi cũng không một ai ngăn cản hấn.

- Anh bạn trẻ! cậu không biết mình đang đối mặt với ai đâu.

Dương Phàm quay đầu lại nhếch mép lên tựa như câu trả lời của hấn. Về nhà hấn gọi Ngọc Nhi lên phòng hấn có chuyện, hai người bước vào phòng, Dương Phàm nói.

- Ngọc nhi! ta nghĩ nàng nên nói cho ta biết về thân phận của nàng.

- Dương Phàm! sao anh lại hỏi em chuyện này?" Ngọc nghi cảm thấy kì lạ, Dương Phàm chưa từng hỏi nàng chuyện này bao giờ, từ lúc biết hấn, hấn lúc nào cũng trầm lặng.

- Ngọc Nhi nếu nàng không muốn nói cũng không sao? chuyện này để sau đi, chúng ta xuống dưới thôi." Dương Phàm nói, rồi hấn bước ra khỏi phòng.

Còn Ngọc Nhi thì đang phân vân chuyện gì đó, nhưng nàng vẫn quyết định không nói ra. Nàng cũng bước nhanh theo hấn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Lão Già

- Anh Minh! Người này không tầm thường chút nào, xem ra chúng ta không thể làm gì được.

Người trung niên bước vào nói.

- Không tầm thường, vậy chú nói xem người này không tầm thường ở đâu." Người đàn ông đang ngồi trước bàn nhướng mày nói.

- Anh Minh! anh thử nghĩ xem nếu là người thường, thì làm sao có thể toát ra sát khí cơ chứ." Người trung niên nói.

- Sát khí! người đàn ông đứng bật dậy, ông ta suy tư. Một người mới mười chín hai mươi thì làm sao có sát khí được, phải biết rằng sát khí được tích tụ lại khi giết người mới có, không phải là giết một hai người hay là chục mạng người, phải rất nhiều người đến con số cũng không thể nào biết được.

- Được rồi, hấn có nói gì không?" người đàn ông nói.

- Hấn nói! chuyện này hấn không quyết định được, còn muốn anh tự đến gặp hấn.

- Cái gì! đúng là ngông cuồng mà, chú đã điều tra được gì rồi.

- Người này rất bí ẩn, mọi thứ liên quan đến gia đình hấn đều không có, mọi thứ đều rất bí ẩn, chỉ biết hấn học ở Cao Dương Đại học, thậm chí em còn theo dõi hấn, hấn còn biết.

- Được rồi! chú kêu người chuẩn bị xe chúng ta sẽ đến Cao Dương.
- Dương Phàm! chúng ta đến trường thôi." Ngọc Nhi từ trên lầu bước xuống nói.
- Tiểu Thanh, Tiểu Lan, hai em hôm nay không có tiết học sao?

Dương Phàm quay sang hai người nói.

- Dương Ca! buổi chiều nay chúng em không có tiết học." Tiểu Lan nói.
- Dương Ca! anh với chị Ngọc Nhi, hai người đến trường đi, hai người bọn em còn phải ôn lại bài tập cho kì thi sắp tới." Tiểu Thanh nói.
- Được rồi! vậy ta với Ngọc Nhi đi đây.

Nói xong Dương Phàm lái xe, hai người chưa đến cổng trường thì bị một chiếc xe chặn lại, một người bước ra khỏi xe, chính là gã mà hôm qua Dương Phàm đã gặp, Dương Phàm nhếch miệng cười," mới đó đã tìm đến hần nhanh như vậy, xem ra người đến lần này mới là chính đây.

- Anh bạn trẻ, chúng ta lại gặp nhau, bây giờ cậu..
- Dẫn đường đi!

Người trung niên chưa nói hết câu thì đã bị Dương Phàm nói cắt ngang, lúc người này đi đến, hần đã thấy biểu hiện của cô nàng có hơi căng thẳng, cho nên hần mới quyết định đi gặp người đứng đằng sau.

Đi khoảng ba giờ đồng hồ, hai chiếc xe đi vào một ngôi biệt thự rất xa hoa, người trung niên dẫn Dương Phàm đến một căn phòng, Ngọc Nhi cũng đi theo sau hần. Bước vào bên trong, hai người đàn ông đang ngồi đánh cờ với nhau, một người già và một người trẻ.

Ông lão liếc mắt nhìn hai người trẻ tuổi, một nam một nữ.

- Tiểu Luân! hai người trẻ tuổi này là ai vậy?" ông lão nói.
- Thủ Trưởng! hai người này tôi dẫn đến theo lời của Thượng Tướng." Người trung niên nghiêm người nói.
- Lão Già ở đây không có chuyện của ông, tốt nhất ra ông nên về ôm vợ đi." Dương Phàm nói.
- Hồn láo! Người đàn ông ngồi đối diện đứng lên quát.
- Cha mẹ của ngươi không có dạy bảo ngươi phải biết kính già yêu trẻ sao?, nếu ngươi còn vô lễ với trưởng bối như vậy thì đừng có trách ta.
- Lão già! còn không về kêu lão bà của lão làm món sủi cảo mà ăn đi." Dương Phàm vẫn không khách khí chút nào.
- " Vô lễ. Người đàn ông ngồi đối diện chịu không được cái tính cách ngông cuồng của Dương Phàm, định ra tay thì cảm nhận thấy bờ vai của mình có thứ gì đó đè xuống, ông ta quay đầu lại nói.
- Cha! thằng nhóc này quá vô lễ rồi, người sao còn can con.
- Ông lão định nói gì đó thì bị người đàn ông chặn học mình.
- Ngọc Nhi! con qua đây cho ta." người đàn ông đó quát lên.
- Cha! Ông nội!."

Nàng nhìn Dương Phàm rồi bước qua chỗ hai người đang ngồi rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tri Kỉ

- Tiểu Tử, cậu là bạn trai của con bé nhà ta có phải không?

Giọng già nua của ông lão vang lên, tuy rất bình thản nhưng lại rất uy nghiêm. Ông là một người rất kiêu ngạo, ông đã được nghe cha của Ngọc Nhi nói qua về Dương Phàm, ông cảm thấy rất thất vọng về hần, một người mà có thể che dấu được thân phận của mình, thậm chí điều tra cũng không biết được

cha mẹ của hắn." hơn nữa hắn lại còn biết ông thích ăn sủi cảo do "Linh Hà" làm, chuyện này chỉ có 2 người biết.

- Phải lão già, ông vẫn kiêu ngạo như xưa ha." Dương Phàm nói. nếu là hắn trước kia thì hai người chắc chắn hai người đã ngồi uống rượu với nhau rồi, nhưng hắn vẫn cố chọc tức lão già này.

- Hào! tiểu tử, lão tử ta đây có kiêu ngạo cũng không bằng tiểu tử cậu." ông lão nói.

- Tiểu tử cậu làm ta nhớ đến một người, hắn kiêu ngạo như cậu vậy, lần đầu gặp hắn, hắn cũng gọi ta như vậy." Nói xong ông hồi tưởng lại chuyện trước kia.

Mọi người đều giật mình, thủ trưởng của bọn họ đang rơi nước mắt.

- Cha!

- Ông nội! cả hai người đều chưa bao giờ thấy trưởng bối của mình lại rơi nước mắt. Đây không phải nước mắt, mà là do ông đang cảm thấy mất mát, mất đi một người bạn tri kỉ, thậm chí người bạn này của ông còn kém ông đến bốn mươi tuổi." tuy như vậy nhưng hai người lại rất hiểu nhau, hai người kết thành anh em.

- Phương Lão bắt từ! đang suy nghĩ chuyện gì sao?" Dương Phàm cười nói. Hắn biết người là lão già này nhắc đến là ai.

- Tiểu tử! từ đâu cậu biết cái tên này." Đúng Phương chính là tên của lão, nhưng người gọi lão như vậy thì chỉ có một người." mà người này lão đã không nghe được tin tức của hắn suốt năm năm rồi.

- Phương lão bắt từ!

- Cảm miệng, tiểu tử ngươi còn vô lễ với trưởng bối như vậy thì đừng có trách lão phu không nói trước." Cha của Ngọc Nhi nói.

- Cảm miệng! ở đây không có chuyện của ngươi, đi ra hết ngoài cho ta." Phương Lão tức giận gầm lên.

Cha của Ngọc Nhi cũng không dám lên tiếng, đây là lần đầu tiên ông thấy lão nhân gia ngài kích động như vậy.

- Cha!

- Đi ra ngoài.

Phương lão khuôn mặt trầm xuống, Cha của Ngọc Nhi đành cúi đầu xong bước đi.

- Tiểu tử! cậu còn đứng đây làm gì?

- Ta nói các ngươi đi ra ngoài, chứ không có nói cậu ta cũng đi ra.

Cha của Ngọc Nhi cùng với người trung niên đều bước ra, họ cũng không dám để lão nhân gia ngài tức giận, nếu không hai người họ sẽ rất thảm, hai người bước ra, nhưng không quên trừng mắt nhìn Dương Phàm.

- Ngọc Nhi cháu cũng đi ra luôn đi." Thấy hai người kia đã đi ra Phương Lão mới hạ giọng nói với cô nàng.

- Vâng!. Nàng là người hiểu chuyện nhất ở đây, cho nên nàng biết Ông nội có chuyện muốn nói với Dương Phàm, nàng đi qua chỗ hắn nói nhỏ vào tai hắn.

- Dương Phàm, anh đừng nói chuyện với ông nội em như vậy.

Nói xong nàng bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Thấy người đã đi hết Phương Lão mới trở lại khuôn mặt nghiêm túc, làm động tác mời Dương Phàm ngồi, ông lấy ra hai ly rượu, rót rượu vào rồi đưa cho Dương Phàm một ly, Dương Phàm nhận lấy ly rượu rồi chống khuỷu tay lên bàn, giống như hai người muốn vật tay vậy.

Hai người cứ đưa qua đưa lại một hồi lâu, cuối cùng cả hai đều cầm ly rượu của nhau mà uống. Cả hai đều cười ha hả, một điệu cười của vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Cháu Rể

- Ngươi là hắn." Phương lão nói.

Chuyện hai người đã từng uống rượu kiểu này chỉ có lão với một người nữa biết, tuyệt đối không có người thứ hai. nhưng người thiếu niên này lại biết chuyện của hai người, lại biết thứ lão thích ăn.

Dương phạm chỉ cười trừ, hần đưa tay lên làm vài động tác rất phức tạp.

Phượng lão lúc này trợn mắt, lão đánh một chưởng lực về phía Dương phạm.

Dương phạm đưa tay lên đối chưởng lực với Phượng lão, hai người cứ như vậy mà dần dần tăng thêm lực lượng. Phải mất nửa giờ sau hai người mới thay đổi tư thế, cả hai đều dương nắm đấm lên vùng về đối phương.

Chỉ thấy hai người đều ngã ra đất, cả hai đều đứng dậy, hai người đều cười rất to, to đến mức ba người ở ngồi ở phòng khách đều giật mình.

Hai người một già một trẻ, đều mang một vết bầm trên mặt.

- Phạm đệ! đệ không thể nhẹ tay một chút sao? lão phu đã có tuổi rồi." Phượng lão cười ha hả nói.

- Phượng huynh! không phải huynh cũng vậy sao? ra tay cũng đâu có nhẹ." Dương phạm cười nói.

Hai người ôm lấy nhau.

- Phạm đệ! năm năm qua ta không có một chút tin tức nào của đệ cả, đã có chuyện gì xảy ra vậy, còn cái khuôn mặt này nữa." Phượng lão nói.

Trong năm năm qua Phượng lão không ngừng tìm kiếm tin tức của hần, vì không muốn tin tức bị lộ nên Phượng lão chỉ có thể cho người đi thu thập tin tức về hần.

- Phượng huynh! thật ra chuyện này rất dài, chúng ta ngồi xuống rồi ta từ từ kể lão bắt từ huynh nghe.

Dương phạm kể lại mọi chuyện cho Phượng lão nghe, từ lúc hần cố chạy trốn khỏi một tổ chức bí ẩn, đến lúc hần trọng sinh.

Nghe xong Phượng lão rất tức giận, không biết là tổ chức nào lại có nhiều cao thủ như vậy, nhưng ông biết chuyện này cần phải tính kế lâu dài. "Ông chợt nhận ra điều gì đó.

- Phạm đệ! trong gia tộc ta có một quyển sách từ thời tổ tiên truyền lại, thứ này rất có thể sẽ giúp được cho đệ.

Phượng lão tiến lại thư phòng rồi đưa cho hần một quyển sách đã cũ, Dương Phạm cầm lấy, bỏ vào trong túi, khi nào về hần sẽ nghiên cứu sau.

- Phạm đệ! vậy còn chuyện của đệ với con bé tiểu Nhi thì thế nào?

- Lão bắt từ huynh định ngăn cản tình cảm của nàng sao?" Dương phạm nói.

Phượng lão chỉ cười chứ không nói, hai người rất hiểu nhau. Cho nên hai người họ không cần nói với nhau cũng biết, chỉ cần nhìn vào mắt của đối phương, sẽ biết đối phương muốn gì.

- Lão bắt từ, xem ra ta sẽ không gọi lão huynh như vậy được rồi.

Phượng lão cười ám muội, hai người bước ra khỏi phòng, bước ra ngoài cả ba người đang ngồi ở phòng khách thấy hai người bọn họ đi ra, một già một trẻ, đều rất vui vẻ với nhau.

- Tiểu phạm! cậu cứ ở lại đây, tối nay chúng ta sẽ uống một trận cho đã." Phượng lão nói.

- Ông nội! cháu làm sao dám ngồi uống với ông chứ." Dương phạm khiêm tốn nói.

"Ông nội! thằng nhóc này đã làm gì mà để cho lão nhân gia ngài lại vui vẻ như vậy. Chỉ có Ngọc Nhi là đồ mặt với cách xưng hô của Dương phạm.

- Tiểu Minh! tiểu Luân! hai đứa đi nói với Linh Hà tối nay chuẩn bị bữa ăn thịnh soạn, ta rất hài lòng với đứa cháu rể này ha ha." Phượng lão nói.

Hai người Ngọc Minh với Ngọc Luân đều kinh hãi, tên tiểu tử này là ai mà có thể để cho lão nhân gia như vậy. Cho dù có chuyện gì thì lão nhân gia ngài cũng không có biểu hiện như vậy.

- Tiểu Nhi! cháu đi giúp bà nội cháu đi, ta với Dương phạm còn chuyện để làm, khi nào xong thì gọi chúng ta.

"Vâng ạ. Nói xong nàng rời đi.

Hai người một già một trẻ cùng bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Uống Rượu Cùng Cha Vợ

- Ông nội! Dương Phàm! cơm đã chuẩn bị xong, mọi người đang chờ.

Thấy cơm tối đã xong, hai người cũng không ngồi lại nữa mà đi xuống, ngồi vào bàn ăn. Dương Phàm thì ngồi cạnh Phụng Lão, Ngọc Nhi và Linh Hà, đối diện hẳn là cha mẹ Ngọc Nhi.

- Tiểu Phàm! tối nay phải uống thật đã." Phụng Lão nói.

- Ông nội! Dương Phàm không biết uống rượu, người đừng làm khó dễ cho anh ấy." Ngọc Nhi nói.

- Khả khả, Ngọc Nhi nhìn cháu kìa, ta đâu có ép hẳn uống đâu, chưa lấy nhau mà đã nói hộ hẳn rồi, xem ra cháu rất thích tiểu tử này." Phụng Lão nói.

Thấy Phụng Lão nói vậy, nàng chỉ đỏ mặt không dám nói gì nữa.

- Ta là Linh Hà! Tiểu Phàm, Mọi người ăn đi không thức ăn nguội mất.

Người lên tiếng là Linh Hà vợ của Phụng Lão, nhìn đứa cháu rể này bà cũng rất thích hẳn.

- Ta là Ngọc Minh cha của Tiểu Nhi.

- Ta là Viễn Lệ mẹ của con bé.

- Cháu Là Dương Phàm, bạn trai Ngọc Nhi, rất vui được gặp bà nội, Gi Lê và chú Minh, mong mọi người chiếu cố." Dương Phàm nói.

- Được rồi chúng ta vừa ăn vừa uống." Phụng Lão nói.

Ông đã rất nóng lòng để được uống với Dương Phàm. Mọi người thấy Lão nhân gia ngai lên tiếng, cũng không ai nói nữa mà gấp thức ăn lên ăn. Dương Phàm cũng không ăn nhiều mà chỉ tiếp rượu với Phụng Lão và Cha Ngọc Nhi.

Trên bàn ăn lúc này chỉ còn lại có ba người đàn ông ngồi uống rượu với nhau, còn ba người phụ nữ đều ra ngoài phòng khách ngồi nói chuyện với nhau.

- Tiểu Phàm! ta chỉ có một mình Ngọc Nhi là đứa con duy nhất, nếu nó có mệnh hệ gì thì ta sẽ đem người đi nuôi có đó." Ngọc Minh nói. "giống như lời cảnh báo hẳn, tốt nhất là đến lúc cưới nàng mà mang thai thì hẳn chết chắc.

- Chú Minh! cháu biết rồi, cháu sẽ bảo vệ cho nàng." Dương Phàm vỗ ngực nói.

- Hào! chúng ta uống.

Ba người lại uống tiếp. Ngọc Minh lúc này đã ngả say, ông đã uống hết năm chai rồi, rượu này là của Phụng Lão cất, đây là thứ rượu mà ông và Dương Phàm thích uống nhất.

- Chú Minh! xem ra chúng ta nên dừng thôi, cháu không uống được nữa." Dương Phàm nói.

Hắn nói vậy là để cấp mặt mũi cho Ngọc Minh, loại rượu này chỉ có hẳn với Phụng Lão uống được, cả ba người đều uống hết năm chai cuối cùng cũng dừng lại. Ra đến phòng khách, nhìn biểu hiện của Ngọc Minh cả ba người đang ngồi đều bật cười, nhìn ông đi rất khập khều, ông thấy vậy bèn cố gắng ổn định lại, là một Thượng Tướng ông làm sao có thể để mất hình tượng như vậy.

Cuối cùng Viễn Lệ chạy ra đỡ lấy ông rồi dìu về phòng cho ông nghỉ ngơi. Nàng quay lại nhìn Dương Phàm không có biểu hiện của say. Linh Hà thì kéo tay Phụng Lão về phòng, ông định nói gì đó thì bị bà lờm một cái, cũng không dám phản bác, đành ngậm ngùi về phòng." Lúc này chỉ còn lại Dương Phàm cùng Ngọc Nhi và mẹ của nàng.

- Tiểu Phàm! ta đã nghe con bé kể về cậu, ta không muốn quản chuyện này, cho nên chỉ cần cậu đối xử tốt với con bé, là ta yên tâm rồi." Viễn Lệ nói.

- A Gi! người yên tâm con nhất định sẽ tốt với nàng, không để nàng phải chịu uất ức." Dương Phàm nói.

- Được A Gi tin tưởng con, giờ cũng tối rồi, con hãy ở lại đây đi." Viễn Lệ nói.

- Dạ! không cần đâu ạ, nếu con không về thì Chị Nguyệt ở nhà sẽ rất lo lắng." Dương Phàm nói.

- Vậy còn con. Nàng nhìn vào Ngọc Nhi nói.

- Dạ! con sẽ về cùng anh ấy.

- Được rồi. Con cũng đã lớn rồi mẹ cũng không quản thúc con nữa.

Nói xong rồi hai người ra xe rồi rời khỏi biệt thự, thật ra Dương Phàm không phải là không muốn ở lại, mà là hắn còn phải nghiên cứu quyển sách mà Phương Lão đưa cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Em Nguyễn Ý

Lúc này khoảng 1h sáng hai người về đến nhà, Dương Phàm đã ngủ say, trong nhà lúc này hai cô nàng Tiểu Lan và Tiểu Thanh đã ngủ, nhưng trong nhà vẫn có ánh đèn, riu Dương Phàm vào trong nhà.

- Tiểu Phàm! ... Tiểu Nhi hai người đi đâu vậy, sao bây giờ mới về?" Dương Nguyệt nói.

- Chị nguyệt! chuyện này để hôm khác em sẽ kể cho chị nghe, giờ em đưa Dương Phàm về phòng đã." Ngọc Nhi nói.

"Chị.. Nguyệt.. chị sao.. còn chưa ngủ, em phải nghỉ ngơi đã. Dương Phàm nói rất nhỏ. Dương Nguyệt thấy hắn thở ra toàn mùi rượu, nàng cũng đành bó tay với hắn.

- Được rồi! chuyện này là của hai đứa chị không muốn quản nữa." nói xong nàng tắt tivi, dìu hắn lên đến phòng mình, nàng để cho Ngọc Nhi đưa hắn về phòng, còn nàng thì vào phòng của mình.

Ngọc Nhi mở cửa phòng của hắn ra, đặt hắn nằm xuống giường, bỗng nàng bị cánh tay của hắn kéo xuống, bờ môi hắn chiếm luôn lấy bờ môi ngọt của nàng, Ngọc Nhi thì bất ngờ bị Dương Phàm chiếm lấy bờ môi, nàng không kịp phản ứng.

Dương Phàm lật người lại đè nàng xuống, hai tay hắn thì nắm lấy cặp đùi của nàng mà xoa bóp.

"Ư... A...Ư... Từng tiếng rên phát ra từ miệng nàng, Dương Phàm tham lam một tay đưa xuống dưới.

- Dương Phàm! đây là lần đầu của em, anh nhẹ nhàng chút." Nàng nói nhỏ vào tai hắn.

Thật ra nàng đã biết Dương Phàm không có say, từ lúc hắn hôn lên bờ môi của nàng, nàng đã chuẩn bị tâm lý cho chuyện tiếp theo xảy ra. Dương Phàm thấy nàng phát hiện ra, hắn cũng không giả vờ nữa.

- Ngọc Nhi! ta xin lỗi." Dương Phàm dừng lại động tác của mình nói.

- Dương Phàm! anh không có gì phải xin lỗi em cả, em nguyện ý cùng anh.

Nói đến đây nàng đỏ mặt không dám nhìn hắn nữa, hai người cởi áo cho nhau, Dương Phàm lại tiếp tục những động tác của mình.

- Ngọc Nhi! nếu đau thì hãy nói cho ta biết." Dương Phàm ôn nhu nói.

"Ấn! Vì đây là lần đầu của nàng, nên Dương Phàm rất nhẹ nhàng, hai người làm hai hiệp, Ngọc Nhi đã rất mệt. Hai người cứ thế ôm nhau nằm ngủ.

khoảng 7 giờ sáng Dương Nguyệt đến phòng của Dương Phàm xem hắn đã dậy chưa, bước vào trong, một khung cảnh thật khiến cho nữ nhân nào cũng phải đỏ mặt, nàng bước lùi lại, thật không may cho nàng.

"A... Tiếng kêu của cô nàng đã báo thức cho đôi uyên ương đang trần như nhộng, quần áo thì vứt sang một bên.

Dương Phàm bật dậy, hắn tưởng ai vào phòng hắn, Ngọc Nhi thì bị động tác của hắn làm bừng tỉnh, buổi tối hôm qua tuy Dương Phàm đã nhẹ nhàng, nhưng vẫn là lần đầu của con gái, nàng vẫn cảm thấy rất mệt, nàng nhìn lại.

- Chị Nguyệt!.. "nàng đỏ mặt, tay quơ lấy cái chăn rồi trùm kín lại không dám hé đầu ra.

Dương Phàm thì xỏ tạm chiếc quần lót, hắn tiến lại gần, nâng chân nàng nên kiểm tra.

"A.. nàng khẽ kêu lên. Nàng cũng chỉ bị trọ chân do đi giày cao gót, cũng không nặng lắm, Dương Phàm rất dễ dàng chinh lại.

- Cảm ơn em!" nàng không dám ngẩng mặt lên, cái thứ đại biểu cho nam nhân còn đang dương thẳng lên, khiến cho nàng đỏ mặt.

- Chị Nguyệt! sáng sớm chị vào phòng em có chuyện gì không?." Dương Phàm nói.

- Không. Không có gì.

Nói xong nàng chạy thật nhanh ra khỏi phòng của hấn, xuống dưới nhà tìm nàng vẫn cứ đập thành thịch, nàng lại hỏi tưởng lại chuyện vừa xong, nàng thật không ngờ chuyện của hai người này lại nhanh như vậy.

- Ngọc Nhi! nàng mau dậy đi, nếu để cho Tiểu Lan hay Tiểu Thanh nhìn thấy sẽ không hay đâu." Dương Phàm nói.

- Tất cả là lỗi của anh.

Ngọc Nhi đỏ mặt hé mặt ra trách mắng hấn. Dương Phàm thì cười với bộ mặt háo sắc, Ngọc Nhi thấy ánh mắt hấn như vậy mới nhìn lại mình." Cả cơ thể ngọc nhà của nàng đều bị hấn nhìn thấy hết, nàng lấy tay che lấy bộ ngực của mình, làm khuôn mặt hờn dỗi nói.

- Dương Phàm! anh trở thành háo sắc từ khi nào vậy.

- Đâu phải ta háo sắc đâu, là do nàng cố tình để ta nhìn đấy thôi, sao nàng lại trách ta?" Dương Phàm mặt vô sỉ nói.

Nàng không thể phản bác lại nữa, nàng hờn dỗi nằm xuống giường rồi đắp chăn kín đầu. Thấy biểu hiện của nàng như vậy, Dương Phàm đành bó tay với cô nàng.

- Ngọc Nhi! là ta sai, nàng đừng giận nữa, chúng ta đi tắm rồi xuống dưới ăn cơm nữa.

"Ừ. Nàng cũng đành chấp nhận mà ngồi dậy mặc quần áo vào rồi về phòng của mình. Dương Phàm thì lắc đầu" đúng là không thể nào hiểu được nữ nhân mà.

Rồi hấn lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Một Vụ Nổ

Ngồi ăn bữa sáng với nhau, Dương Phàm thấy các nàng đều không hện mà đỏ mặt, chỉ có cô nàng Ngọc Nhi là đỏ nhất, nàng biết nguyên nhân vì sao mà cả bốn người đều như vậy." Tôi hôm qua Dương Phàm làm hiệp hai đã không có ôn nhu như lần đầu nữa, nàng đã kêu rất to, tiếng kêu này đã đánh thức hai cô nàng ngay phòng bên cạnh.

Hai cô nàng Tiểu Lan và Tiểu Thanh đã không ngủ được do cuộc nổi loạn của hai người, hai nàng đều nhìn nhau mà cố gắng ngủ, nhưng cuộc nổi loạn của hai người đêm qua đã khiến cho hai nàng không thể ngủ được.

Dương Nguyệt thì nhìn thấy cái thứ đã làm cho nàng nhớ lại lúc hai người ở công ty.

Ngọc Nhi thì buổi sáng lại bị Dương Nguyệt nhìn thấy cảnh của hai người, tuy nàng là chị của Dương Phàm nhưng bị nhìn thấy như vậy vẫn khiến cho nàng ngượng chín mặt.

- Bốn người làm sao vậy, ai cũng đỏ mặt hết thế?" Dương Phàm bình thản nói.

Cả bốn người đều không nói gì mà cúi xuống mà ăn, Dương Phàm thấy vậy cũng không trêu các nàng nữa. Cả bốn người ngồi phòng khách coi tivi, tuy là họ đang xem tivi nhưng lại đều tập trung trên người Ngọc Nhi, còn cô nàng thì chỉ biết ngượng ngùng.

Đại khái là hai cô nàng Tiểu Thanh và Tiểu Lan hỏi nàng về chuyện đêm qua, hai cô nàng này được cơ hội trêu chọc Ngọc Nhi.

Lúc này Dương Phàm đang ở phòng mình, đang định mở chiếc laptop ra thì chuông điện thoại kêu, hấn cầm máy lên nhìn xem ai gọi.

- Lão bất tử huynh gọi ta có chuyện gì cần giúp thì nói nhanh đi?" Dương Phàm nghe máy." Hấn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề luôn, hấn biết Phương Lão gọi cho hấn, chắc chắn có chuyện cần nhờ hấn.

- Khả khả! Phàm đệ đúng là có chuyện cần người giúp." Có một bọn khủng bố, bọn chúng có tám tên, bên trong còn có con tim, với một quả bom hẹn giờ.

"Bùm... Một tiếng nổ vang lên.

- Lão bất tử không cần nói nữa mau nói địa chỉ đi.

- Đường xx, Phố yy, bên trong siêu thị, con tim bị nhốt ở dưới Hà... tút.. tút... tút..

Chưa nói hết câu Dương Phàm đã tắt máy mà chạy ra khỏi phòng, bốn cô nàng bị vụ nổ vừa rồi làm kinh sợ, lại thấy Dương Phàm chạy như bay lấy xe lao đi." Thân là một đặc công như hần, làm sao có thể để cho thành phố có bọn khủng bố được, lại còn Phương Lão cũng đã nhờ hần, tất nhiên hần sẽ giúp mà không cần ông phải nói.

Phi xe đi mất mười phút, đến nơi, cảnh sát đã bao vây lấy siêu thị, nhưng không có một cảnh sát nào dám tiến vào, để bảo đảm cho người dân được an toàn, đã có hai cảnh sát giả làm con tim để biết tình hình bên trong.

- Cậu kia! nơi đây rất nguy hiểm, cậu không thể tiến vào." Một cảnh sát trẻ tuổi ngăn cản Dương Phàm lại.

- Tình hình bên trong thế nào?." Dương Phàm không trả lời người cảnh sát trẻ tuổi mà đi thẳng vào vấn đề.

Phía bên kia một vị sĩ quan cảnh sát tiến lại chỗ Dương Phàm nói.

- Anh bạn trẻ! chỗ này có nguy hiểm, cậu nên rời khỏi đây, đừng làm phiền đến chúng tôi làm nhiệm vụ.

Dương Phàm không nói một lời nào, hần đưa tay vào túi quần, lấy ra một quyển sách rất nhỏ và mỏng, bên ngoài bìa là một màu đỏ, trên mặt còn có hình ngôi sao có viền màu xanh lá. Vị sĩ quan cảnh sát đó ngạc nhiên một hồi, cầm lấy quyển sách đó.

- Thủ trưởng!" sĩ quan cảnh sát đó cung kính đưa lại cho Dương Phàm, không thể ngờ được một thiếu niên trẻ như vậy lại là người của "An ninh quốc gia".

- Ủ! giờ có thể nói cho ta biết tình hình bên trong thế nào rồi.

Vị sĩ quan cảnh sát đó thuật lại một hồi. Dương Phàm cũng không ngờ là một cục trưởng cảnh sát lại dám giả làm con tim để bắt bọn khủng bố này, lại còn có một cô nàng có lai lịch không tầm thường ở trong đó nữa." Không biết cô nàng này là tiểu thư nhà ai mà lại có lai lịch như vậy.

" Xem ra người này đúng là rất thích phá án đây, phải gấp mặt mới được, những người trượng nghĩa như vậy Dương Phàm rất tán phục.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Dương Phàm đã biết chính xác chỗ của bọn khủng bố, hần lướt nhanh qua con đường tiến đến cửa, mọi thứ ở tầng một đều đã bị vụ nổ làm cho không còn nguyên vẹn, các cửa tiệm đã bị bay hết kính. Hần đã vào trong, nhưng nhìn lại mình còn rất sạch sẽ, hần vơ lấy bụi bặm xung quanh rồi bôi lên mặt, lên quần áo, bây giờ nhìn hần không khác gì một tên ăn mày thật sự.

- Kê nào?. Một tiếng nói vang lên, tên này trên tay cầm khẩu AK.

- Đừng bắn tôi! xin đừng bắn tôi." Dương Phàm ngồi xuống, để tay lên đầu, toàn thân hần run cầm cập.

- Thì ra là một con chuột! đi." tên này chĩa súng vào Dương Phàm quát.

Dương Phàm từ từ đứng dậy tiến lại phía hần, tên này còn hung hăng đá Dương Phàm một cước, Dương Phàm không phản kháng lại." Lát nữa lão tử sẽ chiêu đãi ngươi thật tốt. Dương Phàm nghĩ thầm. Đường đường là một đặc công như hần, không biết đã bao nhiêu kẻ đã chết dưới tay hần, không ngờ hôm nay lại bị một tên khủng bố đá một cước.

- Có chuyện gì thế!. Một tên khuôn mặt lãnh đạm nói.

- Không có gì, chỉ là một con chuột bị lạc.

" Hừ! đúng là chuột." nói xong hần đá một cước vào Dương Phàm lại chỗ của đám con tim.

Dương Phàm bị đá lăn vài vòng, cũng không có ai dám tiến lại đỡ hần dậy, Dương Phàm từ từ ngồi dậy, hần quan sát xung quanh, bỗng hần phát hiện một điều thú vị." Trong đây còn có hai bông hoa, một người chính là cô nàng lần trước hần gặp ở nhà hàng đó, còn một người cũng rất xinh đẹp, nàng cũng phải ba mươi ba một tuổi. Hần còn phát hiện ra tám tên khủng bố ở đây không phải là khủng bố mà là sát thủ, tuy đám người này không có để lộ sát khí, nhưng làm sao có thể qua mặt Dương Phàm được."

Một tên tiến lại gần nói to nhỏ gì đó với tên vừa đá Dương Phàm. Tên này đưa ra hiệu lệnh gì đó, rồi có một tên tiến lại gần chỗ của cô nàng mà hần đã gặp, túm lấy tay của cô nàng rồi kéo đi. Lúc này Dương Phàm mới đứng dậy, túm lấy tay của tên đang kéo cô nàng.

Tên này thấy có người cản hấn lại, hấn buông cô nàng ra rồi tung một quyền vào Dương Phàm, nhưng điều khiến cho đám sát thủ kinh ngạc là tên đồng bọn lại bị một tên đáng người hơi gầy đá một cước lăn đi vài vòng rồi bất tỉnh.

Tên cầm khẩu AK chưa kịp giờ súng thì đã bị Dương Phàm tặng một cước vào bụng, tên này chỉ kêu lên một tiếng rồi phun máu miệng rồi nằm im không nhúc nhích.

Sáu tên còn lại thấy vậy bèn cảnh giác hơn với Dương Phàm, hai tên đồng bọn bị hạ chỉ với một cước, tên này không tầm thường.

- Anh bạn! cậu là ai, tại sao lại xem vào chuyện này?" Tên đá Dương Phàm nói. Hấn rất cảnh giác với Dương Phàm, con dao găm hấn để trong ống tay áo đã được hấn để xuống lòng bàn tay.

- Ta chỉ thấy kì lạ! tám tên sát thủ, lại đi giả làm không bỏ chỉ để bắt một cô gái chuyện này thật nực cười." Dương Phàm nói. Hấn cũng không vội mà ra tay, điều hấn muốn biết là lai lịch của cô nàng kia mà thôi.

Cả sáu tên đều kinh ngạc, tên này rốt cuộc là ai, tại sao lại biết thân phận của bọn hấn.

- Chuyện này chúng ta không thể nói." Tên đá Dương Phàm nói. Hấn đã ra hiệu cho năm tên còn lại, nếu đối phương có ra tay, thì cùng nhau xông lên.

- Không thể nói? vậy các người đã chuẩn bị rồi chứ.

Nói hết câu Dương Phàm lao về phía của sáu tên sát thủ, hấn biết muốn lấy thông tin từ tay sát thủ là không thể nào, Dương Phàm chỉ muốn biết một ít tin tức về cô nàng kia mà thôi. Sáu tên sát thủ đồng loạt xông lên. Nhưng bọn chúng đã đánh giá quá thấp Dương Phàm.

Chỉ nghe thấy những tiếng rắc của xương kêu lên cộng với những tiếng kêu thảm thiết của sáu tên sát thủ, cả sáu tên đều bị Dương Phàm đánh gãy một chân, tên nào xui xẻo thì bị Dương Phàm đánh gãy hai chân.

Chuyện xảy ra rất nhanh, đến những người bị bắt làm con tin cũng không hề nhìn thấy chuyện gì xảy ra, mà chỉ nghe thấy những tiếng kêu thảm thiết của sáu tên sát thủ.

Dương Phàm lấy một chiếc khăn ở trong cửa tiệm mà lau tay của mình, bỗng hấn cảm thấy có nguy hiểm, hấn lao nhanh lại chỗ của cô nàng kia rồi che chắn cho nàng, cô nàng còn không biết chuyện gì thì đã bị Dương Phàm ôm lấy, nàng muốn đẩy hấn ra nhưng không ngờ hấn lại buông nàng ra, chỉ thấy ánh mắt của hấn đầy lạnh lẽo.

Dương Phàm quay đầu lại nhìn tên cầm đầu, không ngờ là tên này còn sức lực để phi ra hai cây dao găm để giết cô nàng, hấn buông cô nàng ra mặc kệ hai con dao găm đang cắm ở lưng hấn, tiến lại gần tên cầm đầu, Dương Phàm sút một cước vào hai chân đã gãy của hấn, rút hai con dao găm ra, cắm vào hai bàn tay của hấn xuống nền nhà, chỉ thấy tên này kêu lên thảm thiết cộng với tiếng rắc của xương gãy, tên này đã bị gãy hai cái xương sườn.

Dương Phàm không muốn giết hấn, nhưng kiểu hành hạ hấn như vậy, tên kia có muốn sống không được mà chết cũng không xong. Dương Phàm quay lại phía cô nàng, thì lúc này cô nàng khoảng ba mươi ba một đứng chực mặt hấn.

- Cậu là ai!

Dương Phàm không trả lời câu hỏi của cô nàng mà chỉ cười lên một nụ cười tươi rồi hấn lôi từ trong túi ra một chiếc khăn tay đưa cho cô nàng đã đưa cho hấn.

- Anh ơi! anh có thể cho em biết tên và địa chỉ của anh không, em muốn cảm ơn anh đã cứu em." Cô nàng đứng sau nói. Lúc đầu nàng không biết Dương Phàm tại sao lại ôm mình, nhưng đến lúc nàng thấy hấn rút từ sau lưng ra hai cây dao găm thì nàng mới hiểu.

- Không cần cảm ơn đâu! nếu có duyên sẽ gặp lại.

Hấn quay lưng rồi đi, đưa tay lên làm động tác tạm biệt với cô nàng.

Cô nàng lúc này mới nhìn lại chiếc khăn tay mà mình đang cầm rồi lại nhìn lại bóng của Dương Phàm đã biến mất.

Không biết nàng đang suy nghĩ gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Điều Tra, Tìm Người

Bên trong sở cảnh sát thuộc khu đông thành, một người phụ nữ ngồi bên cạnh bàn làm việc, người này đang xem hồ sơ gì đó, lại nhìn lên màn hình máy

tính, rồi lại lắc đầu thờ dài. Cửa mở ra.

" Cục trưởng gọi tôi có chuyện gì vậy." Một cảnh sát bước vào nói.

- Tiểu Long! ngày hôm qua cậu quản lý đội cảnh sát ở bên ngoài, có thấy một người thanh niên cao khoảng 1m75cm, dáng người hơi gầy, còn nữa trên người cậu ta còn rất bụi bặm không.

Vị nữ cục trưởng miêu tả lại hình dáng của Dương Phàm cho người sĩ quan cảnh sát biết.

- Không có! cục trưởng, người này có vấn đề gì sao?" Người sĩ quan cảnh sát đó hỏi ngược lại.

- Không có! Tiểu Long cậu định qua mặt cả tôi sao?.

- Không có, cục trưởng tôi làm sao dám qua mặt cấp trên được." sĩ quan cảnh sát có hơi luống cuống.

- Tiểu Long, cậu còn định nói dối tôi sao?" Nữ cục trưởng đập tẹt hồ sơ xuống bàn, đôi mắt sắc bén nhìn sĩ quan cảnh sát nói." Tôi hỏi cậu một lần nữa có hay không.

" Có! vị cảnh sát này run cầm cập nói.

- Tốt! vậy kể chi tiết về người đó cho tôi." lúc này nữ cục trưởng mới ngồi xuống.

Viên cảnh sát được gọi là Tiểu Long lúc này mới kể lại từng chi tiết về Dương Phàm, chỉ có một chi tiết là Tiểu Long không có nói ra Dương Phàm là người của an ninh quốc gia. Nói xong vị nữ cục trưởng kia mới cho Tiểu Long đi ra, nàng đã có chi tiết về khuôn mặt, vóc dáng của hắn thì chắc chắn có thể tìm được người.

Phía bên kia Hong Kong tại một khách sạn cao cấp. Một cô nàng đang nâng niu chiếc khăn tay của mình, trên khăn tay còn có một mùi thơm rất dễ chịu, nàng hồi tưởng lại chuyện gì đó. Phía bên ngoài một người đàn ông bước vào, nàng cũng không biết đến sự có mặt của người này.

- Tiểu My! đây không phải là chiếc khăn tay của con sao? nó có gì mà khiến con như người mất hồn vậy.

Nàng lúc này mới bừng tỉnh lại." Cha. Người đến lúc nào vậy.

- Ta vừa mới đến, còn con đang nghĩ chuyện gì mà chăm chú vậy, có thể nói ta nghe xem.

- Không có chuyện gì đâu, con muốn cha tìm cho con một người.

Nói xong nàng đưa cho người đàn ông một bức vẽ, người trong bức ảnh chính là Dương Phàm, cha của nàng cảm thấy hơi kì lạ, Anh My thường không có thích tiếp xúc với đàn ông, tự nhiên hôm nay nàng lại kêu ông tìm cho nàng người này.

- Tiểu My! người này là ai vậy?

- Cha! người cứ tìm giúp con, còn chuyện con muốn người tìm thì để sau này rồi nói.

Người đàn ông thấy con gái nói vậy cũng không muốn hỏi nàng nữa. Mẹ của nàng mất sớm, ông cũng chỉ có một cô con gái duy nhất này, ông đã rất thương yêu cô nàng, từ nhỏ đến lớn cô nàng đã không có mẹ, ông cũng muốn lấy thêm một người vợ hai nữa nhưng ông lại không thể.

Ông cũng đành đi ra khỏi phòng của con gái. Cô nàng ngồi một mình nhớ lại hình ảnh thiếu niên ôm lấy nàng, lúc đó nàng cảm thấy có một cảm giác rất an toàn khi được hắn ôm, nhưng lúc đó rất đông người, hơn nữa nàng lại là nữ nhi, nàng cũng không biết hắn cho đến lúc hắn đưa cho nàng chiếc khăn tay, nàng mới nhận ra hắn.

Ngồi trong căn phòng nàng cất lên tiếng ca, giọng hát thật êm dịu, thật giống như một tiên tử đang ngân ca.

Còn bên thành phố Tô Châu, Dương Phàm đang ngồi ăn cùng bốn cô nàng cùng vợ chồng Dương Thiên, hai ông bà đều rất kinh ngạc, mới có mấy ngày mà Dương Phàm đã đưa về hai cô nàng, mà hai người họ đều có nét đẹp của riêng mình.

Sau một hồi Liễu Huệ ngồi trò chuyện cùng ba nàng dâu tương lai này, tuy bà rất hài lòng về các nàng nhưng bà lại không biết Dương Phàm có ra ngoài mạng thêm cô nào về nữa không, ba người ở đây đã quá đủ rồi, nhưng bà lại không thể quản chuyện của hắn.

Còn Dương Phàm lúc này đang ngồi nói chuyện cùng Dương Thiên, ông lại thích cái tính treu hoa ghẹo nguyệt này của Dương Phàm, tuy ông có lúc khắc khe với hắn, như bây giờ hắn đã lớn cho nên chuyện của hắn ông cũng không quản, quan trọng là hắn có thể cho ông sớm bông cháu mà thôi.

Dương Phàm thì không biết lúc này đang có một đám người đến thành phố Tô Châu để tìm hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Trương Đồng

"Lão bắt tử, ông nói tôi nghe, nàng có lai lịch gì?"

Dương phạm lúc này đang ngồi uống rượu cùng Phurong lão, với thực lực của lão với đám mà ông đã huấn luyện, thì chuyện nhỏ đó không cần Dương Phạm phải ra tay.

Cho nên hắn đến gặp Phurong lão là để hỏi chuyện này." Cậu còn nhớ lão Trương chứ." Phurong lão hỏi ngược lại, không phải ông nói cho hắn biết, mà chỉ muốn biết hắn còn nhớ bạn của ông hay không.

"Lão Trương. Dương phạm nhủ mày suy nghĩ một lúc, người này hắn đã từng gặp, hắn đang hỏi tưởng lại." ông ta có phải là Trương Đồng không?.

Phurong lão vuốt bộ râu của mình mỉm cười thay cho lời nói, hắn nói rất chính xác người đó, hơn nữa hắn cũng chỉ gặp có một lần.

- Vậy nàng ta có quan hệ với lão già này. Nếu như nàng không có quan hệ với lão già này thì không đời nào lão bắt tử lại hỏi hắn chuyện này.

- Nàng ta là cháu gái của ông ta. Phurong lão nói, đôi mắt ông nhìn thẳng vào hắn, như thể muốn biết hắn đang nghĩ gì.

- Cháu gái, không ngờ hai lão già các ông đều có cô cháu gái xinh đẹp như vậy.

- Ha ha... thế nào, không lẽ cậu cũng có ý định với con bé sao? nếu có thì cũng hơi khó đó. Phurong lão nhìn Dương phạm rồi nói tiếp." cha của nàng rất thương nàng, do mẹ của nàng mất sau khi sinh nàng ra, cha của nàng vì vợ mất cho nên rất yêu chiều con bé, thậm chí còn để cho con bé làm ca sĩ." Còn cha của nàng cũng chính là con trai của Trương lão, hắn không có gia nhập quân ngũ mà tự mình phát triển một công ty lớn nhất hongkong.

- Vậy hắn không cho vệ sĩ đi theo bảo vệ nàng sao? Dương phạm nghi hoặc hỏi.

- Có, nhưng vì con bé không muốn suốt ngày có đám vệ sĩ đi theo, cho nên bọn họ chỉ có thể quan sát con bé rồi nói lại cho cha con bé.

- Vậy cho nên hắn biết chuyện của nàng rồi gọi cho lão Trương cho người tới cứu nàng, sau đó lão Trương gọi cho ông chợ giúp lão, sau đó ông lại gọi cho tôi.(Dương phạm cảm thấy nãy lão già này cũng thật là, tuy hắn biết là lão Trương muốn cô nàng nhất định phải an toàn cho nên mới nhờ đến lão bắt tử)." Ta nói lão bắt tử ông nghe, chuyện này vẫn chưa kết thúc đâu, chắc chắn cô nàng vẫn còn gặp nguy hiểm.

- Cái gì! con bé vẫn còn gặp nguy hiểm. Không được ta phải gọi cho lão Trương để cho ông ta cho người đến bảo vệ con bé. Phurong lão đứng dậy cầm lấy điện thoại rồi gọi cho lão Trương, ông rất tin tưởng vào lời nói của Dương phạm, hắn đã nói như vậy thì cô nàng chắc chắn vẫn gặp nguy hiểm.

Phurong lão đang nói chuyện qua điện thoại thì bị Dương phạm cầm lấy của ông rồi nói." Trương lão có phải không? nếu ông không phiền thì tôi có thể làm vệ sĩ cho cháu gái của ông. Dương phạm cũng không thèm nghe câu trả lời của Trương lão rồi hắn đưa điện thoại cho Phurong lão nghe.

- Lão Trương! người này có thể bảo đảm an toàn cho cháu gái ông, hắn cũng chính là người tôi nhờ tới cứu cháu gái của ông đó.

"Được rồi, không cần phiền phức như vậy đâu, ông chỉ cần nói địa chỉ, chuyện còn lại ông không cần lo, cứ quyết định như vậy đi. Nói xong Phurong lão cúp điện thoại rồi nhìn Dương phạm mà cười.

Hai người rất hiểu ý nhau, cho nên hai người không nói gì mà chỉ cười rồi uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Gặp Mặt

Ngồi máy bay hơn hai giờ đồng hồ nhàm chán, Dương Phạm cũng đến hongkong lúc hắn đi cũng chỉ nói là có chút việc. Nhưng cô nàng Ngọc nhi lại không cho là vậy, rồi hắn nói là lão Phurong bảo hắn đi thì cô nàng mới miễn cưỡng chấp nhận, nhưng hắn lại không có nói đi đến đó để làm gì.

Hắn làm sao có thể nói là mình đi làm vệ sĩ cho một cô nàng được, nếu không chắc chắn cô nàng sẽ không để hắn đi. Ra khỏi sân bay Dương Phạm bắt một chiếc taxi rồi kêu tài xế đưa hắn đến địa chỉ mà lão Phurong đã nói cho hắn.

Đến địa chỉ đó, từ ngoài cổng đã có khoảng hơn hai chục người nhìn thì như bảo vệ, nhưng họ lại là những người đã qua huấn luyện.

- Xin lỗi đây có phải là nhà của Trương Hạo không. Dương Phạm tiến đến hỏi một tên đứng ngoài cổng.

"Phải! cậu là ai." người đứng ở cổng nói. Hấn không biết Dương Phàm là ai, hơn nữa bọn họ được Trương Lão dẫn dò, phải thật thận trọng, trong mọi tình huống.

- Ta đến để làm vệ sĩ cho con gái của ông ta.

"Cậu là người của Phương lão."

"Phải. Người đứng ở cổng thấy hấn nói phải, rồi cảm bộ đàm thông báo vào trong. Một lát sau có người bên trong ra đón Dương Phàm vào, bên trong biệt thự khá xa hoa, xung quanh rất nhiều người đi lại ở phía sau, vào đến trong nhà.

"Thủ Trưởng! người đã đến. Người đàn ông đưa hấn vào nói.

"Là anh! Anh My đứng dậy chỉ vào Dương Phàm nói.

Hai người đàn ông ngồi đấy cũng đều ngạc nhiên về cô nàng, nhưng Trương Hạo lại bình tĩnh hơn lão Trương, vì ông nhìn người thanh niên này rất giống với người mà cô nàng kêu ông tìm hộ.

- Tiểu My! người này có phải là hấn không?" Trương Hạo hỏi để chắc chắn mà điều ông nghĩ.

"Phải. Cha, ông nội, anh ấy chính là người đã cứu con lần đó, còn đỡ cho con hai phi đao nữa.

"Ha ha! đúng là tuổi trẻ tài cao. Trương lão cười to, nhưng vẫn không thể làm vui đi lòng hiếu kì của ông với người trẻ tuổi này." Cậu nói con bé tiểu My vẫn còn gặp nguy hiểm là sao?" Trương lão bắt đầu nghiêm mặt nói.

"Vấn đề này ta nghĩ nên hỏi cha của nàng thì tốt hơn. Dương Phàm nói rồi nhìn sang Trương Hạo.

"Hỏi ta? ông thấy lạ chuyện này thì có liên quan gì đến ông.

"Dương Phàm bắt đầu giải thích." Đúng chuyện này có liên quan đến ông rất lớn, không phải ông đang quản một công ty lớn nhất hongkong sao?.

"Phải! nhưng nó thì có liên quan gì đến chuyện này?" ông vẫn không hiểu những gì Dương Phàm nói." Cậu có thể giải thích rõ hơn không?.

"Thương trường cạnh tranh rất ác liệt, ông có được như ngày hôm nay vậy thì tôi lại hỏi ông. Ông đã cạnh tranh với bọn họ ra sao để được như vậy.

"Đều phải có thủ đoạn." Trương Hạo nói ra, rồi ông suy nghĩ lại những chuyện trước.

"Đúng như thế, nếu không thì tại sao bọn họ lại thuê người ra tay với con gái ông, hơn nữa người này còn không tầm thường, có thể thuê tám tên sát thủ để bắt con gái ông, nếu không phải có thực lực thì sẽ không thể thuê sát thủ làm chuyện này.

"Cả ba người đều cả kinh, sát thủ, đây là khái niệm gì người có thể thuê sát thủ để làm chuyện này." Cậu nói tám tên đó đều là sát thủ." Trương lão nói. Vậy cậu có điều tra được gì từ bọn chúng không.

"Dương Phàm cười nhạt. Ông nghĩ có thể lấy tin tức của bọn chúng sao? hơn nữa bọn chúng đều có thực lực nhất định, không phải là những tên sát thủ bình thường.

- Vậy tại sao cậu lại muốn làm vệ sĩ cho con bé." Trương lão lúc này mới nhớ ra vấn đề ở đây, nếu là người của Phương lão thì ông cũng chỉ có thể đề người đi bảo vệ cho Anh My chứ không thể nào có thể đề cho một người trẻ tuổi như vậy đến làm vệ sĩ cho con bé.

"Là Lão bắt tử nhờ ta thôi." Lão muốn ta làm vệ sĩ một thời gian cho cô nàng, đến lúc xong chuyện ta sẽ quay trở về.

"Lão bắt tử. Trương lão nghĩ thầm rồi ông cười ha hả." Cậu làm tôi nhớ đến một người, tính cách của cậu rất giống với hấn. Trương lão hoài niệm là chuyện ngày đó.

"Thì chính là ta chứ ai. Nhưng lời này hấn làm sao nói ra được, hấn giả vờ hỏi." Vậy người đó là ai.

- Ta cũng chỉ gặp hấn một lần cùng Phương lão, ta còn nhớ tên của hấn gọi là Dương Phàm, còn những chuyện còn lại ta không thể nói, nếu cậu muốn biết thì hỏi Phương lão.

"Dương Phàm cười thầm." Thật trùng hợp ta và hấn cùng tên gọi. Lão già này vẫn còn nhớ được tên của hấn.

"Được rồi, chúng ta vào chính sự đi. Đây là Anh My cũng là người mà cậu sẽ bảo vệ nó, còn đây là cha con bé Trương Hạo, còn ta thì chắc chắn là Lão Phương đã nói cho cậu biết rồi." Chuyện còn lại cậu và cha con bé cùng nói, ta còn chút việc phải làm nên đi trước. nói xong Trương Lão rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

"Vậy chuyện của con bé nhờ cậu bảo vệ nó. Trương Hạo nói, ông biết con gái có chuyện nói với hắn cho nên ông cũng không muốn nói nhiều, ông còn phải đến công ty rồi còn phải cho người đi điều tra kẻ đứng đằng sau muốn hại đến con gái ông. Hơn nữa cha hắn cũng rất tin tưởng vào người trẻ tuổi này, ông cũng không có lý do gì để nghi ngờ cả."

"Anh có thể lên phòng của em được không? em có chuyện muốn nói. Thấy cha mình đã rời đi, cô nàng lúc này mới mở miệng nói với Dương Phàm."

- Lên phòng, em có chuyện gì không thể nói ở đây sao?. Dương Phàm nói.

"Không được, chuyện này em muốn nói riêng với anh thôi. Nàng hơi đỏ mặt, những chuyện như vậy nàng chưa bao giờ nói với một người con trai bao giờ cả, nhưng sau lần được hắn ôm nàng cảm thấy người con trai này lại đem lại cho mình cảm giác rất an toàn."

"Được. Dương Phàm đồng ý, dù sao hắn cũng chưa bao giờ được một cô nàng xinh đẹp như vậy mời vào phòng. Bước vào trong phòng, hắn cảm nhận được mùi thơm của căn phòng."

"Cái này làm sao anh biết là của em. Anh My đưa chiếc khăn tay đến trước mặt Dương Phàm." Em nhớ lúc đó em có đeo kính hơn nữa anh cũng làm sao biết được khuôn mặt của em."

"Nếu ta nói là ta nhận ra em, thì chắc chắn em sẽ không tin?. Dương Phàm nói. Đúng là lần đó hắn không thấy được hết khuôn mặt của nàng, đó là đối với người thường thì như vậy còn hắn là ai cơ chứ, làm sao có thể qua được đôi mắt của hắn."

"Vậy anh có thể nói rõ hơn được không?. Nàng cảm thấy tò mò về Dương Phàm, cho dù là những phản hăm mộ nàng hay là những phóng viên cũng không thể nhận ra nàng, thậm chí là bọn họ còn biết mặt nàng nhiều hơn hắn." Không lẽ anh cũng là phản hăm mộ em sao?, không đúng anh giỏi võ như vậy thì làm sao có thời, em thật sự rất tò mò đó."

"Anh nói tiểu thư em nghe, nếu là người thường thì họ sẽ không thể nhận ra em, nhưng anh lại khác, cho dù em có làm gì hay trang điểm giống mẫu dạ xoa đi chăng nữa thì anh cũng nhận ra."

"Nhìn em giống mẫu dạ xoa hay sao?. Nàng không vui với câu nói này của Dương Phàm."

Dương Phàm thấy biểu hiện của cô nàng như vậy hắn cũng không có trêu nàng nữa." Ta biết là do mùi hương trên cơ thể của em, nên ta mới nhận ra."

"Là vậy sao? em không ngờ là mình lại có mùi hương cơ đó. Cô nàng không tin những gì Dương Phàm nói, nếu trên người nàng có mùi hương thì nàng đã ngửi thấy rồi."

"Được rồi nếu em không tin cũng không sao? nếu không còn chuyện gì nữa thì ta đi xuống còn dọn phòng. Thấy cô nàng không tin hắn cũng không muốn giải thích."

"từ từ đã anh làm gì mà vội vậy, em còn một vấn đề nữa muốn hỏi anh. thấy Dương Phàm muốn đi, nàng còn chưa hỏi hắn một chuyện." Lần đó anh chặn cho em hai cây phi đao, tại sao anh lại làm vậy, em với anh đâu có quen biết."

"Không có gì, chỉ là phản xạ của anh thôi. Dương Phàm cũng không muốn nói nhiều về chuyện này."

- Phản xạ?. Cô nàng cũng hơi khó hiểu về chuyện này." Không lẽ anh có thể cảm thấy có nguy hiểm sao?. Nàng chợt nghĩ ra một vấn đề."

- Có thể nói như vậy. Dương Phàm cũng không phản đối lời cô nàng vừa nói, đúng là hắn có thể cảm nhận được sự nguy hiểm, nhưng vẫn còn một nguyên nhân khác."

- Được rồi nếu có chuyện gì thì ta ở dưới phòng. Nói xong hắn cũng không để cô nàng nói thêm rồi đi xuống dưới phòng của hắn đã được chuẩn bị."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Công Chúa Bé Nhỏ Của Tôi

Dương Phàm lúc này đã thu xếp xong phòng của mình, hắn không có mang theo quần áo, hắn muốn đi mua vài bộ." Anh My! ta đi mua mấy bộ quần áo, em biết gần đây có cửa hiệu nào không?"

- Anh muốn mua quần áo sao? em biết có cửa hiệu rất tốt đó. Cô nàng thấy có cơ hội được ra ngoài nên rất vui mừng, từ hôm xảy ra chuyện cha nàng đã không cho nàng ra ngoài, hôm nay có Dương Phàm đến làm vệ sĩ cho nàng, hơn nữa cha hắn cũng đã đồng ý nếu có vệ sĩ đi cùng thì có thể ra ngoài.

- Được, vậy em dẫn anh đi vậy. Dương Phàm đồng ý ngay, có mỹ nữ đi cùng thì còn gì hơn nữa. Từ lúc hắn trọng sinh, cái tính háo sắc không biết đã có từ lúc nào, có thể là do tính cách của chủ bản thể.

Hai người ra xe, Dương Phàm chở cô nàng đi chỉ đường, trên đường đi Dương Phàm bị cô nàng chỉ cho đi vòng vòng, giống như hắn đang đưa nàng đi dạo phố vậy." Anh My còn bao lâu nữa mới tới đây. Hắn không muốn nói, để xem cô nàng biểu hiện thế nào.

" Sắp rồi, anh đến kia rồi rẽ sang phải là tới. Nàng thấy hắn như vậy cũng rất biết điều mà chỉ đến nơi cho hắn.

Đây là một cửa hiệu cũng rất nổi tiếng ở hong kong, hai người bước vào trong, nhân viên đã ra tiếp đón.

- Hai vị muốn mua quần áo loại nào? Vị tiểu thư này bên trong cửa hàng có một bộ nhìn rất hợp với người, tiểu thư có thể thử.

" Xin lỗi chị em không phải người mua, anh ấy mới chính là người mua.

" Không sao, tiểu thư có thể thử không cần mua." Đúng rồi, công tử muốn... Người nhân viên chưa nói hết câu.

- Không cần đâu cứ cho nàng thử bộ mà chị bảo cũng được. Dương Phàm nhìn vào Anh My nói hắn muốn xem cô nàng có muốn thử hay không.

" Được! vậy em sẽ thử bộ đó. Thấy Dương Phàm nhìn mình, nàng nghĩ hắn muốn mình mặc cho hắn xem, dù sao thì hắn cũng cứu mạng nàng, cho nên nàng không có lý do gì để từ chối cả.

Người nhân viên đưa Anh My đến phòng thay đồ, một lúc sau cô nàng đi ra, trên người mặc một bộ váy dự tiệc rất đẹp, lại ôm sát người, tôn lên những đường cong thật mê người, Dương Phàm nhìn không dời mắt. Thấy biểu hiện của Dương Phàm như vậy nàng đưa tay che miệng cười." Có phải nhìn em rất đẹp không?.

- oh my little princess(ôi công chúa nhỏ của tôi). Dương Phàm nói một câu tiếng anh. Rồi quỳ một chân đưa tay phải của mình lên cầm lấy tay của Anh My rồi hôn lên tay nàng.

Nàng hơi ngại ngùng vì hành động vừa rồi của Dương Phàm " thank you, my knight(Cảm ơn anh, hiệp sĩ của em). Nàng cầm lấy hai bên của chiếc váy rồi hơi cúi người xuống.

Thấy hai người như vậy, rất nhiều người đã chụp ảnh họ, có người còn nhận ra cô nàng chính là nữ ca sĩ nổi tiếng của giới âm nhạc, bọn họ đều cho rằng Dương Phàm chính là bạn trai của nàng. Nhân viên thấy vậy bèn nói." Công tử! chúng tôi có một bộ rất hợp với cậu, không biết cậu thấy thế nào?.

- Được, vậy làm phiền chị, chọn giúp em mấy bộ bình thường thôi.

Dương Phàm vào phòng thay đồ, hắn thay chỉ mất có hai phút, lúc này hắn bước ra ngoài, rất nhiều phái nữ phải hò hét. Nhìn hắn đã rất đẹp trai rồi bây giờ lại thêm bộ âu phục màu trắng này nữa, nhìn hắn bây giờ không khác một chàng hoàng tử trong mộng của các cô gái.

Anh My tiến lại rồi ôm lấy cánh tay của hắn." Nhìn anh mặc bộ này rất đẹp trai đó. Nàng có hơi đỏ mặt, một người như nàng chưa bao giờ tiếp xúc thân mật với con trai bao giờ, nhưng với Dương Phàm lại khác, hắn đem lại cảm giác an toàn cho nàng, ngay lúc này cũng vậy.

Nhân viên thấy vậy bèn chụp cho hai người một kiểu, nhìn hai người rất hợp với nhau.

- Được rồi vậy chị gói chúng lại cho em.

- Anh không có thử mấy bộ này sao?

- Không cần, em không thấy chị nhân viên có ánh mắt rất tốt sao? có thể chọn cho em và anh mà không cần đo, như vậy anh đâu cần phải thử. Dương Phàm giải thích cho cô nàng." Đúng rồi chị gói lại bộ này luôn gửi em. Dương Phàm chỉ vào bộ mà cô nàng đang mặc nói.

" Nhưng em đâu có muốn mua đâu, là em đưa anh đi mua thôi mà.

- Không sao! coi như anh tặng em là được. Dương Phàm nói rồi hai người đi thay đồ, nhân viên đã gói lại xong Dương Phàm tiến ra quầy thu ngân. Cô nàng định bảo để mình trả thì bị Dương Phàm tranh chước. Hai người rời khu mua sắm, tiến vào một siêu thị mua thức ăn. Lúc đầu cô nàng có hỏi hắn vào siêu thị làm gì nhưng hắn chỉ nói là mua đồ ăn, cô nàng có nói hay hỏi điều gì thì Dương Phàm cũng không có nói, mặc cho cô nàng giận dỗi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Điều Khiển Lực Lượng

" Dương phàm, đây đều là anh tự làm sao?. Cô nàng nhìn không được, những món trên bàn nhìn rất đẹp mắt, chưa nói đến mùi thơm của thức ăn đã khiến cho người ta cảm thấy thèm thường rồi.

- Phải, nếu em đói rồi thì cứ ăn tự nhiên. Thấy cô nàng như vậy Dương phàm rất đắc ý.

- Vậy em không khách sáo nữa. Nàng gấp lấy một miếng thịt cá đưa lên miệng, vừa đến đầu lưỡi miếng thịt tan ra trong miệng, rất ngon mà không tanh chút nào mà vẫn giữ được chất của thịt cá. Nàng gấp lấy một viên thịt chiên, vừa bỏ vào miệng nàng rất kinh ngạc về chuyện này, bên ngoài là một lớp vỏ rất giòn, bên trong lại rất mềm tuy là thịt chiên nhưng chúng lại không dính một ít dầu chiên nào.

- Dương phàm, không ngờ anh lại giỏi nấu ăn như vậy, thật sự là rất ngon, cho dù là nhà hàng cao cấp cũng không bằng một phần của anh.

- Đương nhiên rồi!. Từ năm sống cùng sư phụ hẳn ngày nào cũng phải nấu ăn cho sư phụ của hắn." Tiểu phàm, con càng ngày càng có tiến bộ đó," sư phụ tất cả đều nhờ có người chỉ bảo cho tiểu phàm, nếu không thì tiểu phàm làm sao có tiến bộ được." ha ha tiểu phàm, con phải nhớ những gì ta dạy bảo đó biết chưa," nga." thời gian của ta cũng không dài, đến lúc con mười tuổi ta sẽ chỉ dạy cho con mọi thứ mà ta biết. Dương phàm hồi tưởng lại chuyện cũ.

- Dương phàm! Dương phàm! Dương... Thấy hắn đang suy nghĩ gì đó nàng lấy tay hơ qua mặt hắn, gọi hắn mấy lần.

- Có chuyện gì vậy. Thấy cô nàng gọi mình Dương phàm mới không hồi tưởng lại nữa.

- Anh đang nghĩ gì mà em gọi anh cũng không biết vậy, không lẽ anh đang nghĩ đến ai sao? Cô nàng thấy hắn trả lời lại nhưng cũng không quên trêu hắn.

- Không có, chỉ là anh nhớ đến vài chuyện cũ thôi, chúng ta ăn đi. Nói xong hắn cúi đầu xuống ăn, lúc nhớ đến chuyện cũ hắn lại nhớ đến quyển sách mà Phương lão đưa cho hắn, thứ này hắn cũng chưa xem.

Thấy hắn nói vậy nàng cũng không có nói gì nữa mà gấp thức ăn lên ăn. Hai người ăn xong thấy Dương Phàm định dọn dẹp, cô nàng định bảo hắn thì bị hắn ngăn lại nói." Chuyện này để ta làm được rồi. Hắn đã nói vậy nàng đành đi ra ngồi coi tivi cũng mặc kệ hắn.

Dương Phàm thu dọn xong hắn quay lại phòng của mình, ngồi lên giường mở cuốn sách ra, nhìn cuốn sách dường như đã nát nhưng những dòng chữ bên trong lại không bị ảnh hưởng. Xem trang đầu tiên Dương Phàm có hơi ngạc nhiên, thứ này lại nói đến cách sử dụng lực lượng, đầu tiên là sử dụng lực lượng phóng xuất, đầu tiên là kiểm soát lực lượng, rồi tập trung chúng lại một chỗ.

Dương Phàm ngồi tập trung suốt hai giờ đồng hồ, cuối cùng hắn cũng có thể phóng xuất lực lượng, đối với một thiên tài như hắn, hắn chỉ mất năm năm để học hết tất cả những gì sư phụ dạy cho hắn. Nếu có Phương lão ở đây chắc chắn ông sẽ xem hắn như quái vật.

Dương Phàm đọc tiếp mấy trang nữa, lần này hắn không còn kinh ngạc nữa, bên trong có ghi. Sử dụng lực lượng để tạo nên một không gian của mình, có thể bắt lấy một vật rồi điều khiển chúng, sử dụng lực lượng bao bọc lấy cơ thể để tăng thêm sức bền bỉ của da thịt, thậm chí làm cho chúng trở nên cứng cáp đao phượng bất nhập, lực lượng đã đạt cảnh giới thì không cần sử dụng để bảo vệ, chúng sẽ tự bao bọc lấy cơ thể.

Dương Phàm đọc đến đây thì hắn hết sức kinh ngạc, có thể đao phượng bất nhập, đây là khái niệm gì cho dù hắn có làm gì cũng không thể ngờ đến." Không biết nếu bị súng bắn thì sẽ như thế nào?. Dương phàm không nhìn được nghĩ thầm." Kệ nó, không phải mình luyện xong thì sẽ biết hay sao?.

Nói là làm hắn lại tập trung lực lượng lại, hắn ngồi như vậy đến tận ba giờ sáng, lúc này hắn mở mắt ra.

" Không ngờ thứ này lại lợi hại như vậy. Lúc này hắn đang cảm nhận lực lượng bao quanh cơ thể hắn, tinh thần hắn cũng trở nên minh mẫn hơn, nhìn vào một khoảng tối om, hắn kinh ngạc là mình có thể nhìn rất rõ giống như ban ngày vậy, nhìn lên đồng hồ đã hơn ba giờ sáng, hắn vươn tay ra muốn thử cách không thủ vật, hắn sử dụng lực lượng bao vây lấy chiếc điện thoại của mình để trên đầu giường rồi mang nó lại chỗ mình. Lúc này hắn mới hài lòng rồi lên giường nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Ngậm Trái Đắng

Sáng sớm, ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở tấm rèm cửa sổ lọt vào trong gian phòng, làm cho gian phòng chợt bừng sáng lên Dương Phàm mở mắt, hắn vội bỏ chiếc áo ra chỉ mặc một chiếc quần đùi, hắn bước lại nhà tắm mở cửa ra.

" A.... Một tiếng hét chói tai vang lên, Dương Phàm kịp phản ứng lấy tay bịt cái miệng nhỏ nhắn của cô nàng lại, cũng may trong nhà không có ai. Cô nàng hơi giãy dụa lúc này Dương Phàm mới buông tay ra." A.. em làm gì vậy. Dương Phàm làm bộ mặt đau khổ nói.

- Anh muốn em ghen thờ chết sao? còn nữa tại sao anh l... A... thấy Dương Phàm nhìn chăm chăm vào mình, lúc này Anh My mới nhớ ra là mình đang trần như nhộng trước mặt hắn. Nàng ngồi xuống quay lưng về phía hắn mà khóc.

- Anh My! ta không biết là em đang ở trong, ta lập tức ra ngoài ngay. Hắn thấy cô nàng như vậy cũng không có ở lại nữa. Chưa bước ra khỏi cửa hắn cảm nhận được hai vật gì đó mềm mềm dán vào lưng hắn.

- Dương Phàm! anh phải chịu trách nhiệm với em.

Cô nàng đã ngừng khóc. "Chịu trách nhiệm? ta đâu có làm gì... Chưa nói hết câu hai vật mềm mại đó ép vào lưng hắn càng chặt hơn." Anh My! nếu em còn như vậy anh sợ không kiểm soát được đâu. Lúc này Dương Phàm đang kiểm chế dục vọng trong người.

- Không! nếu anh không chịu trách nhiệm thì em sẽ tự tử ngay. Giọng nàng rất kiên định nói.

- Được rồi! trước hết em hãy mặc đồ vào đã, chúng ta sẽ nói về chuyện này sau được chứ. Dương Phàm đành dương tay chịu thua cô nàng.

Hai người ngồi vào bàn ăn, bữa sáng của hắn rất đơn giản, hai quả trứng ốp một cốc sữa với bánh mì, còn của cô nàng cũng như vậy chỉ khác là bớt đi một quả trứng.

- Được rồi! em muốn anh chịu trách nhiệm thế nào?. Thấy cô nàng nhìn mình Dương Phàm đành phải xuống nước nói trước.

- Dương Phàm! không lẽ đến chuyện này mà anh cũng phải hỏi em sao?. Nàng hơi đỏ mặt nói, lại làm ra điệu bộ rất giống của một tiểu hồ ly.

Dương Phàm thầm kêu không ổn. "Chẳng lẽ cô nàng này muốn ta phải... Dương Phàm nghĩ thầm. Hắn cũng không biết tiểu hồ ly này muốn làm gì nữa.

- Anh không biết phải làm thế nào, em muốn anh phải làm sao mới được. Dương Phàm giả ngốc để xem cô nàng thế nào.

"Dương Phàm, nàng đỏ mặt khi nói đến cái tên của hắn. Dương Phàm cảm thấy không ổn, không lẽ cô nàng định như vậy thật sao?." Anh nhất định phải cười em. Khuôn mặt nàng lúc này đã đỏ bừng như người sốt rồi.

"Cái gì! Dương Phàm đứng dậy, hắn không ngờ điều mình nghĩ là đúng, cô nàng thật sự muốn hắn lấy nàng.

Thấy hắn kích động như vậy nàng còn tưởng hắn không đồng ý." Dương Phàm! có phải...

Dương Phàm đưa tay lên ngăn nàng nói thêm điều gì đó. "Không phải là ta không muốn, mà là không thể. Nếu muốn hắn lấy nàng, thì hắn phải lấy cả năm người cùng lúc, nhưng chuyện của hắn và Dương Nguyệt còn chưa có ai biết, cho nên hắn không thể cưới ai được.

- Tại sao? có phải em có chỗ nào không tốt?. Cô nàng nói dường như sắp tuyệt vọng, đôi mắt đỏ ngầu dường như có thể khóc lúc nào không hay.

- Không phải! Thấy cô nàng như vậy Dương Phàm không nói ra mà chỉ an ủi nàng. "Không phải ở nàng, mà là ở ta, em cũng không biết cuộc sống của ta như thế nào, làm sao có thể muốn ta lấy nàng được.

- Tại sao?. Nàng lúc này mới bình tĩnh lại.

"Tại ta quá hoa tâm, hiện tại ta đã có ba người bạn gái. Dương Phàm nói ra chuyện này là để cho cô nàng biết khó mà lui.

"Ba người, vậy họ có biết đến nhau không?

"Có.

"Vậy tại sao bọn họ có thể ở cùng nhau còn em thì không được. Nàng dường như đang trách hắn.

"Cái này... Dương Phàm không biết nói gì lúc này cho cô nàng hiểu nữa, hắn thật sự là ngậm trái đắng.

"Nếu anh không đồng ý, vậy thì em sẽ nói chuyện này cho ông nội biết.

"Được rồi! nếu em đã muốn như vậy thì lúc nào cần anh sẽ đưa em về thành phố để gặp bọn họ, nhưng anh nói trước chuyện ba người họ có chấp nhận hay không thì anh cũng không thể quyết định được. Dương Phàm đành đưa ra nước cờ cuối cùng.

"Được! em nói trước, hiện tại anh sẽ là bạn trai của em, còn nữa nếu như anh bỏ em lại một mình vậy thì em sẽ tự tử cho anh xem.

Dương Phàm đành chấp nhận, lần đầu hắn gặp phải một tiểu hồ ly như vậy, thậm chí còn muốn lấy cái chết để ép hắn. Xong xuôi mọi chuyện Dương Phàm lấy xe chở cô bạn gái của mình đến trường học.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Chạy Đua

Đại học hong kong. Một chiếc Volvo màu hồng tiến vào trong trường, mọi người đều nhìn theo chiếc xe tiến vào." Kia không phải là xe của Anh My sao?. Một người nói lên," Không phải chứ, Anh My rất ít đến trường.

"Người ta là ca sĩ nổi tiếng, muốn đến trường thì có gì là lạ.

Chiếc xe dừng lại, Dương phàm bước ra," nga.. anh chàng kia là ai vậy đẹp trai quá. Mấy cô nàng ở gần đó gần như hét lên. Anh My cũng bước xuống theo," Không lẽ là bạn trai của nàng.

- Được rồi em lên lớp được rồi đó. Dương phàm buông miệng nói.

- Vậy còn anh?.

- Ta đương nhiên là không vào rồi. Dương phàm thần nhiên nói.

- Chẳng phải hiện tại anh đang bảo vệ em sao? lỡ may không có anh ở đây em lại gặp nguy hiểm thì phải làm sao?. Cô nàng làm nũng nói.

- Được rồi!. Dương phàm bắt đầu dĩ nói." biết nguy hiểm là còn muốn đến trường. Nhưng lời này hẳn không có nói ra.

Hai người tiến lại lớp học.

" Anh My anh chàng này là ai vậy. Một cô nàng tiến lại gần nói.

- Vi Vi! là bồ sao? mình còn tưởng là ai nữa.

- Thế anh chàng này là ai? không lẽ hai người. Cô nàng chỉ tay vào hai người đưa qua đưa lại.

Chỉ thấy Anh My đỏ mặt, nàng dùng biểu hiện của mình thay cho lời nói." Vậy hai người đã...

- Vi vi bà còn nói nữa là tui mặc kệ bà luôn đó. Anh My lúc này càng đỏ mặt hơn. Nàng nhớ lại cảnh lúc sáng bị Dương phàm nhìn thấy cơ thể của mình.

" Được rồi được rồi tui không nói nữa. Cô nàng cười cười nói." Em là Thái Vi bạn thân của Anh My anh có thể gọi em là Vi Vi. Thái vi đưa tay của mình ra.

- Dương phàm! bạn trai Anh My. Thấy cô nàng nhìn mình Dương phàm đành nói câu sau.

" Hai người rất hợp nhau đó. Cô nàng che miệng cười.

- Vi Vi bà cười gì vậy. Anh My hơi khó hiểu.

" Không có gì, mình vào thôi.

Ba người bước vào chỗ ngồi, mọi người đều nhìn Dương phàm, cũng có vài tên công tử muốn cho Dương phàm một trận, hẳn lại ngồi ở giữa hai cô nàng.

Dương phàm đâu có thoải mái, ngồi cạnh người đẹp nhưng đâu dám làm gì, giờ học bắt đầu hôm nay có tiết thể dục, mọi người đều đi thay đồ, duy nhất Dương phàm là không thay, đứng cạnh hai cô gái mặc bộ đồ thể dục, thật sự là gọi cảm mà.

" Em kia lại đây. Lão sư dạy môn thể dục này là một lão sắc lang, thấy Dương Phàm đứng cạnh hai cô nàng lại còn không thay đồ, đây là hai bông hoa của lớp, cũng là người mà lão không thể động đến.

Thấy có người gọi mình, Dương Phàm tiến lại gần." Ông nói tôi sao?. Tất cả mọi người đều cười toáng lên, lão sư gọi hẳn lên,"bây giờ hẳn lại nói ông nói tôi sao? tên này cũng trâu bò quá đi, không biết lão sư dạy tiết thể dục là ai sao?.

" Đúng là gọi cậu đó. Trên mặt lão biểu tình không có gì là tức giận cả.

- Vậy ông gọi tôi có chuyện gì?. Dương phàm vẫn thần nhiên nói.

" Gọi cậu có chuyện gì sao? trong lớp học mà cậu còn không đi thay quần áo, có phải là coi giáo viên tôi không ra gì không. Lúc này ông ta mới bùng phát.

- Ông đâu là cái gì mà để tôi coi trọng. Dương Phàm nói rồi hẳn tiến đến chỗ hai cô nàng.

" Đứng lại. Ông ta đã thật sự tức giận," không dạy tên này một bài học thì mặt mũi ông ta còn để đâu.

- Còn chuyện gì sao?. Dương Phàm nói.

"Được tiểu tử cậu giỏi, nếu như cậu có thể chạy thắng một người trong số bọn họ thì tôi sẽ coi như không có chuyện gì. Ông ta nói rồi chỉ vào một người thanh niên ở đó, người này tiến lại nhìn Dương Phàm trông rất ngứa mắt.

"Được thôi ông muốn chạy như thế nào. Dương Phàm nói. Đây là cơ hội tốt để hấn sử dụng lực lượng.

"năm vòng quanh sân trường, ai chạy xong người đó thắng.

Năm vòng quanh sân trường, nói vậy thì tên mặt trắng này thua chắc rồi. Đường Vinh là người chạy giỏi nhất trường, cậu ta đã đạt hai giải quán quân, còn tên kia thì chắc chắn không có cơ hội rồi.

"Được thôi bắt đầu từ đâu. Dương Phàm vẫn thản nhiên nói.

Lão sư đánh dấu vạch bắt đầu, hai người tiến lại vạch." Tiểu tử tao sẽ cho mày đẹp mặt.

"Hừ. Dương Phàm khinh bỉ, chỉ dựa vào lũ nhóc này mà cũng dám lên mặt với hấn, về luyện thêm năm mười năm nữa đi.

Dương Phàm tập trung lực lượng lại dưới chân. Đến lúc vị lão sư kia ra hiệu bắt đầu thì Dương Phàm vẫn đứng như tượng, lão sư này tưởng hấn đã sợ lên rất vui mừng, hấn ra hiệu chạy thì mọi người tròn tròn mắt lên.

"Cái gì vừa xảy ra vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Sử Lý Gọn Lẹ

"Chuyện gì vậy! ảo giác chắc chắn là ảo giác. Mọi người đều không tin vào mắt của mình nữa, một người bình thường có thể chạy nhanh như vậy sao?. Mọi người đều trở mặt lên nhìn theo Dương Phàm, duy nhất chỉ có cô nàng Anh My là không mấy ngạc nhiên.

- Anh Mỹ! nhìn bỏ rất vô tư, chắc là bỏ biết trước rồi phải không?. Thái Vi nói. Thấy cô bạn của mình vô tư như vậy chắc chắn là vẫn còn điều giấu mình." Anh Mỹ! chúng ta có phải là bạn thân không?.

- Vi Vi! bỏ nói vậy là sao?. Thấy cô bạn của mình hỏi vậy nàng không vui chút nào.

- Chẳng phải chuyện của anh ấy sao.. Á..

Chưa nói hết câu thì nàng đã thấy Dương Phàm đứng ngay sau Anh My, nàng có hơi hoảng sợ vì sự xuất hiện đột ngột này của hấn.

- Anh ấy! nga..

Nàng quay đầu lại thì cũng giật mình sắp ngất, lúc cô nàng quay đầu lại thì Dương Phàm đang làm bộ mặt của quỷ để hù cô nàng, không ngờ cô nàng này lại sợ đến như vậy. Thấy cô bạn bị hù đến sắp ngất Thái Vi được một trận cười ôm bụng, suýt chút nữa là nàng lăn ra sân mà cười.

- Vi Vi! bà còn cười được sao? tui mặc kệ bà luôn đó." Dương Phàm anh muốn hù chết em mới vui hay sao? Hừ. Cô nàng dậm chân quay mặt rồi khỏi sân trường không quan tâm đến hai người nữa.

- Dương Phàm! anh mau đuổi theo Anh My đi, cổ chắc chắn đang khóc đó. Thái Vi nói, nàng rất hiểu tính của bạn mình.

- Được rồi! ta sẽ đuổi theo ngay, gấp lại sau. Dương Phàm nói xong hấn đuổi theo cô nàng.

Chạy được nửa đường Dương Phàm thấy cô nàng bị một chiếc xe dừng lại bắt vào trong rồi phóng đi, Dương Phàm lấy xe phóng đuổi theo, hấn giữ khoảng cách an toàn với chiếc xe đã bắt cô nàng.

Bên trong xe." Các người là ai thả ta ra, nếu không các người chết chắc.

Đét." Cầm miệng. Tên áo đen tát vào mặt của cô nàng không thương tiếc.

Hức hức.. Nàng ngồi khóc, từ nhỏ tới lớn nàng chưa bị ai tát bao giờ, cho dù là Trương Hạo đến một câu mắng nàng cũng không có, nhưng lúc này nàng lại bị người ta tát một cái.

Chiếc xe dừng lại hai tên áo đen bắt nàng lên một căn phòng, bên trong có một gã khoảng bốn mươi năm tuổi miệng ngậm điều xì gà, còn có khoảng năm sáu tên khác đang đứng.

Anh Vũ đã bắt được người rồi, có cần gọi điện cho lão già kia hay không?. Một tên đứng lên nói.

- Không cần vội! để ta thử qua con gái của lão già đó rồi để cho các anh em hưởng thụ, rồi chúng ta sẽ gọi cho hắn.

"Không.. không.. không.. Nàng hết hoảng lui lại thì cũng đã hết đường lui, nàng tuyệt vọng." Dương Phàm anh mau tới cứu em. Hức.. Hức.. nàng gần như đã gào thét trong vô vọng, nếu biết trước nàng sẽ không rời khỏi hắn nữa bước.

Pằng... tiếng của cánh cửa bị đập bung ra, một thiếu niên khuôn mặt anh tuấn bước vào khuôn mặt rất bình thản.

"Kẻ nào! mấy cái thằng ăn hại ở ngoài tại sao lại để cho cái thằng tiểu tử này vào được đây. Gã được gọi là anh Vũ nói.

- Đùng nóng, mấy cái tên phét vật đó ta đã chăm sóc cho chúng rồi. Dương Phàm vẫn bình thản nói.

"Dương Phàm! Cô nàng chạy lại ôm lấy hắn như kẻ chết đuối vớ được phao cứu hộ.

- Anh My! mặt của em. Dương Phàm lúc này mới để ý thấy một bên khuôn mặt của nàng sưng tấy lên.

"Là hắn đã đánh em. Cô nàng chỉ vào gã đã tát nàng một bạt tay." Còn nữa nếu anh không đến, hắn sẽ làm nhục em, còn muốn để bọn chúng... Nói đến đây nàng càng bật khóc ôm lấy hắn chặt hơn.

Dương Phàm dùng chân cũng biết chuyện sẽ như thế nào nếu không có hắn." Anh My! em đừng ôm anh nữa, nếu em ôm như vậy thì anh làm sao có thể giúp em xả con giận này. Dương Phàm vừa nói vừa đỡ nàng giống như một đứa trẻ đang đòi ăn. Cô nàng buông hắn ra đứng ở sau lưng của hắn, chỉ cần có câu nói này của hắn nàng đã yên tâm hơn rồi.

"Mày là người đã đánh nàng. Dương Phàm chỉ vào tên mà cô nàng đã chỉ.

"Pha... AA..... Chưa nói hết câu cánh tay của hắn chỉ vào Dương Phàm đã lìa khỏi cơ thể hắn.

"A... Cô nàng hét lên, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy cảnh này.

Máu từ cánh tay của tên kia bắn tung tóe ra sàn nhà, một ít đã bắn lên khuôn mặt của Dương Phàm. Lúc này con mắt hắn trở nên sắc bén dị thường." Tiếp theo sẽ là mày. Dương Phàm nhìn lên tên cầm đầu. Tên này theo phản xạ mờ ngẫn kéo rút súng ra, tên này còn chưa biết chuyện gì thì phía dưới truyền đến cảm giác đau đớn dị thường. Những tên còn lại thấy vậy thì cũng rút súng của mình ra mà chĩa vào Dương Phàm.

"Chúng mày biết không, những kẻ chĩa súng vào tao trên đời này còn chưa tồn tại. pằng... pằng... pằng... những tên này còn chưa hiểu chuyện gì thì trên trán đã có một lỗ, máu chảy xuống.

"A..... Cô nàng thật sự không chịu nổi cảnh này nữa mà ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chuẩn Bị Rời Đi

Xong chuyện Dương Phàm bế cô nàng lên, hắn không muốn để cho cô nàng thấy cảnh máu tanh đó nhưng hắn không thể không làm vậy. Còn tên kia thì khiếp hãi hắn không ngờ đến một người trẻ tuổi lại máu lạnh như vậy, hắn cũng quên mất là mình bây giờ không còn là đàn ông nữa.

Ra đến xe. Cô nàng đã tỉnh lại, nàng đưa tay quàng qua cổ hắn cảm giác được sự an toàn khi ở cạnh hắn." Dương Phàm! anh đã giết người. Nàng rất bình tĩnh nói. Tuy hắn đã giết người nhưng cô nàng làm sao có thể để hắn bị bắt được cơ chứ.

- Anh My! chuyện này cũng không có gì, là bọn chúng ngu ngốc thôi. Chuyện này đối với hắn thì có là gì, cho dù cảnh sát có bắt được hắn cũng không thể làm được gì hắn.

"Nhưng mà... Cô nàng vẫn không an tâm về chuyện này, Dương Phàm làm vậy một phần cũng là do nàng mà ra." Nếu như em không giận dữ rồi đi thì chuyện này sẽ không xảy ra.

"Tiểu My ngốc! ta nói không sao thì nàng cũng không cần nghĩ ngợi đến chuyện này nữa.

Dương Phàm mở cửa xe đặt cô nàng vào trong xe. Rời khỏi lòng hắn nàng cảm giác được sự mát mát khó tả, cảm giác như nàng sẽ không được gặp hắn vậy. Dương Phàm khởi động chiếc xe chở cô nàng về.

Về đến nhà.

Từ bên trong Trương Hạo bước ra, thấy hai người về ông liền gọi cả hai vô trong.

" Dương phạm! đúng như lời cậu nói, ta đã cho người đi điều tra cuối cùng cũng biết kẻ đứng đằng sau là ai. Ông rất từ tốn nói.

- Tôi nghĩ ông không cần nói đâu, vì lúc sáng Anh My đã bị bọn chúng bắt rồi. Dương Phạm nói.

" Cái gì! tiểu My bị bọn chúng bắt, vậy tên bắt con bé là ai. Ông không biết người bắt Anh My có phải là tên đứng sau mọi chuyện không.

" Ta chỉ biết bọn thuộc hạ của hần gọi là Anh Vũ. Dương Phạm miêu tả lại hình dáng của tên đó cho Trương Hạo biết.

" Có phải hần không?. Ông không nhận được đưa ra một tấm ảnh để Dương Phạm xác nhận.

- Phải, là hần. Dương Phạm nói nhưng hần chẳng thèm nhìn, chỉ liếc qua là hần đã thấy rất rõ rồi.

" Hần chính là kẻ chủ mưu, bên công ty hần và ta đều cạnh tranh một miếng đất rất tốt để xây khách sạn, do ta có được miếng đất đó hần đã nhằm vào Anh My mục đích của hần là để ta bỏ miếng đất đó.

" Được rồi! chuyện của tôi cũng đã xong, đến lúc tôi phải quay về. Dương Phạm nói, hần đã giúp cô nàng xong chuyện này nên cũng sẽ rời đi.

" Cậu phải đi ngay sao?. Trương Hạo cũng hơi bất ngờ về chuyện này.

- Phải!

" Ở đây có tấm chi phiếu cậu muốn điền bao nhiêu cũng được. Ông đưa cho hần một tấm chi phiếu trống và chữ kí của ông.

- Không cần phải như vậy đâu, tôi làm chuyện này không phải vì tiền. Dương Phạm là ai chứ, hần chỉ muốn giúp cô nàng chứ không phải là giúp Trương Hạo, hơn nữa hần chắc chắn một điều cô nàng này sẽ đòi theo hần, đây mới là điều hần đau đầu.

Thấy hần muốn rời đi Anh My đứng dậy lên phòng của mình xách theo chiếc vali mà nàng đã thu dọn đồ của mình vào từ trước, nàng biết sẽ nhanh thôi Dương Phạm sẽ rời đi cho nên nàng đã thu dọn chúng từ trước.

" Tiểu My! con xách theo vali định đi đâu. Thấy con gái lên phòng rồi xách xuống chiếc vali ông cảm thấy kì quái nói.

" Còn sẽ theo anh ấy. Cô nàng chỉ vào Dương Phạm mà nói.

- Theo cậu ấy. Ông nhìn Dương Phạm muốn biết câu trả lời của hần. Nhưng hần chỉ biết lắc đầu thay cho câu trả lời.

" Tiểu My! chuyện này là sao?. Không có được câu trả lời từ Dương Phạm ông đành quay ra hỏi con gái.

" Không có gì! chỉ là con muốn đi theo anh ấy đến Tô Châu thôi. Nàng nói với bộ mặt vui mừng " Cha không lẽ người định cản con gái sao, hay là người không tin anh ấy không bảo vệ được con. Cô nàng lúc này không vui mừng chút nào.

Thấy con gái như vậy ông đành quay sang nói với Dương Phạm " Dương Phạm! nhờ cậu chăm sóc con bé, lát nữa ta sẽ kêu người lấy vé bay sớm nhất cho hai người.

" Cảm ơn cha!. Cô nàng vui mừng ôm lấy ông một cái, rồi chạy lại phía Dương Phạm ôm lấy cánh tay của hần nói nhỏ.

" Dương Phạm! Nhờ anh chăm sóc em nhé. Rồi cô nàng làm bộ mặt ngượng ngùng, rất có sắc thái của tiểu hồ ly quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Về Đến Nhà

Hai người Dương Phạm và Anh My ngồi chuyến bay lúc chín giờ mười phút, ngồi trên chuyến bay ai cũng phải nhìn cặp tình nhân trẻ tuổi này. Phải nói là rất hợp với nhau, một người đẹp trai anh tuấn, một người thì quốc sắc thiên hương.

Dương Phạm thì không để ý đến những người xung quanh, còn Anh My thì vui mừng hết sức, một cánh tay của Dương Phạm đã nằm giữa cặp bồ đào của cô nàng. Hần cảm nhận được độ mềm của cặp bồ đào của cô nàng, hần lúc này thật sự là chỉ muốn nhảy khỏi máy bay.

Suốt hai giờ bị rầy vò bởi dục vọng, trong suốt hai giờ đó hắn thấy còn đau khổ hơn là bị lừa thiêu, hắn đã phải kiềm chế trong suốt chuyến bay. Cuối hắn cũng thoát khỏi cảnh kìm hãm dục vọng. Dương Phàm lúc này đang hít một hơi thật sâu hắn chưa bao giờ như thế này." Phải đưa nàng lên giường mà yêu thương mới được.

Ra khỏi sân bay Dương Phàm bắt một chiếc taxi chở hai người về biệt thự. Cô nàng cũng hơi bất ngờ về hắn, nàng chỉ nghĩ gia đình hắn khá giả nhưng không ngờ hắn lại ở một ngôi biệt thự rất sa hoa. Nàng không ngờ một công tử như hắn lại có thể làm những điều không tưởng như vậy.

" Dương ca! anh đã về.. A.. bạn có phải là ngôi sao ca nhạc Anh My không?.

" Phải!

Trong nhà lúc này chỉ có cô nàng Tiểu Thanh. Nàng đang ngồi coi tivi thấy có người mở cửa, nàng quay lại xem ai về không ngờ là Dương Phàm về, lại còn dẫn theo một ngôi sao ca nhạc về nữa, hơn nữa nàng rất thích nghe những bài của Anh My.

" Bạn có thể kí tên cho mình được không?. Cô nàng hơi súc động nói.

" Được!

Thấy cô nàng chạy lên lầu Anh My lúc này mới nhìn lên Dương Phàm." Cô nàng này cũng là bạn gái anh sao?. Thấy trong nhà chỉ có một mình cô nàng Anh My có hơi tò mò hỏi.

" Phải! còn hai người nữa, không biết họ đi đâu rồi. Dương Phàm vẫn từ tốn nói.

Tiểu Thanh quay trở lại cầm theo một cuốn sổ gì đó rồi mở ra đưa cho Anh My kí tên. Nhìn cô nàng vui mừng như mèo con được nằm trong lòng chủ của mình vậy.

- Tiểu Thanh! mọi người đi đâu hết rồi. Dương Phàm hỏi cô nàng về ba người kia.

- Chị Nguyệt cùng Ngọc Nhi với Tiểu Lan ba người họ ra ngoài mua đồ ăn, bọn họ chắc cũng sắp về rồi. Tiểu Thanh vừa nói thì bên ngoài có tiếng xe ô tô vọng lại. Cả ba cô nàng vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ, mở cửa bước vào Dương Nguyệt là người phát hiện ra Dương Phàm đầu tiên, nhưng rồi nàng lại phát hiện ra sự xuất hiện của một cô nàng nữa.

- Tiểu Phàm em về rồi sao? còn đây là ai vậy. Dương Nguyệt nói.

Lúc này hai cô nàng mới để ý thấy Dương Phàm đang đứng cùng một người con gái tay còn xách theo vali nữa.

- Dương Phàm! anh về lúc nào sao không gọi điện trước để bọn em ra đón. Tiểu Lan nói.

- Phải đó Dương Phàm. Sao anh còn không giới thiệu bạn gái mới của anh cho chúng em biết. Ngọc Nhi nói. Tuy nàng có hơi giận vì Dương Phàm mang thêm một người nữa về mà không nói cho nàng biết, tuy nàng có nói chỉ cần hắn không bỏ rơi nàng, thì bên ngoài hắn có bao nhiêu nữ nhân cũng không ảnh hưởng.

" Được rồi mọi người ngồi nói chuyện với nhau, chị mang thức ăn vào bếp. Dương Nguyệt thấy hắn có thêm một người nữa, nhưng nàng cũng không quản hắn.

" Chị Nguyệt đề em giúp chị. Lời này là của hai cô nàng Tiểu Lan và Tiểu Thanh. Hai nàng nghĩ chuyện này nên đề cho Ngọc Nhi và Dương Phàm ngồi nói với nhau.

" Vậy hai em nói với nhau đi anh lên phòng một lát, lúc nào có cơm ăn thì gọi anh xuống. Dương Phàm nói xong hắn cũng chuẩn luôn lên phòng của mình, bên dưới lúc này chỉ còn lại hai cô nàng Anh My và Ngọc Nhi ngồi nói với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Quay lại phòng mình Dương Phàm lúc này đang tập trung lực lượng lại thành các hình dáng khác nhau." Không biết biến đổi thứ này thành đôi cánh thì có bay được không nữa. Dương Phàm nghĩ thầm, hắn có thể thay đổi lực lượng thành mọi hình dáng nhưng không biết biến nó thành đôi cánh thì thế nào.

Dương Phàm tiến lên sân thượng hắn tập trung lực lượng lại sau lưng thành đôi cánh, hắn thử vỗ vỗ cho quen với đôi cánh này giống như chú chim non mới tập bay. Hắn cảm thấy đã quen với đôi cánh, lúc này hắn muốn thử cảm giác được bay. Hắn nhún xuống rồi nhảy lên dương hai cánh ra, hắn kinh ngạc không thôi, điều hắn không thể ngờ là có thể bay được, hắn lượn quanh sân thượng lúc này là ban ngày cho nên hắn không có bay ra khỏi biệt thự.

Nếu để cho người ta nhìn thấy hắn đang bay thì chắc chắn hắn sẽ thành người ngoài hành tinh mất. Dương Phàm lúc này hắn mới vừa lòng đi xuống dưới nhà.

Bước xuống dưới Dương Phàm thấy một cảnh không như hắn nghĩ. Cả ba cô nàng đều đang quay quanh Anh My, thấy không có Dương Nguyệt, hắn bước vào trong bếp thì thấy cô nàng đang nấu ăn. Trong nhà bây giờ cũng chỉ có Dương Phàm cùng với năm mỹ nữ, những người khác đều về khu biệt thự của hai vợ chồng Dương Thiên.

- Các em có chuyện gì mà vui vậy. Dương Phàm tiến lại gần nói, giống như là không có liên quan đến hắn.

- Dương Phàm! anh xuống rồi. Anh My nói.

- Dương Phàm! tụi em vừa bàn với nhau. Ngọc Nhi nói. Rồi nàng nhìn về phía hắn." Bên ngoài anh còn người nào khác ngoài bọn em không?.

Dương Phàm vuốt cái mũi cười trừ, hắn không ngờ là cô nàng lại hỏi hắn chuyện này." Ngọc nhi nàng hỏi ta chuyện này làm gì?. Ngay trong nhà đã có một người mà các nàng không hay biết.

- Chúng em chỉ muốn biết bên ngoài anh còn ai nữa hay không thôi, nếu có thì anh cứ đưa nàng về chúng em đều không có ý kiến gì. Ngọc Nhi nói. Nàng không muốn Dương Phàm đi ra ngoài là lại dẫn thêm một người về.

" Ta cũng không biết. Dương Phàm cười khổ, chuyện này làm sao hắn có thể biết được cơ chứ.

- Không biết! anh định gạt chúng em sao?. Ngọc nhi không vui nói.

- Đâu có! ta đâu có gạt các nàng

" Các em đã nói xong chưa? cơm đã xong rồi. Dương Nguyệt bất thành linh đi ra nói.

" Dương Phàm! coi như anh may mắn.

Nói xong các nàng cùng đứng dậy tiến về phòng ăn.

" Tiểu Nguyệt! cảm ơn nàng. Dương Phàm biết nàng đang giải vây cho hắn.

Đáp lại hắn là sự ngoảnh mặt quay đi.

Dương Phàm vuốt cái mũi cười khổ." Không lẽ nàng cũng như các nàng sao?. Rồi hắn cũng bước đến phòng ăn.

Do hôm nay Dương Phàm về còn có thêm một cô nàng nữa, cũng may là Ngọc Nhi có mua thêm đồ ăn không thì chắc chắn là sẽ không đủ.

" Anh My, em là ca sĩ, vậy em còn đi học không?. Ngọc Nhi nói.

" Dạ! em vẫn đi học, nhưng em không hay đến trường, em đã có người dạy ở nhà rồi ạ.

" Vậy em hãy chuyển về đây học cùng Tiểu Thanh với Tiểu Lan nếu không một mình em ở nhà sẽ rất cô đơn đó.

" Dạ, chuyện này em có nói với cha rồi ông đã làm giúp em rồi, chỉ cần em đến nhập học là xong.

" Vậy cũng tốt, được rồi mọi người mau ăn đi. Lời này là của Dương Phàm. Hắn vừa mở miệng nói thì đã bị cô nàng nhìn chăm chăm vào hắn giống như chuyện này không cần hắn nói. Hắn đành cười khổ cúi xuống mà ăn, mặc cho các nàng nói chuyện với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Người Đẹp Năm Vùng

Ăn xong Dương Phàm cũng không còn tâm trạng để nghiên cứu tiếp, hắn lấy xe đi đến quán bar lần trước." Bartender một ly Rum sunset. Dương Phàm ngồi vào ghế rồi nói.

" Xin lỗi thứ này giờ không thể mang ra nữa. Bartender nói.

" Tại sao?

" A.. Thiếu gia xin lỗi là tôi không biết là cậu. Người này quay đầu lại thì hắn thấy một khuôn mặt rất quen thuộc, người này hắn làm sao quên được vị sát

thần Dương Phàm cơ chứ." Tôi sẽ lấy ngay.

Tên này quay lại rồi làm cho Dương Phàm một ly Rum sunset. Ngồi bên cạnh Dương Phàm là một phụ nữ, nàng nghe được cuộc hội thoại của hai người, lúc này cô nàng quay ra nói.

" Anh đẹp trai có thể mời tôi một ly không?

" Được mời mỹ nữ đây uống rượu, làm sao ta có thể từ chối được. Nhìn thấy khuôn mặt của mỹ nữ này Dương Phàm thấy rất quen mắt, Dương Phàm nhìn xuống chiếc váy của nàng đột nhiên hần mỉm cười." Thì ra là một cô nàng nằm vùng. Dương Phàm nghĩ thầm.

Cô nàng gọi một ly rượu vang, hai người uống với nhau vài ly thì có mấy tên đi đến phía hần. Dương Phàm nhận ra một tên trong số bọn chúng chính là tên lần trước đã đem người đến đề đáp hần." Không biết tên này muốn gì đây.

Tên cầm đầu tiến lại gần hần ôm quyền nói." Thiếu gia! lần trước là tôi đã mạo phạm đến cậu, mong thiếu gia không chấp kè không có mắt này. Nói xong rồi hần cúi đầu xuống.

- Nếu muốn ta bỏ qua cũng được. Dương Phàm liếc mắt sang cô nàng nằm vùng rồi nói tiếp." Chỗ này không tiện nói, ra chỗ khác nói tiếp.

- Vậy mời thiếu gia đi theo tôi.

Tên này nói rồi làm động tác mời. Hai người đến một góc của quán bar rồi ngồi xuống. Dương Phàm liếc mắt nhìn cô nàng một cái rồi nói.

- Về nói với lão đại của các người, tốt nhất là tìm một đường dây rồi bán hàng ra nước ngoài, nếu mà còn buồn ở trong thành phố hay bất cứ đâu thì đừng có trách ta không nói trước.

Nói xong Dương Phàm rồi đi rồi quay lại chỗ của hần, tên cầm đầu đang suy nghĩ những gì mà Dương Phàm nói." Làm sao hần biết được chuyện này.

- Người đẹp đã để nàng phải chờ. Dương Phàm nở một nụ cười nói.

Tuy trong bar không có ánh đèn nhưng dựa vào sự quan sát của nàng hai người này chắc chắn là đang bàn chuyện gì đó mờ ám, hơn nữa tên kia chính là Vương Bư một trong tứ thiên vương của bang Hắc Long. Một băng đảng khét tiếng ở Tô Châu thì làm sao có thể làm những việc đứng đắn được, hơn nữa tên này nhìn thì giống một thư sinh không ngờ lại làm những chuyện như vậy.

- Anh đẹp trai, không ngờ là cậu lại ngu như vậy đến cả Bư ca cũng phải cung kính với cậu như vậy.

- Người đẹp không lẽ muốn biết thân phận của ta sao?. Thấy cô nàng đang nghi ngờ hần có liên quan đến tên Bư kia Dương Phàm cười khò.

- Đúng vậy, tôi rất tò mò đó. Thấy tên này nói như vậy nàng càng chắc chắn hần có liên quan đến bang Hắc Long.

Dương Phàm cười thầm hần nói nhỏ vào tai nàng." Nếu muốn biết, vậy thì đêm nay hầu hạ thiếu gia cho tốt bản thiếu gia sẽ nói cho nàng biết. Dương Phàm nói giống như những tên công tử ăn chơi có thể.

Tay phải của cô nàng nắm chặt vào vì tức giận, một người như nàng thì làm sao có thể chịu đựng được những chuyện này, nhưng vì muốn biết thân phận của hần nàng cũng đồng ý qua đêm với hần. Dù sao hần cũng chỉ là một tên công tử bột thì có thể làm gì được nàng.

"Được vậy chúng ta đi luôn bây giờ. Dương Phàm nói.

Thấy cô nàng đồng ý nhanh như vậy Dương Phàm nghĩ thầm." Lát nữa chắc chắn phải để cô nàng biết khổ sở là thế nào. Nói xong Dương Phàm cùng cô nàng rời khỏi quán bar.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Nếu Nàng Muốn.. Thì Cứ Tìm Ta

Hai người vào một khách sạn cao cấp, Dương phàm tiến đến quầy đặt một phòng tổng thống lấy chìa khóa xong hần cùng cô nàng nằm vùng bước vào thang máy tiến đến tầng mười của khách sạn. Bước ra thang máy Dương phàm tiến đến mở cửa phòng 107.

Hai người bước vào trong Dương Phàm nói." Nếu nàng muốn dùng gì thì cứ gọi nhân viên mang đến. Không cần câu trả lời của cô nàng Dương Phàm bước vào phòng tắm, hần muốn xem cô nàng này có mưu kế gì để hần phải nói ra đây.

Dương Phàm tắm xong bước ra ngoài, trên người hần chỉ quấn một chiếc khăn ở dưới trên tay còn đang dùng chiếc khăn lau khô tóc của mình. Hần chợt ngưng động tác lại nhìn vào hòng súng đen ngòm đang chìa về phía hần, Dương Phàm nghiêng người về bên phải thì hòng súng lại theo hần về bên phải,

ngiêng về bên trái thì hòng súng cũng theo hấn về bên trái.

Cuối cùng Dương Phàm cười khỏ vuốt cái mũi nói." Người đẹp! tại sao lại cầm súng đồ chơi để nghịch như vậy. Dương Phàm cảm thấy cô nàng này cũng hơi nóng tính quá đi, hấn còn chưa có làm gì mà nàng đã mang hàng nóng ra chơi với hấn rồi.

Thấy hấn có vẻ không tin nàng bấm vào một cái nút tháo băng đạn ra, lấy ra một viên đạn rồi thả xuống dưới đất." Tinh... tinh... một âm thanh quen thuộc khi viên đạn tiếp đất. Dương Phàm lúc này lui lại hai bước dờ vờ sợ hãi.

Thấy biểu hiện của hấn như vậy cô nàng mỉm cười nói." Thế nào sợ rồi sao? không phải cậu mạnh miệng muốn tôi qua đêm cùng cậu sao? đưa hai tay qua đầu rồi tiến lại gần đây.

Dương Phàm làm theo những gì mà cô nàng bảo giống như một vật nuôi của cô nàng vậy.

" Quay lưng lại.

" A.. Dương Phàm kêu lên một tiếng, hấn không ngờ là cô nàng lại mạnh tay như vậy, nhưng đối với hấn cái này chỉ như một con kiến cắn mà thôi, chỉ sợ kiến cắn hấn còn không có cảm giác. Nhưng hấn vẫn làm bộ mặt đau đớn.

Bị còng tay lại Dương Phàm bị cô nàng đẩy người hấn nằm ra giường.

- Thế nào anh đẹp trai còn muốn qua đêm với em nữa hay không?. Nàng vén một bên của chiếc áo để hở một bên vai trần trắng cho hấn thấy rồi liếm bờ môi của mình khiêu khích hấn, để cho hấn tức chết luôn. Rồi nàng để khẩu súng lên bàn, dù sao hấn cũng đã bị còng tay cũng không thể làm gì được nàng.

Thấy cô nàng có vẻ vui mừng như vậy Dương Phàm lúc này đã tháo được chiếc còng ra, hấn đứng dậy ôm lấy eo của cô nàng, một tay của hấn thì đang nắm lấy một bên ngực của cô nàng mà bóp. Cô nàng hơi giật mình, nhưng nàng đã kịp phản ứng lại ngay.

Cô nàng dùng một tay định túm lấy Dương Phàm từ phía sau, nhưng điều không ngờ là nàng lại túm vào khoảng không mà không phải là hấn, cô nàng giật tím mặt không ngờ tên này còn có chút tài nghệ, nàng định chạy lại chỗ khẩu súng thì không ngờ là Dương Phàm đang cầm trên tay khẩu súng của nàng, điều làm nàng tức giận hơn nữa là hấn còn đang ngửi một bên tay mà hấn đã chạm vào ngực nàng.

- Thật là thơm, không ngờ người đẹp không dùng nước hoa mà lại có mùi thơm như vậy.

Dương Phàm cũng không quên chọc tức cô nàng, hấn ném khẩu súng đi rồi đứng dậy.

- Người đẹp, ta rất thích những người như nàng rồi đó, lát nữa hãy hầu hạ bổn thiếu gia cho tốt.

- Hừ! có giỏi thì đánh được ta rồi nói.

Cô nàng hừ lạnh rồi tấn công về phía Dương Phàm. Hấn cũng không có đánh lại mà chỉ né đòn của cô nàng đánh ra, nhìn hấn giống như là đang vát và né tránh vậy.

- Có chút bản lĩnh là cũng muốn ta lên giường cùng người sao? Hừ!.

Thấy cô nàng khinh thường mình như vậy Dương Phàm cũng không đùa nữa, hấn dùng lực lượng khổng chế nàng.

- Khốn kiếp! nguoi đã làm gì ta.

Cô nàng không thể cử động được tức giận quát lên.

- Không có gì! chỉ là thấy nàng cứ đấm đá như vậy làm ta hoa cả mắt.

Dương Phàm nói rồi hấn nở một nụ cười rất ám muội, hấn bế cô nàng lên giường rồi cởi bỏ chiếc váy cùng áo của cô nàng ra, hấn suyt chút nữa là phụt máu mũi. Cô nàng này cũng biết khiêu gọi quá đi, bộ đồ lót màu tím cộng với thân hình thật khiêu gọi.

- Nguoi muốn làm gì! thả ta ra.

Cô nàng cố gắng dẩy dựa nhưng đều vô vọng, nàng làm sao có thể thoát ra khỏi lực lượng của hấn trừ khi nàng mạnh ngang hấn.

Dương Phàm bỏ qua những lời nói của cô nàng, hấn lăm đề lên nàng rồi cởi bỏ chiếc áo lót ra, lúc này Dương Phàm thật sự bị cô nàng mê hoặc mất rồi. Hai tay hấn nắm lấy bộ phận gọi dục kia mà xoa nắn, hấn hôn lên bờ môi nàng.

Nhìn thấy cô nàng dường như sắp khóc hấn cũng không muốn làm nữa, nếu không hấn chắc chắn sẽ đè cô nàng ra mà hành sự. Thấy đối phương tự nhiên không làm gì nữa cô lúc này mới nhìn hấn bằng ánh mắt căm phẫn nói.

- Nếu như hôm nay nguoi tha cho ta, vậy thì nguoi chắc chắn sẽ phải hối hận.

Dương Phàm không để ý những lời hăm dọa của cô nàng, hấn mặc lại quần áo rồi bước đến cửa hấn quay lại nói.

- Ta tên Dương Phàm, Nếu nàng muốn.. thì cứ tìm ta.

Dương Phàm cười ám muội, nói xong hấn rời khỏi khách sạn qua về nhà. Lúc này trong căn phòng 107 cô nàng nghiêng rặng lại.

- Tên khốn khiếp! nếu để ta gặp lại, nhất định sẽ cho ngươi nếm mùi đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Bữa Ăn Ghen Của Bốn Cô Nàng

Dương Phàm mở cửa bước vào trong, hấn đang cảm thấy rất khoái trá khi chọc tức cô nàng nằm vùng. Nhưng hấn phải thừa nhận một điều rằng cơ thể kia thật quyến rũ, nếu hấn còn làm thêm lúc nữa chắc chắn sẽ tập kích vùng biên giới mắt.

Dương Phàm tiến về phòng mình, lẩn ra giường nằm thì cánh cửa chợt mở ra. Dương Nguyệt lúc này chỉ khoác một chiếc đầm đi ngủ, bên trên còn không mặc áo lót. Cô nàng thấy có đèn xe đi vào nên nghĩ là Dương Phàm về, nhưng đi xuống dưới thì lại không thấy hấn, rồi nàng tiến về phòng của hấn.

- Tiểu Phàm! em sang phòng chị được không?.

Nói xong nàng bước về phòng của mình, cũng không cần biết Dương Phàm có đi sang hay không. Nàng ngồi xuống giường chờ hấn. Dương Phàm thì không biết cô nàng kêu hấn sang đó làm gì, nhưng dù sao hấn cũng không buồn ngủ.

- Tiểu Nguyệt! nàng có chuyện gì hỏi ta hay sao? hay nàng muốn rồi.

Dương Phàm đóng cửa tiến lại gần nói. Khuôn mặt hấn lúc này rất lưu manh nhìn nàng.

Cô nàng biết hấn ám chỉ điều gì, nàng đỏ mặt cúi xuống không dám nhìn hấn. Thấy biểu hiện của cô nàng như vậy Dương Phàm càng nghĩ là cô nàng muốn thật. Hấn đề nàng ra mà hôn lấy bờ môi của nàng.

Dương Nguyệt có hơi bất ngờ vì hấn tự nhiên hôn lên nàng, Dương Nguyệt có hơi dấy rạ nhưng rồi nàng lại đắm chìm trong nụ hôn của hấn. Nàng mở miệng ra rồi hai người quấn lấy cái lưỡi của đối phương mà hôn say đắm.

Từ lần bị hấn hôn nàng đã có kinh nghiệm hơn trong chuyện này. Thấy cô nàng đã nhu thuận Dương Phàm tham lam cỡi chiếc đầm của nàng ra mà bắt lấy cặp bờ đào của nàng mà xoa nắn.

" Ừ..

Chỉ nghe thấy tiếng của nàng phát ra từ cổ họng, Dương Phàm mò xuống dưới. Dương Nguyệt thấy hấn định làm vậy, nàng cầm lấy tay của hấn mà đình chỉ hoạt động.

- Tiểu Nguyệt! nàng làm sao vậy?

Thấy cô nàng đình chỉ hoạt động Dương Phàm cũng không tiếp tục hôn nữa.

- Đừng mà, lỡ để bọn họ thấy thì không hay đâu.

Dương Phàm còn tưởng cô nàng lo lắng chuyện gì nữa, hấn sử dụng lực lượng bao quanh lấy căn phòng, cho dù là một con kiến cũng không thể lọt vào được. Lúc này hấn mới quay xuống nói.

- Tiểu Nguyệt! không sao nữa rồi, cho dù nàng có gào thét cũng không có ai nghe thấy tiếng của nàng đâu.

Nói xong Dương Phàm lại tiếp tục làm việc. Dương Nguyệt thì vẫn còn lo sợ, nhưng hấn đã nói vậy thì nàng cũng đành tin lời hấn.

" A.. Ân.. Ừ..

Hai người cứ mây mưa như vậy suốt đến khi Dương Nguyệt không còn chịu được nữa mà kêu xin Dương Phàm tha cho nàng, đây là lần thứ hai nàng phải cầu xin Dương Phàm thì hấn mới chịu thôi. Nàng cũng không biết đây là lần thứ mấy nàng lên đỉnh nữa, nhìn hấn vẫn còn tươi cười như vậy nàng không thể ngờ là hấn từ nhỏ sức khỏe đã yếu mà bây giờ lại biến thái như vậy.

Dương Nguyệt đã kiệt sức rồi thiếp đi trong lòng hấn. Dương Phàm thì vuốt ve khuôn mặt nàng rồi ôm nàng đi ngủ.

Sáng ngày hôm sau Dương Phàm đã dậy rất sớm, hắn quay lại phòng mình tắm rửa rồi đi xuống bếp. khoảng một tiếng đồng hồ sau, tất cả các nàng đều đã dậy rồi đi xuống dưới chuẩn bị thức ăn thì không ngờ từ nhà bếp phả lại mùi rất thơm, cả năm người đều nhìn nhau rồi tiến lại.

Mọi người đều mất chữ O miệng chữ A, các nàng đều không ngờ là Dương Phàm đã dậy sớm lại còn chuẩn bị thức ăn nữa chứ. Thấy chúng nữ đều nhìn mình Dương Phàm vuốt cái mũi rồi cười trừ.

- Mọi người dậy rồi sao? thức ăn xong rồi đây.

Các nàng đều đã được thử qua tay nghề của hắn cho nên mọi người đều cùng nhau dọn thức ăn lên bàn, thấy hắn vẫn còn đang làm gì đó Dương Nguyệt lên tiếng nói.

- Tiểu Phàm! em lại ngồi xuống ăn đi.

- Chị Nguyệt! em làm sắp xong rồi, mọi người cứ ăn đi.

Dương Phàm nói, hắn còn một thứ nữa chưa xong thì làm sao có thể ngồi ăn được.

"Được rồi Dương Phàm, Anh mau ra ăn đi, bốn cô nàng đều nói.

Chỉ thấy Dương Phàm bung lên một bát cháo gà còn nóng đặt vào chỗ của Dương Nguyệt, cả bốn cô nàng đều nhìn vào Dương Nguyệt với ánh mắt ghen tỵ.

- Chị nguyệt! em thấy mấy hôm nay sắc mặt chị có vẻ hơi mệt cho nên em mới làm cho chị bát cháo gà để bồi bổ cơ thể.

- Cảm ơn em, Tiểu Phàm.

Dương Nguyệt cảm động nói. Nàng không ngờ là hắn còn biết quan tâm đến sức khỏe của mình.

Còn bốn cô nàng thì vẫn còn đang ghen tỵ với Dương Nguyệt nhưng bốn cô nàng làm sao dám nói câu gì, đây là do Dương Phàm làm để giúp Dương Nguyệt bồi bổ sức khỏe, hơn nữa nàng lại là chị của hắn cho nên các nàng rất nhanh quay lại gấp thức ăn vào bát của mình.ấn một chiếc khăn ở dưới trên tay còn đang dùng chiếc khăn lau khô tóc của mình. Hắn chợt ngưng động tác lại nhìn vào hòng súng đen ngòm đang chìa về phía hắn, Dương Phàm nghiêng người về bên phải thì hòng súng lại theo hắn về bên phải, nghiêng về bên trái thì hòng súng cũng theo hắn về bên trái.

Cuối cùng Dương Phàm cười khỏ vuốt cái mũi nói." Người đẹp! tại sao lại cầm súng đồ chơi để nghịch như vậy. Dương Phàm cảm thấy cô nàng này cũng hơi nóng tính quá đi, hắn còn chưa có làm gì mà nàng đã mang hàng nóng ra chơi với hắn rồi.

Thấy hắn có vẻ không tin nàng bấm vào một cái nút tháo băng đạn ra, lấy ra một viên đạn rồi thả xuống dưới đất." Tĩnh... tĩnh... một âm thanh quen thuộc khi viên đạn tiếp đất. Dương Phàm lúc này lui lại hai bước dờ vờ sợ hãi.

Thấy biểu hiện của hắn như vậy cô nàng mỉm cười nói." Thế nào sợ rồi sao? không phải cậu mạnh miệng muốn tôi qua đêm cùng cậu sao? đưa hai tay qua đầu rồi tiến lại gần đây.

Dương Phàm làm theo những gì mà cô nàng bảo giống như một vật nuôi của cô nàng vậy.

" Quay lưng lại.

" A.. Dương Phàm kêu lên một tiếng, hắn không ngờ là cô nàng lại mạnh tay như vậy, nhưng đối với hắn cái này chỉ như một con kiến cắn mà thôi, chỉ sợ kiến cắn hắn còn không có cảm giác. Nhưng hắn vẫn làm bộ mặt đau đớn.

Bị còng tay lại Dương Phàm bị cô nàng đẩy người hắn nằm ra giường.

- Thế nào anh đẹp trai còn muốn qua đêm với em nữa hay không?. Nàng vén một bên của chiếc áo để hở một bên vai trần trắng cho hắn thấy rồi liếm bờ môi của mình khiêu khích hắn, để cho hắn tức chết luôn. Rồi nàng để khẩu súng lên bàn, dù sao hắn cũng đã bị còng tay cũng không thể làm gì được nàng.

Thấy cô nàng có vẻ vui mừng như vậy Dương Phàm lúc này đã tháo được chiếc còng ra, hắn đứng dậy ôm lấy eo của cô nàng, một tay của hắn thì đang nắm lấy một bên ngực của cô nàng mà bóp. Cô nàng hơi giật mình, nhưng nàng đã kịp phản ứng lại ngay.

Cô nàng dùng một tay định túm lấy Dương Phàm từ phía sau, nhưng điều không ngờ là nàng lại túm vào khoảng không mà không phải là hắn, cô nàng giật tím mặt không ngờ tên này còn có chút tài nghệ, nàng định chạy lại chỗ khẩu súng thì không ngờ là Dương Phàm đang cầm trên tay khẩu súng của nàng, điều làm nàng tức giận hơn nữa là hắn còn đang giữ một bên tay mà hắn đã chạm vào ngực nàng.

- Thật là thơm, không ngờ người đẹp không dùng nước hoa mà lại có mùi thơm như vậy.

Dương Phàm cũng không quên chọc tức cô nàng, hắn ném khẩu súng đi rồi đứng dậy.

- Người đẹp, ta rất thích những người như nàng rồi đó, lát nữa hãy hầu hạ bản thiếu gia cho tốt.

- Hừ! có giỏi thì đánh được ta rồi nói.

Cô nàng hừ lạnh rồi tấn công về phía Dương Phàm. Hắn cũng không có đánh lại mà chỉ né đòn của cô nàng đánh ra, nhìn hắn giống như là đang vất vả né tránh vậy.

- Có chút bản lĩnh là cũng muốn ta lên giường cùng người sao? Hừ!

Thấy cô nàng khinh thường mình như vậy Dương Phàm cũng không đùa nữa, hắn dùng lực lượng khổng lồ chế nàng.

- Khốn kiếp! người đã làm gì ta.

Cô nàng không thể cử động được tức giận quát lên.

- Không có gì! chỉ là thấy nàng cứ đấm đá như vậy làm ta hoa cả mắt.

Dương Phàm nói rồi hắn nở một nụ cười rất ám muội, hắn bế cô nàng lên giường rồi cởi bỏ chiếc váy cùng áo của cô nàng ra, hắn vuốt chút nữa là phụt máu mũi. Cô nàng này cũng biết khiêu gợi quá đi, bộ đồ lót màu tím cộng với thân hình thật khiêu gợi.

- Người muốn làm gì! thả ta ra.

Cô nàng cố gắng dẩy dụa nhưng đều vô vọng, nàng làm sao có thể thoát ra khỏi lực lượng của hắn trừ khi nàng mạnh ngang hắn.

Dương Phàm bỏ qua những lời nói của cô nàng, hắn lăm lăm lên nàng rồi cởi bỏ chiếc áo lót ra, lúc này Dương Phàm thật sự bị cô nàng mê hoặc mất rồi. Hai tay hắn nắm lấy bộ phận gợi dục kia mà xoa nắn, hắn hôn lên bờ môi nàng.

Nhìn thấy cô nàng dường như sắp khóc hắn cũng không muốn làm nữa, nếu không hắn chắc chắn sẽ đè cô nàng ra mà hành sự. Thấy đối phương tự nhiên không làm gì nữa cô lúc này mới nhìn hắn bằng ánh mắt căm phẫn nói.

- Nếu như hôm nay người tha cho ta, vậy thì người chắc chắn sẽ phải hối hận.

Dương Phàm không để ý những lời hăm dọa của cô nàng, hắn mặc lại quần áo rồi bước đến cửa hắn quay lại nói.

- Ta tên Dương Phàm, Nếu nàng muốn.. thì cứ tìm ta.

Dương Phàm cười ám muội, nói xong hắn rời khỏi khách sạn qua về nhà. Lúc này trong căn phòng 107 cô nàng nghiêng răng lại.

- Tên khốn khiếp! nếu để ta gặp lại, nhất định sẽ cho người ném mùi đau khổ.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Người Đẹp Lãnh Mộng

Ăn xong bữa sáng Dương Phàm cùng bốn cô nàng cùng đến trường học, chỉ còn một tuần nữa là đến ngày thi. Dương Phàm cũng không quan tâm đến chuyện này, nhưng dù sao cũng đã hứa với Ngọc Nhi hắn không muốn cô nàng thất vọng.

Đi đến cổng trường Dương Phàm cười khổ. Hắn thấy một cô nàng cùng một gã đàn ông khoảng hai mươi năm tuổi đi cùng cô nàng." Không ngờ là lại gặp phải cô nàng nhanh như vậy.

Dương Phàm nghĩ thầm.

Bốn cô nàng đều đã vào trong trường, còn hắn thì dừng xe ở cổng trường. Hạ kính cửa xe xuống hắn ngoảnh mặt lại chỗ cô nàng nói.

- Người đẹp! chúng ta lại gặp nhau.

Cô nàng nghe thấy giọng nói này rất quen tai, cô nàng nắm chặt hai tay trừng mắt nhìn hắn." Tên khốn khiếp nhà người. Cô nàng chạy lại rồi cho một quyền thẳng mặt Dương Phàm mà đánh, nhưng điều mà nàng không thể ngờ là một quyền này của nàng lại bị hắn chặn lại dễ dàng như vậy.

Cô nàng muốn thu tay lại nhưng không tài nào ra được khỏi bàn tay của hắn." Tên khốn khiếp, buông tay ta ra. Nàng không thể làm gì được hắn đành phải mở miệng nói.

- Muốn ta buông cũng được, vậy người đẹp vào trong xe đi chúng ta tìm chỗ nào đó rồi nói chuyện.

Dương Phàm buông tay cô nàng ra.

Vừa được tự do cô nàng càng được đà mà lấn tới, nàng vẫn không buông tha cho hắn mà một quyền vẫn như vậy mà thẳng đến khuôn mặt của hắn. Dương Phàm thấy vậy hắn đành phải dùng biện pháp mạnh với cô nàng rồi.

Hắn một tay nắm lấy cánh tay của cô nàng, một tay hắn đỡ ở phần bụng của nàng rồi lôi nàng vào trong xe. Cô nàng vẫn không chịu yên thân mà dùng khuỷu tay đánh hắn.

Dương Phàm bắt lấy nàng rồi hắn hôn lên bờ môi của cô nàng. Cô nàng mặc cho hắn hôn rồi một tay của nàng móc lấy cây súng phía sau hông của mình, điều nàng không ngờ là lại bị hắn bắt lấy cánh tay còn lại.

Dương Phàm không dám cho lưỡi của mình vào, nếu không hắn nhất định sẽ phải vĩnh biệt nó." Đã bình tĩnh lại chưa. Dương Phàm thả thả môi của cô nàng ra.

- Đồ khốn nạn! thả ta ra.

Cô nàng tái mặt cô nàng không ngờ là mình lại bị tên lưu manh này cưỡng hôn, hơn nữa lại là hai lần thì bảo sao cô nàng không tức giận cho được. Nhưng nàng biết một điều rằng nàng không phải là đối thủ của hắn.

Thấy cô nàng không có hành động nào nữa Dương Phàm lúc này mới nói." Không phải người đẹp đang điều tra bọn buôn hàng sao? người đẹp nằm vùng.

- Làm sao người biết.

Nàng hơi nghiêm mặt lại nói. Hắn làm sao có thể biết chuyện này, lại còn biết chuyện nàng đang nằm vùng.

- Chuyện này không quan trọng, điều quan tâm nhất là người đẹp có muốn nghe hay không thôi.

Hắn làm bộ mặt rất nghiêm túc nói.

- Nếu là hai chuyện người vừa nói thì được, còn những chuyện khác thì miễn.

Nàng trừng mắt lên nhìn hắn.

- Về chuyện bọn buôn hàng thì ta chưa có nhiều thông tin, nếu người đẹp muốn thì ta có thể nói cho biết. Còn chuyện tại sao ta biết người đẹp đang nằm vùng thì ngay từ lúc gặp trong quán bar ta đã biết rồi.

Dương Phàm nói.

- Cái gì! ngay từ đầu người đã biết ta nằm vùng, Đồ khốn nạn! dám bỡn cợt với ta.

Cô nàng tức giận nói. Nàng định rút súng ra thì Dương Phàm nói.

- Ta đâu có bỡn cợt người đẹp, lời nói của ta lúc đó là thật.

- Khốn nạn! người còn nói.

Cô nàng lúc này muốn chơi thật rồi, nàng rút súng ra thì bị Dương Phàm đoạt lấy.

Dương Phàm cầm khẩu súng trong tay rồi đưa lại cho cô nàng. Thấy hắn có thể đoạt súng mà mình lại không thấy gì, cô nàng đành cất súng lại chỗ cũ.

- Đây là số của ta, nếu người biết chuyện gì của bọn buôn lậu thì hãy báo cho ta biết.

Nàng đọc ra một dãy số cho Dương Phàm

- Được! nhưng với một điều kiện.

Dương Phàm khuôn mặt gian xảo nói.

Thấy hắn như vậy nàng cảm thấy không an tâm chút nào." Nói điều kiện của người đi. Cô nàng vẫn đồng ý một điều kiện của hắn.

- Để ta sờ mông năm mươi lần.

Dương Phàm mặt vô si nói ra điều kiện của hắn.

- Được! chỉ cần bắt được bọn buôn lậu lúc đó ta sẽ để người sờ mông năm mươi lần.

Dù sao cũng chỉ là sờ mông, nàng cũng không mất thứ gì cho hắn. Chỉ cần bắt được bọn buôn lậu thì nàng sẽ đồng ý chuyện này.

Thấy cô nàng đồng ý ngay Dương Phàm thầm tiếc hận.

- Được! nếu có thông tin gì ta sẽ nói cho người đẹp biết, hi vọng người đẹp sẽ giữ lời.

- Ta sẽ không luột lời, đến lúc bắt được người rồi hẵng nói tiếp.

Nàng bước ra khỏi xe rồi đóng cửa rất mạnh. Dương Phàm cười thầm." Người đẹp! nàng tên gì. Dương Phàm hạ cửa kính xuống nói.

" Lãnh Mộng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Oan Gia Ngõ Hẹp

- Dương Phàm! Anh làm gì mà lâu vậy.

Thấy Dương Phàm tiến xe đi vào Ngọc Nhi chạy lại phía hấn nói.

- À! ta gặp phải một người bạn bên ngoài cho nên mới lâu như vậy.

Dương Phàm nói.

- Tạm thời tha cho anh, cũng sắp vào học rồi chúng ta vào trong thôi.

Dương Phàm vượt cái trán của mình, hấn không sợ ai cả nhưng chỉ có duy nhất cô nàng này là làm hấn cảm thấy sợ điều gì đó. Tiểu Thanh và Tiểu Lan hai cô nàng thì về lớp của mình, Ngọc Nhi thì về lớp trước còn Dương Phàm và Anh My thì đến phòng của hiệu Trưởng để đưa giấy chuyển trường.

Sau khi đưa xong hai người trở lại lớp học, Dương Phàm cũng không ngờ là cô nàng này lại học cùng với hấn và Ngọc Nhi. Tất cả những nam sinh trong lớp thấy có người đẹp thì sáng mắt lên như hai cái đèn xe, nhưng khi thấy người đi bên cạnh nàng thì lại nghiêng răng cảm tức.

Dương Phàm thấy vậy cũng không quan bọn nhóc này, nếu tên nào có can đảm động đến nữ nhân của hấn thì cứ chuẩn bị làm thái giám đi là vừa.

Lúc này các cô gái trong lớp đều chạy lại chỗ của Anh My, chỉ mất có mười giây chỗ của hấn lúc này đều là con gái vây quanh. Cô nàng thấy mình bị vây quanh thì quay sang nhìn Dương Phàm, hấn ra hiệu mọi chuyện không sao cả.

" Cho hỏi bạn có phải là ca sĩ Anh My không.

Một cô nàng nói lên. Anh My không trả lời mà chỉ gật đầu xác nhận.

" Có thể kí tặng mình không.. Các cô nàng lúc này ùa nhau lên nói.

" Các em! ổn định chỗ ngồi..

Giọng nói của cô chủ nhiệm vang lên, các nữ sinh đang vây quanh đó đều trở về chỗ của mình rất nhanh. Thấy mọi người ổn định rồi vị giáo viên mới bắt đầu nói.

" Hôm nay tôi giới thiệu cho các em một giáo viên mới sẽ dạy cho các em bộ môn thể dục, do vị giáo viên cũ phải nhập viện do đó vị giáo viên mới này sẽ thay chỗ của giáo viên cũ." Mời cô!

Vị nữ giáo viên bước vào, trên người mặc một bộ đồ thể dục, dưới chân là giày thể thao, mái tóc cột lên kiểu đuôi ngựa, trên mặt còn đeo cặp kính cận nữa. Những nam sinh thì hò hét huyt sáo, còn Dương Phàm thì chăm chú vào bộ ngực đầy đặn kia muốn rời cả con mắt ra.

Dương Phàm bỗng cảm thấy bên hông mình có cảm giác." A.. Ngọc Nhi nàng làm gì vậy. Dương Phàm giả vờ nhảy dựng lên kêu rất to. Mọi người đều bị tiếng kêu của hấn mà giật mình nhìn về phía hấn.

- Đáng đời.

Ngọc Nhi bấu cái môi xinh ngoảnh mặt đi.

Dương Phàm thì vượt cái mũi của mình mà cười.

" Dương Phàm! em có chuyện gì vậy, nếu không có chuyện gì thì em đừng làm ồn.

Giáo viên chủ nhiệm thấy vậy nói lên. Nàng biết hấn trong bài kiểm tra tiếng anh đạt được số điểm nghịch thiên mà chưa có ai làm được, nhưng một giáo viên như nàng cũng không thể thiên vị hấn về chuyện này được.

- Không có chuyện gì! không có chuyện gì!

Dương Phàm nói xong rồi ngồi xuống, hấn cảm nhận được sát khí đang nhắm vào mình, hấn ngửa mặt lên nhìn về phía đằng đằng sát khí kia. Dương Phàm cười khò." Sao lại là cô nàng này chứ. Hấn nghĩ thầm không ngờ là cô nàng này lại đi làm giáo viên để nằm vùng.

Thấy hấn đã để ý đến mình, Lãnh Mộng lúc này mới thôi cảm phẫn, nàng không ngờ rằng mới gặp hấn xong thì lúc này nàng lại gặp hấn. Nàng bắt đầu giới thiệu về mình, xong xuôi cô nàng bắt đầu vào giờ học.

Mọi người đều về phòng thay đồ để chuẩn bị tiết thể dục.

Lúc này Chỉ còn lại Dương Phàm và Lãnh Mộng, hai người đều dương mắt nhìn nhau.

" Lát nữa nhất định sẽ cho người đau khổ. Cô nàng vẫn không chịu thua hấn mà tính kế dạy cho hấn một bài học.

" Lát nữa phải trọc tức cô nàng này mới được. Dương Phàm nghĩ thầm.

Rồi hai người một giáo viên một học sinh nhìn nhau mà cười vì chuyện mình chuẩn bị cho đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Trêu Đùa Cô Nàng Cảnh Sát.

Lúc này mọi người đều đã tập trung tại sân thể dục, mọi người đang vận động chân tay.

- Thừa cô! em không làm được động tác này, không biết cô có thể giúp em được không.

Dương Phàm làm vài động tác rồi nói.

- Được!

Cô nàng đang không biết làm thế nào để trừng phạt hấn, không ngờ tên này lại tự động vác xác đến gặp nàng.

Lãnh Mộng bước đến chỗ của hấn rồi nói, tên này lại không có mặc đồ thể dục mà đòi làm động tác này.

- Cậu không mặc đồ thể dục, mà còn muốn tôi chỉ cho cậu sao?

Cô nàng khinh bỉ nói.

- Không phải là không làm được, cô nhìn xem bọn họ có người cũng không làm được đó thôi.

Dương Phàm chỉ vào mấy người ở gần đó.

- Họ không làm được nhưng tôi làm được.

Lãnh Mộng nói.

- Cô chắc chắn không làm được.

Dương Phàm khuôn mặt vẫn rất bình thản nói.

- Tôi nói có thể làm được.

- Chắc chắn không.

- Được!

- Không!

- Được!

- Không!

Hai người cứ như hai đứa nhỏ đang cãi nhau vậy, cuối cùng Lãnh Mộng không chịu được nữa mà làm ra động tác cong người về phía sau. Cô nàng không hề biết rằng mình đang bị hấn lừa.

Dương Phàm vỗ tay. "Đường cong thật đẹp. Rồi hấn đưa tay lên xoa cảm giống như là một người đang suy nghĩ chuyện gì đó rất khó khăn vậy.

Lãnh Mộng khi nghe thấy câu hấn vừa nói nàng mới bừng tỉnh, lúc này đứng là nàng đang để lộ ra một đường cong rất hoàn mỹ. Giống như một bức tranh vậy.

Cô nàng đứng thẳng dậy ánh mắt giống như muốn phun ra lửa. "Tên khốn kiếp..

Nàng nói ra cũng chỉ có một mình hấn nghe thấy, nàng không ngờ rằng mình lại bị hấn lừa một lần nữa. Cô nàng nghiêng răng ken két dường như chỉ muốn lao vào cắn cho hấn một phát.

Dương Phàm vuốt mũi cười trù, hấn biết cô nàng sẽ không làm gì hấn. Dương Phàm quay người đi được mấy bước.

- Cậu đi đâu đó.

Thấy hấn định rời khỏi sân thể dục cô nàng không chịu được mở miệng hỏi hấn.

- Tất nhiên là chuyện của hai ta rồi.

Dương Phàm nói một cách ám muội rồi rời đi. Cô nàng còn đang nghĩ đến câu hấn vừa nói, nàng cũng mặc kệ hấn dù sao chỉ cần hấn có tin tức của chuyện đó cho nàng là được, còn chuyện của hấn nàng cũng không quan tâm đến.

- Kêu người đứng đầu của các người đến đây.

Dương Phàm nói với một tên trong quán bar.

Chưa đầy hai phút một tên chạy vội lại chỗ hấn. "Thiếu gia! cậu hôm nay đến đây có gì chỉ bảo. Vương Bưu thấy đàn em báo lại cho hấn biết, hấn chạy vội ra nghênh đón làm sao dám chậm trễ." Thiếu gia! mời cậu theo tôi.

Dương Phàm cùng tên này đến một căn phòng ở lầu trên, Bước vào trong Vương Bưu kêu tất cả đàn em ra ngoài chỉ để hấn cùng Dương Phàm ngồi ở trong. Khui một chai rượu ra rót đầy một ly rồi đưa cho Dương Phàm.

- Thiếu Gia có chuyện gì cần đến Vương Bưu này nhất định sẽ có hết sức. Hấn biết Dương Phàm đến không phải là để uống rượu mà là có chuyện cần hấn làm hộ.

- Người cũng rất thông minh. Dương Phàm làm một hóp rượu rồi nói tiếp. "Có chuyện cần nhờ người làm giúp.

- Được giúp cho thiếu gia là vinh hạnh của ta.

Dương Phàm còn chưa nói hết câu thì tên này đã leo lên nói trước.

- Cũng không có chuyện gì to tác cả, với thể lực của bang Hắc Long thì cũng rất dễ, người chỉ cần điều gia giúp ta về chuyện bọn buôn hàng và địa điểm của bọn chúng.

- Thiếu gia! chuyện này không thành vấn đề.

Vương Bưu vỗ ngực nói rất chắc chắn.

- Còn nữa ta chỉ cần những thông tin có liên quan đến bọn chúng còn những chuyện khác không cần quản. Đây là tiền thù lao cùng số của ta, nếu cần thiết thì đến Cao Dương Đại học tìm ta.

Dương Phàm lấy ra một tờ chi phiếu rồi điền vào trong đó đưa cho tên kia.

- Thiếu gia! tiền thì không cần đâu, tôi làm sao dám cầm của thiếu gia được cơ chứ.

Vương Bưu kiên quyết không cầm lấy tờ chi phiếu của hấn.

- Nếu người không cần thì có thể chia cho đàn em của mình.

- Nếu thiếu gia đã nói như vậy Vương Bưu tôi xin nhận lấy.

Tên này cầm lấy tấm chi phiếu rồi nhìn vào số tiền ở trong đó hần có hơi hốt hoảng." 50 vạn cho một chuyện mà không biết có thể lấy được những thời tin đó hay không mà đã có 50 vạn.

- Thiếu gia! chuyện này nhất định sẽ có kết quả sớm cho cậu.

Tên này cười đến nỗi muốn rơi cả hàm răng ra ngoài." Chuyện lần trước thiếu gia nói, tôi đã báo lại với đại ca! người nói muốn được gặp cậu, không biết thiếu gia thấy thế nào.

- lúc nào các người xong việc thì hãy nói tiếp.

Dương Phàm nói xong rồi đi cũng không nói thêm câu nào với tên này.

- Thiếu gia! cậu đi thông thả, tôi sẽ nói lại chuyện này cho đại ca biết.

Bỏ tấm chi phiếu 50 vạn vào trong túi, hần gọi đàn em ở ngoài vào rồi rời quán bar.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Sau khi rời khỏi quán bar Dương Phàm cũng không quay lại trường mà hần đến thẳng công ty.

- Tiểu Phàm! sao em lại đến công ty, chẳng phải em cùng các nàng đi học hay sao?

Dương Nguyệt đang ngồi trên bàn làm việc thấy Dương Phàm vào nàng cũng hơi ngạc nhiên vì buổi sáng hần cùng bốn cô nàng đi xe đến trường, mà lúc này hần lại có mặt ở đây.

- Ta nhớ nàng nên mới đến đây.

Dương Phàm bước đến chỗ của nàng hai tay hần bắt lấy bộ ngực đầy đặn của nàng mà bóp.

" U.. Tiểu Phàm em đừng loạn động nữa, để người ta thấy thì không hay đâu.

Dương Phàm bỏ ngoài tai những gì Dương Nguyệt nói, hần bắt đầu cởi bỏ chiếc áo của nàng ra để lộ hai núm vú hồng của nàng.

" Ân. Nàng khẽ rên lên người vặn vẹo không yên. Dương Phàm được đà lấn tới, tay hần mò xuống xuống vùng bí ẩn của nàng." Ngồ.. Dương Nguyệt lúc này đã thật sự nhu thuận để cho Dương Phàm hành sự.

Dương Phàm đặt cô nàng lên chiếc bàn làm việc của cô nàng, cởi bỏ chiếc váy còn sót lại của nàng.

" Tiểu Phàm! chúng ta vào trong rồi hãy tiếp tục, để người khác biết thì không tốt đâu.

Dương Nguyệt vẫn còn lo sợ chuyện này. Dương Phàm thì không nghĩ như vậy, hần cứ như vậy mà tiến vào bên trong nàng.

" Ân.. Dương Nguyệt hai tay vòng qua ôm lấy cổ hần, nàng chỉ cảm thấy cả cơ thể chỉ muốn nhũn ra. Sau khi làm xong một hồi Dương Phàm bế nàng nằm ra ghế salon mà tiếp tục. Hai người làm hết chỗ này rồi lại chuyển đến chỗ khác của căn phòng, cuối cùng nàng cũng mệt mỏi không thể tiếp tục được nữa Dương Phàm lúc này mới đưa nàng về phòng.

Dương Phàm lúc này đã quay trở lại trường học, hần không ngờ lúc này cả bốn cô nàng đều đang ngồi cùng nhau không biết đang nói chuyện gì mà rất sôi nổi.

- Ngọc Nhi! các nàng đang nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?.. Dương Phàm tiến lại bốn người các nàng nói.

- Dương Phàm! anh về rồi?.. Nhìn thấy Dương Phàm đã về Anh My đứng lên nói.

- Tụi em đang định đến chỗ nào đó rồi ăn trưa, anh về thật đúng lúc cùng đi với tụi em luôn. Thanh Thanh nói.

- Dương Phàm! anh đi đâu suốt buổi sáng mà bây giờ mới trở lại trường vậy. Ngọc Nhi nói. Nàng thấy hần rời đi mà lúc này hần mới quay lại.

- Ta đến công ty có chút việc, cho nên bây giờ ta mới về.

Hần nói như vậy là để cho cô nàng Ngọc Nhi không có truy tố hần đến cùng.

" Đến công ty!. Cả ba cô nàng đều ngạc nhiên.

- Phải! nhưng chỉ là giúp đỡ cho chị Nguyệt mà thôi. Thấy ba cô nàng đều ngạc nhiên Dương Phàm tung thêm một trái bom nặng kí nữa. Cho dù các nàng có hỏi thì Tiểu Nguyệt thì làm sao nàng có thể nói là hấn đến để làm chuyện đó với nàng cơ chứ.

- Vậy sao chị Nguyệt lại không nhắc đến chuyện này.

Ngọc Nhi nói, nàng vẫn hơi đa nghi về chuyện này, nàng vẫn lo sợ chuyện Dương Phàm ra ngoài với nữ nhân. Không phải hấn ra ngoài với nữ nhân mà là nữ nhân ở ngay cạnh các nàng mà lại không biết.

- Được rồi! không phải các nàng đang muốn đi ăn trưa sao?. Dương Phàm đổi đề tài khác mà nói.

- Được rồi Ngọc Nhi! bỏ cũng đừng làm khó anh nữa. Anh My nói.

Nàng biết Dương Phàm không muốn đề cập đến chuyện này nữa mà muốn đi ăn. Còn vì sao mà Dương Phàm không nói thì các nàng cũng không biết, dù sao thì chuyện này cũng liên quan đến Dương Nguyệt. Ở nhà Dương Nguyệt đối xử rất tốt với các nàng. Cho dù Dương Phàm không có nói thì chuyện này thì các nàng cũng đành phải tin là hấn đến công ty.

- Được rồi! em biết có một quán ăn rất ngon, mọi người có muốn đến đó ăn không? em đói lắm rồi nè.

Tiểu Thanh nói. Nàng thấy vậy cũng giải vây cho hấn để mọi người không nói đến chuyện này nữa.

- Được rồi! Tiểu Thanh em biết quán ăn đó thì đưa mọi người đến đó ăn. Chị cũng thấy đói rồi.

Ngọc Nhi nói.

Dương Phàm thấy hai nàng là đang giải vây cho hấn nên đều nhìn hai nàng bằng ánh mắt cảm ơn. Hai nàng thấy hấn như vậy cũng chỉ cười. Rồi Dương Phàm cùng bốn cô nàng lấy xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Tiểu Thanh đưa mọi người đến quán ăn mà nàng nói là rất ngon, quán ăn này nhìn có vẻ là đã cũ tuy không được như những quán ăn khác nhưng quán ăn này lại khá là đông khách đến dùng.

- Mọi người muốn dùng gì? đồ ăn ở tuy không được như những nơi khác nhưng rất ngon.

Dương Phàm cùng bốn cô nàng ngồi xuống bàn. Tiểu Thanh mới lên tiếng hỏi mọi người.

- Vậy thì chúng ta cứ lấy một bát canh cá, còn mọi người cứ gọi món mình thích.

Ngọc Nhi nói rồi nhìn sang Dương Phàm muốn biết ý của hấn.

- Ta thì tùy ý được rồi! các nàng muốn dùng gì thì cứ gọi.

Dương Phàm thấy cô nàng nhìn mình, hấn không phải là người kén ăn. Nhắc đến canh cá lại làm hấn nhớ lại lúc trước khi còn ở trên núi với sư phụ hấn từng một lần bắt cá, lúc quay trở về hấn gặp phải một con rắn rất to đang quấn tròn nhìn hấn.

Lúc đó trong đầu hấn không còn nghĩ được gì nữa mà quay đầu thực mạng mà chạy trong miệng thì gào thét." Sư phụ cứu con... Hấn chạy đến một vách núi lúc này hấn đã tuyệt vọng nhưng biểu hiện của hấn lại không có sự tuyệt vọng. Con mắt hấn trở nên sắc bén dị thường, lúc con rắn tấn công hấn thì chỉ thấy một luồng kí bắn ra đánh trúng con rắn, lúc này mọi thứ tối sầm lại hấn mất đi ý thức.

- Dương Phàm! Dương Phàm!

Ngọc Nhi ngồi bên cạnh thấy hấn giống như người mất hồn nàng lay lay người hấn.

- Có chuyện gì!

Dương Phàm đang nhớ lại chuyện của năm đó thì chợt giật mình bừng tỉnh.

- Anh còn hỏi em có chuyện gì sao? nhìn anh cứ như người mất hồn vậy, anh không sao chứ.

Thấy hấn đã trả lời Ngọc Nhi lúc này mới hỏi hấn.

- Không có chuyện gì! chỉ là nhớ đến một vài chuyện thôi.

Dương Phàm cũng không biết cái luồng khí đã cứu hấn lúc đó là thứ gì, hấn có hỏi sư phụ nhưng người cũng đã kiểm tra hấn cũng không phát hiện được gì.

- Một vài chuyện! không biết là chuyện gì mà khiến anh như người mất hồn vậy.

Ngọc nhi nói. Nàng biết hấn năm năm nhưng cũng chưa bao giờ thấy hấn như vậy.

- Được rồi, không phải mọi người đã gọi đồ ăn rồi, sao còn chưa mang ra.

Dương Phàm không muốn đề cập đến chuyện đó nữa, hấn lảng sang chuyện ăn uống.

- Dương Phàm! anh chờ một chút đi, chắc cũng sắp xong rồi.

Thấy Dương Phàm có vẻ hơi hấp tấp Anh My lúc này mới nói.

- Phải đó Dương Phàm! bốn người chúng em còn không vội, anh vội làm gì.

Ngọc Nhi cũng phụ họa theo.

Thấy hai người đã nói như vậy Dương Phàm cũng không nói câu gì nữa, nhưng đột nhiên có một ý nghĩ trong đầu hấn.

- Ngọc Nhi! không phải lúc trước nàng cũng hơi hấp tấp sao?

Dương Phàm nói nhỏ vào tai cô nàng.

Chỉ thấy nàng đỏ bừng mặt lườm hấn, nàng biết hấn nhắc đến chuyện gì, hấn nhắc đến chuyện đó làm cho nàng nhớ lại chuyện của đêm hôm đó.

- Dương Phàm! anh nói chuyện gì mà Ngọc nhi nàng đỏ mặt như người sốt vậy.

Anh My thấy Dương Phàm nói to nhỏ gì đó với Ngọc Nhi rồi cô nàng có biểu hiện như vậy.

- Tiểu Thanh! Tiểu Lan hai người cũng bị sao vậy?

Anh My lúc này mới nhìn thấy biểu hiện của hai cô nàng cũng giống như Ngọc Nhi đều đang đỏ mặt tía tai.

- Không có chuyện gì!

Tiểu Thanh và Tiểu Lan nói.

Hai nàng biết Dương Phàm nói gì mà khiến cô nàng Ngọc Nhi trở lên như vậy, chính vì chuyện này mà khiến cho hai người buổi tối hôm đó phải nhìn nhau mà đỏ mặt.

- Tiểu Thanh! có phải em muốn rồi không?

Thấy hai người biết hấn nói chuyện gì Dương Phàm hỏi cô nàng Tiểu Thanh. Nhưng chỉ thấy nàng đỏ bừng mặt hơn mà lắc lắc cái đầu liên tục từ chối.

- Tiểu Lan! có phải em cũng muốn thử không?

Hấn lại quay sang bên Tiểu Lan nói. Cô nàng này cũng biểu hiện như Tiểu Thanh đều lắc đầu từ chối.

- Dương Phàm! rốt cuộc là chuyện gì vậy em rất muốn biết đó.

Anh My thì thấy tò mò về chuyện này.

- Tiểu My! nàng muốn biết sao?

Dương Phàm cười ám muội nói, hấn cảm thấy tuy cô nàng rất thông minh nhưng tâm hồn nàng vẫn cong trong sáng quá rồi.

- Không! không cần đâu.

Anh My thấy nụ cười của hấn như vậy nàng cảm thấy không ổn về chuyện này một chút nào mà từ chối hấn luôn.

Dương Phàm thì cười thầm. Mọi người ngồi chờ thêm một lúc nữa rồi có một cô nàng khoảng 16 tuổi mang đồ ăn lên cho bọn họ, rồi mọi người không nghĩ ngợi đến chuyện đó nữa mà chú tâm vào thức ăn đã bày lên cái bàn mà cặm cụi ăn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Đến Sở Cảnh Sát (1)

- Dương phàm! anh không ăn những món khác sao? hay là thức ăn không hợp khẩu vị.

Ngọc Nhi thấy Dương Phàm từ đầu đến cuối chỉ ăn một món canh cá hán cũng không động đến một thứ gì khác, nàng cảm thấy Dương Phàm hôm nay có điều gì đó rất lạ, không giống hán chút nào.

- Không phải! đồ ăn ở đây rất ngon, hơn nữa ta cũng không có đói bụng, các nàng cứ tự nhiên ăn đi. Không cần quan tâm đến ta là được.

Không phải là hán không muốn ăn những món khác, mà món canh cá này đã làm hán nhớ đến chuyện đó. Hơn nữa cái thứ luồng sáng bắn ra từ tay của hán không biết đó là thứ gì. Dương Phàm cũng không biết chuyện của hán từ lúc năm tuổi, những kí ức đó rất mơ hồ dường như đã có ai đó đã truyền thứ sức mạnh kia cho hán, nhưng hán lại không thể nhìn rõ khuôn mặt của người kia.

Dương Phàm thờ dãi hán đánh gác chuyện này qua một bên, trong suốt hai mươi năm năm qua hán không hề biết bất cứ chuyện gì về thân thể của mình. Ngoại trừ một chiếc nhẫn và một cái lắc tay hán để nó ở ngân hàng, thì trên người hán cũng không có thứ gì. Hán đã một mình nghiên cứu hai vật này nhưng cũng không biết được một tí gì về hai vật này.

Dương Phàm đang suy nghĩ thì chợt bên ngoài có một đám côn đồ đi vào khoảng hai mươi thằng, mỗi thằng đều mặt mày bặm rợ. Cầm đầu là một tên đầu trọc miệng còn ngậm thuốc nhấp nhấp phả khói, hai tay thì rút túi quần chiếc áo thì phanh ngực ra để lộ một hình xăm đầu chim ưng, nhìn đáng vẻ của hán rất thô tục.

" Ê nhỏ, phí bảo vệ của tháng này cũng nên nộp đi chứ?. đầu trọc ngồi xuống cái ghế do một thằng đàn em kéo đến ngồi xuống, ngồi đưa lưng về phía cô nhóc.

- Không phải thời gian còn chưa tới sao?

Tiểu cô nương cẩn thận nói. Bây giờ mới là giữa tháng còn chưa đến cuối tháng, rõ ràng là đối phương đến đây gây sự.

- Thời gian còn chưa tới, nói cũng phải.

Tên đầu trọc gật đầu rồi cười rộ lên.

- Nếu không có tiền! chỉ cần nhỏ hầu anh một đêm thì chuyện phí bảo vệ sẽ miễn phí suốt đời.

Tên đầu trọc cười rất dâm dăng ánh mắt hán nhìn chăm chăm vào bộ ngực chưa phát dục hoàn toàn của cô nàng còn cầm tay mà kéo lại. Cô nàng khuôn mặt tối sầm lại nàng phản xạ theo tự nhiên mà tát vào mặt của tên đầu trọc một bạt tay.

- Con điểm! mày dám tát tao.

Đầu trọc bị cô nàng tát một cái lúc này đứng dậy giận dữ vươn tay lên. Cô nàng bị dọa đến sợ hãi không dám mở mắt nhìn.

" A..

Một tiếng kêu vang lên, cánh tay cô nàng được tự do nàng lúc này mới mở mắt lên nhìn, một thiếu niên anh tuấn đang đứng chắn trước mặt nàng cánh tay trái thì đang cầm bóp bên tay của đầu trọc cầm tay của cô nàng, còn tay kia bắt lấy cánh tay mà đầu trọc định tát trả cô nàng.

- Mày là thằng nào? buông đại ca tao ra.

Đầu trọc bị đau đến mức không thể nói được câu nào. Thấy đại ca của mình như vậy mấy tên đứng cùng đầu trọc đều lấy hung khí ra mà chìa vào Dương Phàm.

Dương Phàm cười quái dị, hán ném đầu trọc ra một góc làm gãy một chiếc bàn. Mọi người lúc này đều hốt hoảng mà chạy ra khỏi quán ăn. Đầu trọc rên rĩ ở dưới đất, bọn đàn em của hán chạy lại đỡ hán ngồi dậy, tên này còn không biết hỏi cái mà gằm lên.

" Đại ca! cái Đ..t M.. tụi mày còn không chém hán cho tao.

Những tên côn đồ đều tay cầm hung khí mà lao vào Dương Phàm, hán định ra tay thì cô nhóc lại đứng chắn trước mặt hán. Dương Phàm cười khò từ lúc

nào mà hấn lại được nữ nhân đứng ra che chở như vậy. Dương Phàm không nghĩ ngợi nhiều mà nhắc cả cô nàng ngồi lên vai của hấn.

"Nga... Cô nhóc có hơi hốt hoảng về hành động của Dương Phàm, cô nàng theo bản năng mà ôm chặt lấy cái đầu của Dương Phàm. Hai trái vú sữa còn ép vào đầu hấn, Dương Phàm cảm nhận được độ mềm của hai trái vú sữa này.

"Nga..

Cô nhóc đỏ mặt lên. Dương Phàm cầm lấy cái chân nhỏ nhắn của cô nhóc mà đạp bay những tên côn đồ đang lao đến hấn đã sử dụng lực lượng bao bọc lấy đôi chân của cô nhóc, tuy vậy hấn cũng không có dùng nhiều lực vì sợ cô nhóc bị đau.

Hai người cứ như vậy suốt mấy phút đồng hồ, Dương Phàm đặt cô nhóc xuống mà nhìn đám côn đồ đang rên rỉ trên mặt đất. Hấn nhìn về phía của tên đầu trục, tên này thấy Dương Phàm nhìn mình hấn quý gỏi xuống mà khóc lóc van xin.

Duy nhất lúc này là có bốn cô nàng đều đang nhìn cô nhóc với ánh mắt ghen tị, các nàng cũng muốn được như cô nhóc mà được Dương Phàm đặt ngồi lên trên vai của hấn.

Lúc này bên ngoài cửa tiếng còi xe cảnh sát vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Đến Sở Cảnh Sát (2)

" Là ai báo cảnh sát ở đây có ảu đả.

Một viên cảnh sát chạy vào khuôn mặt nhìn rất hùng hùng hổ hổ nhìn một đám côn đồ đang nằm dưới đất kêu cha gọi mẹ, lại nhìn tên thiếu niên đang đứng cạnh một thiếu nữ.

" Là hấn ra tay hành hung đánh người đó.

Đầu trục lúc này mới đứng dậy chạy đến chỗ viên cảnh sát mà tố cáo Dương Phàm.

" Bắt hấn về.

Viên cảnh sát ra lệnh cho cấp dưới của mình bắt lấy Dương Phàm mà không cần nghĩ ngợi điều gì.

" Khoan đã! tại sao cảnh sát các chú lại bắt anh ấy, là bọn họ tới đây gây sự trước.

Cô nhóc đứng ra chắn trước Dương Phàm.

Dương Phàm dờ khóc dờ cười với cô nàng này, cũng đứng người ta đâu có biết thân phận của hấn. Nhưng hai lần này đã chạm vào lòng tự tôn của hấn.

- Em gái! chuyện này không sao đâu? bọn họ chỉ dẫn ta về lấy lời khai thôi. Đứng rồi đây là tiền thức ăn và bồi thường mấy cái bàn bị hỏng em cầm lấy đi.

Dương Phàm xoa đầu cô nhóc móc từ trong túi ra khoảng 20 vạn tiền mặt đưa cho cô nàng. Cô nàng thì đỏ ửng cả khuôn mặt không nhận tiền của hấn. Nhưng Dương Phàm lại đặt vào tay của cô nàng. Bên phía bốn cô nàng đang quan sát thấy hành động của Dương Phàm như vậy các nàng đều nhìn hấn bằng ánh mắt không thể tin được.

" Đi thôi. Dương Phàm tiến lên bước qua viên cảnh sát mà nói." Còn người đầu trục, nếu còn đến đây gây sự thì hậu quả tự người gánh chịu. Nhìn dáng vẻ của hấn rất kiêu ngạo không xem những cảnh sát xung quanh vào mắt mà buông lời cảnh cáo đầu trục.

Viên cảnh sát nở một nụ cười rất âm hiểm." Lát nữa để xem tiểu tử nguoi có dám kiêu ngạo nữa không. Viên cảnh sát trầm nghĩ." Đưa hấn đi. Nhận được lệnh của cấp trên những viên cảnh sát tiến đến công tay Dương Phàm lại, chuẩn bị dẫn đi thì Ngọc Nhi lúc này mới lên tiếng.

- Các người tự gọi mình là cảnh sát sao? không điều tra rõ đầu đuôi sự việc mà lại bắt người vô cớ.

Thấy có người ngăn cản viên cảnh sát kia mới nhìn lại, hấn không ngờ tên tiểu tử này lại có bạn gái xinh đẹp như vậy." Vị tiểu thư này, cô nói chúng ta không điều tra rõ đầu đuôi sự việc. Vậy tiểu thư hãy nhìn những người này đi." Dẫn đi.

Nói xong hấn cũng không thèm để ý đến chuyện gì nữa mà cho người dẫn Dương Phàm đi.

- Ngọc Nhi! các nàng hãy về trước đi không cần lo cho ta đâu, tốt nhất là đừng có can thiệp vào chuyện này.

Thấy các nàng đang lo cho hắn, Dương Phàm rất cảm động nhưng chuyện này không cần các nàng quản, hắn đang muốn xem tên viên cảnh sát này muốn làm gì hắn.

- Nhưng... ..

Ngọc Nhi định nói thì thấy Dương Phàm nhìn nàng với ánh mắt không vui chút nào, cô nàng đành phải im lặng làm theo lời hắn. Ba cô nàng tiến lại an ủi Ngọc Nhi.

- Chị Ngọc Nhi! Dương ca chắc chắn không sao đâu? Chị hãy tin anh ấy. Tiểu Thanh nói.

Tiểu Thanh nói.

- Phải đó Ngọc Nhi! Dương Phàm ảnh sẽ không có chuyện gì đâu.

Anh Mỹ nói.

- Chị Ngọc Nhi! Dương Ca đã nói vậy thì chúng ta không thể giúp ảnh được gì đâu. Minh cứ theo lời của ảnh mà về nhà ngồi chờ.

Tiểu Lan nói.

Thấy ba cô nàng đều nói như vậy Ngọc Nhi nhìn hắn." Dương Phàm! có chuyện gì thì anh cứ gọi về chúng em sẽ nói cho chị Nguyệt biết.

Dương Phàm cười khỏ hắn gật đầu để cho các nàng yên tâm rồi rời khỏi quán ăn tiến lên xe cảnh sát. Đi mất một lúc Dương Phàm được đưa vào phòng thẩm vấn.

- Tiểu Ngũ, cậu coi chừng tên này cho tôi, lát nữa tôi sẽ đích thân thẩm vấn hắn.

Viên cảnh sát gọi một người tên tiểu ngũ đến rồi để cho tên này trông chừng Dương Phàm rồi rời đi. Nhìn người đã rời đi người được gọi là tiểu ngũ này khinh bỉ người vừa rời đi rồi quay lại nhìn Dương Phàm tháo chiếc còng số tám ra.

- Tiểu huynh đệ! cậu bị oan phải không?

Người không những tháo chiếc còng cho hắn, rồi hỏi hắn một câu chưa bao giờ có cảnh sát nào lại hỏi phạm nhân như vậy. Nhìn người này rất thành thật Dương Phàm cũng muốn giao lưu với hắn một chút. Hơn nữa tên này lần trước còn đi cùng cô nàng kia.

- Phải! nhưng cậu lại tháo chiếc còng ra như vậy không sợ hắn quay lại trách mắng cậu sao?

Dương Phàm muốn dò xét một chút.

- Không sao! những người bị tên Lý long kia bắt về thì đều là bị oan, hơn nữa hắn cũng không thể làm gì được tôi cả. Nếu hắn dám thì cục trưởng Lãnh chắc chắn sẽ lột da hắn.

Cục trưởng Lãnh." Không biết có phải là cô nàng kia không nữa. Dương Phàm nghĩ thầm hắn hỏi lại tiểu ngũ.

- Cục trưởng của cậu là nam hay nữ vậy.

- Nữ. Không lẽ ngay cả cục trưởng Lãnh mà cậu cũng không biết sao?

- Nữ! có phải nàng tên Lãnh mộng không?

Dương Phàm vuốt mồ hôi trán, nếu mà để cho cô nàng này biết hắn đang ở đây thì chắc chắn hắn sẽ rất thảm với cô nàng đây.

- Tiểu huynh đệ! cậu biết cục trưởng Lãnh sao?

Thấy Dương Phàm nói ra tên của Lãnh Mộng, tiểu ngũ cũng hơi ngạc nhiên vì không có ai dám gọi hắn tên của cô nàng này ra.

- Có! tất nhiên là quen biết rồi.

Tuy hắn sợ cô nàng này sẽ hành hung hắn vì sáng nay hắn chộc tức nàng, nhưng hắn vẫn muốn thấy biểu hiện đó của cô nàng.

- Vậy để tôi gọi điện báo cho cục trưởng biết. Tiểu huynh đệ cậu tên là gì vậy.

- Không cần! cậu chỉ cần nói bạn trai của nàng đang đợi nàng ở cục cảnh sát là được.

Dương Phàm vẫn không quên trêu cô nàng này, dù sao lúc cô nàng này đến hắn còn muốn chộc tức cô nàng hơn nữa. Tiểu ngũ thấy hắn cứ luôn miệng gọi cục trưởng của mình là nàng." bạn trai của cục trưởng. Tiểu Ngũ nghĩ thầm.

Hắn không dám chậm trễ nữa mà đi gọi điện cho Lãnh Mộng, hơn nữa hắn còn nói lại những gì mà Dương Phàm nói. Cô nàng giận quá cúp máy một cái nghiêng rằng nguyên rủa cái tên dám nhận là bạn trai nàng rồi vội vàng đến sở cảnh sát.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Đến Sở Cảnh Sát (3)

- Tiểu Ngủ! ai cho cậu tháo còng tay cho tên này.

Sau khi gọi điện thoại cho Lãnh Mộng xong, tiểu ngủ quay lại phòng thẩm vấn Dương Phàm. Lúc này Lý Long đã quay lại hắn thấy Dương Phàm không có đeo còng tay hơn nữa lại đang ngồi vắt chân uống nước. Làm cho tên Lý long cảm phần gằm lên.

- Lý Long! tốt nhất là cậu nên thả người này ra nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Thấy Lý long quay lại nhưng Tiểu ngủ cũng không có nói chuyện của Dương Phàm với vị cục trưởng của bọn họ mà chỉ đem lời cảnh báo cho Lý Long.

- Tiểu Ngủ! cậu ăn cũng có gan lắm ha. Dám dọa cả tôi sao?

Lý Long thấy tên này lại dám dọa cả hắn nếu không cho tên này một bài học thì hắn làm sao có thể nuốt trôi con tức này.

"Phanh.. ...

Hắn đang định nói thì bất chợt một tiếng thanh tú vang lên. Cánh cửa bị đập đến sắp đổ, tên này còn chưa biết chuyện gì thì nghe thấy một tiếng vang lên.

- Là tên nào dám nói là... ...

Mọi người đều nhìn ra cửa Lãnh Mộng vẫn đang mặc trên người bộ đồ thể dục. Sau khi nghe tiểu ngủ nói bạn trai của nàng đang ở sở cảnh sát cô nàng tức giận không thay đồ mà chạy thẳng đến sở cảnh sát.

- Cục trưởng Lãnh!

Các viên cảnh sát đều nghiêng người chào cô nàng. Dương phàm thì đang ngồi ung dung nhìn cô nàng mà cười.

- Tất cả ra ngoài cho tôi.

Lãnh Mộng nghiêm mặt ra lệnh cho cấp dưới của mình. Mọi người đều nhìn nhau khó hiểu nhưng vẫn làm theo, thấy vị cục trưởng có vẻ là đang tức giận chuyện gì đó bọn họ biết nếu còn không đi thì chắc chắn sẽ chọc giận cục trưởng của mình.

- Cậu ngồi im đấy.

Dương phàm cũng định đứng dậy đi ra ngoài, không ngờ cô nàng này lại bắt hắn ngồi im. thấy mọi người đã đi ra ngoài Lãnh Mộng lúc này mới bùng phát năng giận dữ nhìn hắn.

- Ấy bình tĩnh đừng nóng vội.

Thấy cô nàng có xu thế phát hỏa Dương phàm tạm thời tìm kế hoãn binh.

- Tên khốn kiếp! còn muốn ta bình tĩnh sao? có phải người nói là bạn trai của ta đúng không? nói có hay không.

Cô nàng mặt vẫn lạnh tanh hỏi Dương Phàm

"C... ...

Còn chưa nói hết câu thì cô nàng đã tặng cho hắn một cái tát. Dương phàm không tránh né thậm chí hắn còn không dùng lực lực bảo vệ khuôn mặt, mà nhận lấy cái tát này.

- Sao người k... ... Đáng đời người.

Lãnh Mộng định hỏi hắn nhưng nàng lại nhớ đến lúc Dương Phàm thì cô nàng lại không nói mà nói luôn câu sau.

- Đã bình tĩnh hơn chưa Lãnh mỹ nhân.

Dương Phàm không để ý đến những lời mà cô nàng nói, hắn rất hiểu tâm trạng của cô nàng, nhưng lại không ngờ cô nàng lại có phản ứng kích động như vậy.

- Hừ... Vậy nói ta nghe xem ngươi đã làm gì mà bị bắt.

Lãnh Mộng hừ một tiếng rồi nói. Nàng thấy khuôn mặt hắn đã đỏ lên hình năm ngon tay, cái tát vừa rồi nàng đã dùng toàn lực mà giáng xuống mặt hắn.

- Chuyện là như vậy.

Thấy cô nàng đã bình tĩnh lại Dương Phàm kể lại chuyện ở quán ăn cho cô nàng nghe. Lúc này hắn cũng không muốn trêu cô nàng, "sau này vẫn có cơ hội không cần vội. Dương Phàm nghĩ thầm

- Như vậy tên khốn nhà ngươi là làm việc tốt thì tại sao lại bị đưa đến sở cảnh sát.

Cô nàng vẫn chưa tin lời hắn nói cho lắm.

- Người đẹp nếu cô không tin thì ta cũng không cần nói làm gì nữa.

Dương Phàm làm ra vẻ mặt thất vọng nói.

- Ngươi không cần làm cái vẻ mặt đó làm gì, muốn ta tin ngươi cũng được..

Lãnh Mộng vẫn không quên mình đã chịu thiệt dưới tay của Dương Phàm mà muốn cho hắn biết thế nào là đau khổ.

Nhìn thấy cô nàng này có âm mưu Dương Phàm biết Lãnh Mộng là đang muốn cho hắn biết đau khổ đây mà. "Người đẹp cứ nói. Dương Phàm lúc này không cần giả bộ nữa, nếu cô nàng đã muốn như vậy thì hắn sẽ chiều theo cô nàng.

- Để ta đánh ngươi rồi nói.

Cô nàng nói rồi tiến lại Dương Phàm mà nhìn hắn, để xem hắn sẽ trả lời nàng thế nào.

- Được! chỉ cần... ..

Lời còn chưa nói hết thì Lãnh Mộng đã tung một quyền vào mặt hắn. Dương Phàm tránh một quyền này của cô nàng. "Này người đẹp, tại sao lại đánh vào mặt ta, nàng có thể đánh ở chỗ khác. Lời Dương Phàm vừa nói ra thì hắn phải nghiêng cả người sang một bên để tránh một cước của cô nàng nhằm vào tiểu đệ đệ của mình.

- Người đẹp! nàng ra tay hơi tàn độc rồi đó. Nếu còn như vậy thì ta sẽ không khách khí nữa đâu.

Dương Phàm lúc này mặt không vui chút nào nói.

- Chẳng phải ngươi đã để cho ta đánh rồi sao? ngươi cũng không có nói là không được đánh vào mặt hay những chỗ khác.

Lãnh Mộng cười thầm "Cho ngươi chết tên khốn nạn. Nàng vẫn không ta cho Dương Phàm mà vẫn cứ nhắm vào khuôn mặt hắn với tiểu đệ đệ của hắn.

Dương Phàm thì không vui chút nào, thấy cô nàng ra tay lần nữa hắn bắt lấy cánh tay của cô nàng mà kéo lại. Hắn một tay vòng ra phía sau cô nàng còn hắn thì đặt lên môi nàng một nụ hôn.

"Ư.. ..

Chỉ thấy Lãnh Mộng ư lên một tiếng, cô nàng dùng tay còn lại mà đánh vào lưng hắn nhưng như vậy thì làm sao đủ. Dương Phàm di chuyển tay đặt lên hông của cô nàng, lúc này Lãnh Mộng mới trợn mắt lên. Nàng lên một cước đá vào tiểu đệ đệ của hắn, Dương Phàm lúc này mới buông cô nàng ra.

- Tên khốn nạn! ngươi... ..

Cô nàng lúc này phát hỏa thật sự, nàng định làm nói thì cửa mở ra một người đàn ông bước vào trên tay còn cầm một cuốn sổ gì đó. Nàng lúc này mới tạm thời không có làm gì Dương Phàm mà hỏi người vừa bước vào.

- Cậu là ai!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Ba Điều Kiện

- Tôi là luật sư của Dương tiên sinh. Không biết thân chủ tôi đã phạm tội gì, hơn nữa thân chủ tôi sức khỏe không tốt, cảnh sát các người lại gây thương tích cho thân chủ tôi. Tôi có thể kiện các người tội cố tình gây thương tích.

Người đàn ông cầm theo cặp sách cùng một bản thảo nào đó bước đến đưa danh thiếp cho cô nàng.

- Tôi cũng không quản vụ này, hần nói mình giúp một cô bé rồi ầu ẩu với một đám côn đồ.

Lãnh Mộng nhìn qua danh thiếp, nàng không ngờ người này lại là luật sư Kim. Vị luật sư nổi tiếng. Theo nàng được biết thì vị luật sư này là của gia tộc nào đó, tại sao người này lại xuất hiện ở đây với tên này có liên quan gì.

- đúng như những gì cô nói, đây là danh sách của những tên côn đồ nguy hiểm.

Luật sư kim để quyển tài liệu ở ra và chỉ cho Lãnh Mộng tên đầu trục. Lãnh Mộng nhìn vào quyển tài liệu mà luật sư Kim mở ra và nhìn vào tên đầu trục, nàng nhận ra tên này hần chính có biệt hiệu là Xà Ưng. Là người của Hoàng Lang bang, đây là băng đảng chỉ đứng sau Hắc Long. Tuy như vậy nhưng hai bang này cùng nhau cai quản hắc đạo trong thành phố.

Lãnh Mộng không ngờ là tên này lại nói thật. "Nếu là như vậy thì cậu ấy không có tội. Lãnh Mộng cũng không có lý do gì để giữ Dương Phàm lại, dù sao luật sư của người ta cũng đã đến, nàng cũng không muốn tranh chấp với Dương Phàm.

- Dương tiên sinh! còn chuyện cảnh sát đánh người cậu có muốn kiện bọn họ hay không.

Kim luật sư muốn biết ý của Dương Phàm hỏi hần.

- Không cần đâu Kim luật sư! ông có thể ra ngoài được không, tôi có lời muốn nói với vị cảnh quan này.

Thấy hần nói vậy Kim luật sư đành đi ra ngoài chờ hần.

- Người đẹp giờ thì tin ta rồi chứ. Dương Phàm cười cười nhìn Lãnh Mộng

- Cho dù người đứng thì đã sao? chuyện lần trước ta còn chưa tính sổ với người đâu. Lãnh Mộng trợn mắt lên nhìn hần.

- Người đẹp! ta rất muốn được cảm nhận một lần nữa. Dương Phàm nhìn chăm chăm vào ngực của cô nàng mà biểu lộ bộ mặt dâm dăng nói.

- Lưu manh! nếu người muốn chết thì cứ thử.

- Ấy đừng nóng, nếu người đẹp không muốn thì cũng không sao? vậy làm bạn gái của ta đi. Dương Phàm mặt vô sỉ nói.

"Người!. Lãnh Mộng suy nghĩ điều gì đó rồi lại nói tiếp." Muốn ta làm bạn gái người cũng được, người phải thực hiện ba điều kiện của ta.

Chỉ có ba điều kiện. Như vậy chẳng phải là quá tiện nghi cho hần rồi sao?. Dương Phàm đồng ý ba điều kiện của cô nàng mà mà nói." Được! nói ba điều kiện của nàng đi. Dương Phàm rất có nhã hứng muốn biết cô nàng muốn hần làm gì.

"Thứ nhất lời của ta nói ra người phải tuân thủ tuyệt đối không được cãi lại. Thứ hai nếu hai bên có tranh chấp bất cứ chuyện gì mà không thể dùng lời giải quyết thì người nên xem lại điều thứ nhất. Còn điều thứ ba thì ta còn chưa có nghĩ ra, nếu nghĩ ra thì ta sẽ nói cho người biết. Lãnh Mộng nói ra hai điều kiện, nàng không có nói điều thứ ba là vì nàng còn chưa biết đến thân phận của hần.

- Người đẹp! nàng bắt ta phải làm chó làm heo ta cũng phải làm sao?. Tuy những điều mà Lãnh Mộng nói có vẻ là rất dễ đối với Dương Phàm nhưng cũng có những chỗ mà hần phải biết trước, nếu không chắc chắn sẽ tự mình chịu khổ.

- Ta không có bắt người làm chó làm heo hay bắt người làm những việc trái với đạo lý như vậy người hài lòng rồi chứ.

Lãnh Mộng lườm hần. Thấy hần nói như thể nàng là người thích ngược đãi người khác không bằng.

- Được vậy thì cứ quyết định như vậy đi! nếu không còn chuyện gì nữa thì ta còn phải về rồi.

Dương Phàm cũng đã đạt được điều mình muốn. Hần lúc này cũng nên trở về nếu không mấy cô nàng ở nhà sẽ lo cho hần. Hần biết Kim luật sư đến thì chắc chắn là Dương Nguyệt đã biết chuyện nên mới báo luật sư Kim đến.

- Được! còn về chuyện kia nếu có tin tức gì thì phải báo cho tôi biết.

- Nhất định! nhất định.

Cô nàng không cần nói thì hần chỉ cần có tin tức thì sẽ nói cho Lãnh Mộng biết. Hơn nữa bây giờ cô nàng cũng đã đồng ý làm bạn gái hần. Dương Phàm cười thầm hần bước mở cửa bỗng hần nghĩ ra một chuyện, bước đến bên Lãnh Mộng rồi nói nhỏ vào tai cô nàng.

" Thật ra! Ngực nàng rất vừa vặn rất đã tay.

Nói xong bấn bốp mông cô nàng rồi cười ha hả chạy ra ngoài. Lãnh Mộng giận đến đỏ mặt nàng vỗ bàn một cái.

- Dương Phàm! tên lưu manh khốn kiếp.

Dương Phàm lúc này đã đứng ở ngoài cửa nghe thấy tiếng của cô nàng vọng ra hần cười sảng khoái bước vào xe mà Kim luật sư đã chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Cha! Nhị Thúc! Tam Thúc

- Tiểu Phàm tính cách của cháu vẫn như vậy. Luật sư Kim nói.

Lúc này Dương phàm cùng Kim luật sư đang trên đường trở về biệt thự của hần.

- Chú Kim! chuyện này cũng không cần phiền phức làm gì. Chú Kim sao chú biết con ở đây mà đến vậy.

trong trí nhớ của Dương phàm. Kim Xuyên này là em kết nghĩa của Dương Thiên chỉ kém có ba tuổi, và cũng là luật sư của nhà hần, tuy vậy nhưng ông vẫn nhận các vụ án của người khác. lúc hần còn nhỏ đã gặp ông vài lần, hơn nữa Kim Xuyên rất nuông chiều và thương hần giống như một người con vậy.

- Tiểu tử nguoi không phải là quên người chú này rồi sao? ngay cả việc đến chơi mà nguoi còn không đến. Hay là đã có bạn gái nên... ...

Kim Xuyên nói cười nhìn Dương phàm.

- Chú.. Kim! cháu..

Dương phàm nói giống như đứa trẻ phạm tội nói ấp a ấp úng.

" Haizz. Kim Xuyên thờ dài cảm thán.

- Chú Kim, có chuyện gì sao?

Thấy Kim Xuyên thờ dài Dương phàm biết là ông có chuyện gì đó. Tuy không liên quan đến hần nhưng linh hồn hần đã trọng sinh vào người thiếu niên này. Hần tự nhủ với mình sẽ giúp đỡ cho những người thân của Dương Phàm.

- Chỉ là ta thấy mình lại không có duyên kết thông gia với đại ka.

Dương phàm cũng hơi bất ngờ về câu nói của Kim xuyên. Ông đã từng nói mình có một người con đang ở bên nước ngoài với vợ nhưng lại không nói là trai hay gái.

- Chú Kim! vậy nàng ta vẫn ở nước ngoài sao?

Dương phàm hơi tò mò muốn biết.

- Đừng gọi ta là chú Kim, nghe xa lạ quá, cứ gọi là chú Xuyên đi. Con bé năm nay mới về nước, nó còn đang đi học cùng trường với cháu đó tiểu phàm. Nhưng gần một tháng nay nó cũng chẳng thèm gọi điện cho ta nữa haizz.

Kim xuyên thờ dài rồi lại nói.

- Đứng rồi tiểu phàm đã lâu ta cũng không có đến chỗ của cháu và tiểu Nguyệt, hôm nay ta nhất định phải đến làm khách mới được. Đứng rồi không biết đại ka và đại tẩu sức khỏe thế nào cũng lâu rồi ta không gặp hai người.

- Chú xuyên! thật ra cháu không chỉ có một người. mà là bốn người.

Dương phàm cũng không sợ ông biết chuyện này, thay vì lúc ông đến phát hiện ra thì chi bằng nói luôn lúc này là hợp lý.

- Cái gì bốn người! Kim xuyên kinh hãi về điều mà Dương phàm nói. " Tiểu phàm vậy bốn người này có biết đến sự tồn tại của đối phương hay không. Kim xuyên bình tĩnh lại nói.

- Chú xuyên các nàng đều đang sống ở biệt thự với cháu cùng chị Nguyệt.

Dương Phàm bình thần nói.

- Ha... ha... ... tiểu tử rất có phong thái của đại ka đó. nhưng đại ka lại kém người ở điểm này haizz nhớ lại năm xưa đại ka trong tình trường rất phong lưu, nhưng lại phải bại dưới tay đại tẩu. Tiểu phàm ta nhất định phải đến mới được, phải cùng đại ka say một bữa. Chỉ tiếc là nhị ka không có ở đây.

Nhị ka! Dương Phàm nghĩ thầm, trong trí nhớ thì hẳn không hề biết đến người được Kim Xuyên gọi là nhị ka. Chẳng lẽ ngoài Kim Xuyên ra còn có một người em kết nghĩa nữa của cha hắn.

- Chú Xuyên, không lẽ cháu còn có một nhị thúc nữa sao?

Dương Phàm không cần suy nghĩ nhiều mà hỏi luôn Kim Xuyên.

- Phải! chỉ là nhị ka sau khi nhị tẩu mất cũng không còn tâm trạng nào nữa. Đúng rồi tiểu Phàm nhị thúc của cháu còn có một cô con gái nữa đó, hình như là sinh sau cháu một tháng. Kim xuyên nhìn Dương Phàm với ánh mắt rất thâm thúy." Hơn nữa ta dám chắc là con gái của nhị ka rất xinh đẹp, từ lúc sinh ra đã rất giống với nhị tẩu rồi. Thế nào tiểu Phàm có muốn ta đưa người đi giới thiệu với nhị ka hay không.

Dương Phàm cười khỏ. Không ngờ hẳn lại có một nhị thúc, nghe Kim xuyên nói thì con gái của nhị thúc thì rất xinh đẹp thì phải. Nhưng hẳn đâu dám nghĩ tới, hẳn còn phải tìm cách để tránh cho cô nàng Ngọc nhi biết, còn có chuyện của cô nàng cảnh sát nữa các nàng còn chưa biết chuyện này. Nếu để các nàng biết thì hẳn sẽ thâm rồi.

- Chú Xuyên! chuyện này cứ từ từ rồi nói. Nhà đã có bốn người rồi, bên ngoài cháu còn một người nữa còn chưa đóng thuyền, mấy nàng còn chưa có biết đến chuyện này.

Dương Phàm thẳng thắn nói cho Kim xuyên biết. Hẳn biết người này sẽ không nói ra chuyện của hắn thậm chí còn muốn giúp hắn một tay.

- Tiểu Phàm! xem ra ta đã đánh giá thấp cháu rồi. Kim xuyên nhìn Dương Phàm cười ám muội rồi nói." Có phải người đó chính là cô nàng cảnh sát đứng ở phòng lấy khẩu cung đó phải không?.

Dương Phàm có hơi bất. Hẳn không ngờ Kim xuyên lại biết chuyện này, hơn nữa lời nói còn rất chắc chắn.

- Chú Xuyên! chuyện này làm sao chú biết được. Dương Phàm tò mò hỏi.

Kim Xuyên nhếch mép lên cười." Tiểu Phàm! còn nhiều chuyện cháu không biết đâu, cháu nghĩ ta làm luật sư chỉ để nổi tiếng thôi sao?.

Dương Phàm biết làm luật sư không phải là chuyện đùa, thậm chí con mắt quan sát rất kĩ mọi thứ. Nếu không thì không bao giờ có thể làm được, đây là điều tối thiểu của một luật sư phải có.

- Chú Xuyên! cháu phục chú rồi, không ngờ là chú lại có thể biết được chuyện này. Nhưng mà làm sao chú lại biết được.

Dương Phàm chấp hai tay lại cúi đầu.

- Tiểu Phàm! ta đã nói rồi có nhiều chuyện cháu còn không biết nhiều lắm. Tỉ như đại ka, nhị ka và ta nữa, đều có nhiều chuyện của mình mà cháu không biết. Tiểu tử cháu cứ từ từ mà tìm hiểu.

Thấy Kim xuyên không muốn nói Dương Phàm cũng không hỏi nữa mà lúc này hai người đã về đến biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Chuyện Trùng Hợp

- Đại ka! đại tẩu! đều ở đây sao?. Tiểu Lam sao con cũng ở đây.

Dương Phàm cùng Kim xuyên bước vào trong thấy vợ chồng Dương Thiên đều đã ở đây. Nhưng điều khiến ông còn kinh ngạc hơn khi thấy Huệ Lan đang ngồi cùng với vợ chồng Dương Thiên.

- Cha! sao người lại tới đây?. Nàng bắt rất bắt ngờ về chuyện này." không lẽ ông đã điều tra ra mình đang ở đây hay sao?. Cô nàng nghĩ thầm.

- Ha ha.. Lão đệ thật không ngờ con bé chính là con gái của đệ. Lúc đầu ta đã thấy con bé có nét giống đệ nhưng ta không hỏi mà chờ đệ đến xem thế nào, không ngờ lại đúng như ta nghĩ. Đúng rồi tam đệ cô bé này đệ có thấy giống ai không. Dương Thiên nói rồi chỉ vào cô nàng Anh My.

- Rất giống! rất giống. Cô bé cháu tên là gì?

Kim xuyên tiến lại gần Anh My hỏi.

- Cháu tên Anh My!

Thấy Người đàn ông hỏi cô nàng cũng rất nhanh trả lời.

- Đại ka! không lẽ đây là con gái của nhị ka hay sao?.

Kim xuyên quay lại hỏi Dương Thiên. Chỉ thấy ông cười gật đầu xác nhận. Kim xuyên quay lại nhìn Dương Phàm mà cười ha hả vỗ vai hắn.

- Tiểu Phàm! ta không ngờ tiểu tử cháu lại giỏi hơn đại ka rất nhiều. Đại ka xem ra huynh còn kém tiểu Phàm xa lắm. Kim Xuyên quay lại nói với Dương Thiên.

- Tam đệ! tất nhiên là tiểu phàm nó giống ta rồi, nhớ lại năm x...

Chưa nói hết câu thì ông đã nhận được cái trừng mắt của Liễu huệ, ông không dám mở miệng nữa. Dương phàm cùng Kim xuyên thấy vậy thì phì cười.

- Đúng rồi! cha cháu vẫn khỏe chứ.

Dương Thiên quay ra hỏi Anh My.

- Dạ! cha cháu vẫn khỏe ạ. Hai người biết cha cháu ạ.

Anh My thấy hai người nói chuyện với nhau dường như rất thân quen cha nàng.

- Không chỉ là biết mà còn có quan hệ với nhau nữa đó. Cha cháu không nhắc đến chuyện này sao?

Dương Thiên cùng Kim xuyên nhìn nhau cười.

- không có! cha cháu chưa bao giờ nói đến chuyện này.

Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng được nghe đến chuyện này.

Dương Phàm thì cười thầm không ngờ là trên đời lại có cái chuyện trùng hợp đến thế. Nhưng hắn làm sao biết được những chuyện còn kì diệu nữa sẽ đến với hắn.

- Được rồi! mọi người cơm đã xong rồi chúng ta vào ăn thôi.

Dương Nguyệt từ trong bếp đi ra thấy mọi người đã đông đủ liền gọi vào ăn cơm. Mọi người ngồi ăn rất vui vẻ với nhau, nhất là hai người Dương Thiên cùng Kim xuyên, hai người này thì liên tục uống rượu cười nói với nhau.

Dương phàm cũng bị vạ lây theo hắn uống hết cả chục chai lúc này hắn cũng đang hơi say. Hắn không ngờ là Dương Thiên lại có loại rượu tốt đến vậy, nếu là rượu bình thường thì cho dù hắn có uống hết năm chục chai cũng không vấn đề gì. Nhưng hôm nay hắn đã thấy được một loại rượu hảo hạn thứ này cho dù có dùng tiền cũng không mua được còn tốt hơn cả rượu của Phương lão.

"Ren.. Reng.." Dương phàm đang định uống tiếp thì điện thoại của hắn vang lên hắn nhấc máy lên nghe luôn vì người biết số điện thoại của hắn không có mấy người. Khi nhìn vào màn hình thì hắn không ngờ là cô nàng cảnh sát gọi cho hắn.

- Alo! gọi ta có chuyện gì vậy.

Phía đầu dây bên kia vang lên giọng của cô nàng cảnh sát có vẻ rất khẩn trương.

- Dương Phàm! mau theo ta đi cứu người.

- Bình tĩnh! có chuyện gì thì cứ từ từ nói ra.

Thấy cô nàng khẩn trương như vậy Dương Phàm biết chắc phải có chuyện gì đó rất khẩn trương thì phải.

Cô nàng thở phà rồi nói.

- Dương Phàm! con bé Uyển Nhi bị bắt cóc rồi cậu mau theo tôi nhanh.

Lãnh Mệnh gấp gấp nói giống như gia lệnh cho hắn chứ không phải là nhờ giúp.

- Được rồi! được rồi! ta đến ngay.

Dương Phàm khua tay nói giống như người say vậy, tuy hắn không thích cái điệu bộ như gia lệnh của cô nàng nhưng dù sao cũng phải chấp nhận.

- Vậy ta chờ cậu ở ngoài sở cảnh sát.

- Được!

Dương Phàm cúp máy rồi không thèm quản mọi người có nói gì không mà ngồi dậy lấy xe phóng đi. Mọi người đều nhìn nhau khó hiểu. Chỉ có hai lão già nhìn nhau mà cười cũng không biết cười chuyện gì nữa.

Dương Phàm đạp chân ga chạy với tốc độ kinh người, rất nhiều người thấy vậy đều nép sang hai bên sợ chiếc xe chạy như mãnh thú săn mồi. Chẳng mất bao nhiêu thời gian Dương Phàm đã đến nơi, đạp chân phanh thì chỉ nghe thấy tiếng ma sát của lốp xe tạo ra.

- Lên xe!

Dương Phàm thò đầu qua cửa sổ nói.

Lãnh mộng không có thời gian để nói với hắn cho nên hành động vừa rồi của hắn nàng cũng chẳng quản. Nàng bước lên xe nói.

- Cậu đến khu đất trống cách một nhà xưởng bỏ hoang ở đây, Uyển Nhi bị xà ung bắt đi. Hắn muốn trả thù cậu cho nên đã viết thư này.

Lãnh Mộng nói rồi đưa cho Dương Phàm một tờ giấy. Dương Phàm chẳng thèm liếc một cái ném luôn ra cửa sổ. Đã biết địa điểm Dương Phàm chẳng quan tâm chuyện gì mà đạp chân ga lao vút đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Tay Không Đánh Người

Dương Phàm đi đến địa điểm mà Lãnh Mộng chỉ. Lúc này Dương Phàm nhìn thấy khoảng trăm tên côn đồ trên tay đao, Kiếm, tên nào mặt mày đều dữ tợn. Tên đầu trọc thì đang cầm con dao nhỏ mà cắt chiếc áo của cô bé Uyển Nhi.

Chiếc áo đã cắt làm lộ phần bụng trắng của cô nàng. Dương Phàm lúc này mới để ý đến cô nàng đang khóc nhìn hắn, vết miệng còn để lại một ít máu. Thấy cô nàng vì chuyện này mà bị như vậy khiến cho Dương Phàm cảm thấy bản thân mình có lỗi với cô nàng.

Hắn quá chủ quan khi chỉ cảnh cáo tên đầu trọc, không ngờ tên này lại dám làm chuyện như thế này để tìm hắn.

"Tiểu Tử! mày giỏi. Đầu trọc quay lại nhìn hắn rồi đưa ngón cái lên." Cuối cùng mày cũng đến, ôi chào! mày còn đem theo một ả đàn bà để đêm nay hầu bọn anh sao?. Lời tên này vừa nói ra thì tất cả bọn đang sau đều cười rộ lên.

Lãnh Mộng tức đến nghiến răng ken két nàng định rút súng ra cho tên đầu trọc ngậm miệng lại thì bị Dương Phàm ngăn cản lại.

"Tiểu tử! lát nữa bọn anh sẽ chơi hai con đàn bà của mày trước mặt mày. Tao nghĩ sẽ kích thích lắm đây ha ha... Cả đám lại cười lên lần nữa.

Dương Phàm thấy cô nàng không nhịn được nữa hắn lúc này mới nhìn tên đầu trọc nói.

- Tao nghĩ mày sẽ không có cơ hội làm được chuyện này đâu.

Vừa nói xong câu thì bọn chúng cùng Lãnh mộng còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì thấy cô nàng Uyển Nhi đã đứng cùng Dương Phàm. Tất cả đều tròn mắt lên nhìn hắn.

"Mà.. Mày.. mày... là.. người... hay... là ma. Đầu trọc bị dọa đến mức nói giống như đứa trẻ mới biết nói.

Dương Phàm không trả lời câu của đầu trọc mà lúc này hắn coi trời cho cô nàng Uyển Nhi. Nhìn những vết ngón trên tay cô nàng chắc chắn cô nàng đã chịu khổ không ít, Dương Phàm vuốt khuôn mặt nàng rồi cởi chiếc áo của mình ra che lại cho cô nàng. Lúc này cô nàng trên người chỉ còn lại chiếc áo lót với chiếc quần lạnh lặn.

Dương Phàm lúc này tiến lên phía trước hắn bước rất từ từ." Mày có biết! làm trái lời cảnh báo của tao hậu quả sẽ thế nào không?. Dương Phàm khuôn mặt đang đáng sát khí nhìn đầu trọc nói.

Đầu trọc nhìn Dương Phàm cảm cảm thấy toàn thân lạnh toát, hắn sợ hãi suýt chút thì đứng không vững mà ngã xuống đất. Lùi lại từng bước nhìn thấy mình còn hơn trăm tiêu đệ ở đây hắn lại bình tĩnh trở lại." TẤT CẢ LÊN CHÉM CHẾT NÓ CHO TAO. Hắn dùng hết sức mà gào lên.

Tất cả đàn em của đầu trọc được đại ca ra lệnh đều tiến lên mà chém tên tiểu tử trước mặt. Uyển Nhi thì sợ đến tái mặt khi nhìn thấy cảnh một người thiếu niên vì cứu nàng mà phải đánh với những tên côn đồ cầm theo vũ khí.

Lãnh Mộng thấy cô nàng sợ hãi như vậy thì tiến lại an ủi cô nàng." Uyển Nhi! hấn sẽ không sao đâu, em đừng lo lắng quá. Lãnh Mộng đã từng thử qua hấn, tuy hấn không có đánh trả lại nàng nhưng nàng tự hiểu được là hấn còn mạnh hơn nàng rất nhiều.

Hai người đứng nhìn Dương Phàm tỏ xung hữu đột với hơn trăm người tay cầm vũ khí, Uyển Nhi thì lo lắng cho hấn, còn Lãnh Mộng thì bình thản hơn. Nàng tin chắc chắn hấn sẽ không bị một chút thương tích nào.

Cuối cùng Dương Phàm cũng giải quyết nốt tên cuối cùng, nhìn đám người nằm rên rỉ trên mặt đất Dương Phàm tiến lại tên đầu trọc túm cổ hấn nhấc lên.

- Dương Phàm! đừng giết hấn.

Lãnh Mộng gào lên.

Thấy Lãnh Mộng đã nói như vậy Dương Phàm đành theo lời cô nàng mà ném hấn tới chỗ Lãnh Mộng. Đầu trọc tiếp đất rồi ới ra một ngụm máu rồi nằm bất tỉnh. Lãnh Mộng kiểm tra thì thấy đầu trọc vẫn còn thở thì mới yên tâm.

Nàng còng tay đầu trọc lại rồi gọi cho đội cảnh sát đến hiện trường." Dương Phàm! nếu ta không nói thì cậu sẽ giết hấn sao? loại người như hấn thì đâu cần phải làm bẩn tay cậu.

Dương Phàm không trả lời cô nàng mà hấn bước lại gần Uyển Nhi mà bế cô nàng đặt nằm vào trong xe. Uyển Nhi thì đỏ mặt nằm trong lòng hấn. Lãnh Mộng thấy vậy thì giậm chân mà mở cửa xe ngồi vào trong.

Dương Phàm quay đầu xe đưa cô nàng Uyển Nhi vào bệnh viện, làm mọi thủ tục với trả tiền xong hấn bảo Lãnh Mộng gọi cho gia đình của cô nàng đến rồi hai người rời khỏi bệnh viện.

- Dương Phàm! thật ra cậu là ai.

Lãnh Mộng nói

- Đây là bí mật.

Dương Phàm nói.

- Người không muốn nói thì thôi cần gì phải nói là bí mật.

Lãnh Mộng bĩu môi nói. Thấy hấn không muốn nói thì nàng cũng không muốn hỏi hấn.

- Người đẹp! nếu nàng muốn biết thêm về ta thì chi bằng đêm nay chúng ta tìm hiểu nhau.

Dương Phàm nói rồi nhìn nét mặt của cô nàng không có biểu hiện gì. Nhìn giống như là cô nàng đang chấp nhận vậy.

- Người nghĩ ta là loại người đó sao?

Lãnh Mộng trợn mắt lên nhìn hấn mà nói.

- Còn không lái xe đưa ta đến khu cảnh uy. Ta còn phải ăn tối.

- Được rồi!

Dương Phàm có hơi thất vọng, nhưng khi nghe thấy cô nàng còn chưa có ăn tối, hấn đành im lặng mà lái xe đưa cô nàng về.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Lời Tỏ Tình Của Người Đẹp Cảnh Sát

Một dãy nhà màu trắng được bao trùm toàn bộ bởi thực vật màu xanh biếc. Nơi đây chỉ dành cho những người có chức vụ trong ngành cảnh sát mới có được cấp trên cấp cho.

- Dương Phàm! nếu người không phiền thì có thể vào uống cốc nước. Lãnh Mộng bước ra khỏi xe nói." Nếu người chưa ăn thì có thể ăn cùng ta. Nói xong nàng không cần để ý hấn có muốn hay không mà bước lên lầu.

- Người đẹp có lời mời thì làm sao có thể từ chối được. Dương Phàm để xe vào trong rồi bước lên lầu theo cô nàng.

- Người đẹp không sợ ta động tay với nàng sao?.

Lãnh Mộng trừng mắt lên nhìn hắn rồi mở cửa phòng bước vào. Thấy cô nàng không nói gì hắn cũng chỉ cười rồi bước vào trong ngồi xuống ghế sofa.

Lãnh Mộng bước vào trong mở tủ lạnh lấy hai chai bia mang ra đưa cho hắn một chai nàng một chai.

- Nếu có rượu thì tốt!

Thấy cô nàng cầm hai chai bia ra Dương Phàm lại không thích uống thứ này, đối với hắn thì rượu mới là thứ tốt.

- Người cũng đường có uống nhiều quá, rồi sẽ có ngày người sẽ bị rượu hại mà thôi.

- Sao tự dưng lại nói tốt với ta như vậy.

Dương Phàm cảm thấy cô nàng ngày hôm nay có vẻ rất lạ, tự nhiên lại đi quan tâm mấy cái chuyện vặt này.

- Người muốn nghỉ sao thì tùy.

- Chẳng phải nàng còn chưa ăn tối sao? vậy để ta nấu ăn một lát là có thể ăn.

- Anh nấu? có được không đó hay để ta nấu đi. Lãnh mộng có hơi kinh ngạc nhưng nàng vẫn không tin Dương Phàm có thể nấu ăn.

- Không cần, nàng cứ ngồi đây coi tivi đi để ta làm được rồi. Lúc cô nàng lấy đồ uống Dương Phàm có thấy một ít thức ăn trong tủ lạnh. Có thể thấy cô nàng này đều tự lo mọi thứ cho mình, chỉ là hắn muốn làm cho cô nàng một chút bất ngờ mà thôi.

Lãnh Mộng đương nhiên sẽ không ngồi coi tivi mà cũng theo hắn vào phòng bếp. Nàng nhìn kĩ năng cắt thái

thành thạo của hắn mà tự mình cảm thấy không bằng. Dương Phàm làm cơm cũng không nhân hắn chọn những loại đều tốt cho sức khỏe. Lãnh Mộng vui vẻ bước ra ngoài.

Chờ khi cơm nước làm ra xong, ngửi thấy mùi thơm của thức ăn đã làm cái bụng của nàng kêu nên rồi, chẳng những mùi thơm của thức ăn, mà màu sắc cũng rất phong phú. Ngồi chờ đến khoảng 9 giờ tối lúc này Dương Phàm bày biện thức ăn lên bàn.

- Không ngờ là anh lại biết nấu ăn.

Lãnh Mộng nhìn thức ăn bày biện ra mà không cưỡng lại được mùi thơm của thức ăn. Gắp lên một miếng thịt kho cô nàng không nhịn được thầm khen hắn. "Tài nấu ăn của tên này thật giỏi. Lãnh Mộng tự nhận thấy bản thân mình cho dù có nấu cũng không thể được như Dương Phàm.

- Sao vậy, thức ăn không hợp khẩu vị của nàng sao?

Thấy cô nàng gắp ăn nhưng lại không có biểu hiện gì Dương Phàm bèn hỏi.

Lãnh Mộng thấy hắn hỏi vậy thì mỉm cười lắc đầu. "Không phải không hợp khẩu vị, mà là rất ngon cho dù là đầu bếp nhà hàng năm sao cũng không bằng anh.

- Ngon là tốt rồi, vậy nàng mau ăn đi.

Thấy cô nàng nói vậy Dương Phàm cũng vui vẻ nói. Hắn chỉ sợ cô nàng nói ăn không ngon rồi đổ tội lên đầu hắn thì khổ, tuy hắn rất tự tin vào việc nấu ăn nhưng cũng phải tùy vào khẩu vị của từng người.

- Dương Phàm, anh không ăn sao. Một mình ta cũng không ăn hết được chỗ này.

Lãnh Mộng thấy hắn không ăn mà chỉ một mình ngồi nhìn nàng ăn, cho dù nàng không muốn nhưng bị hắn nhìn như vậy làm nàng cảm thấy ngại.

- Không cần đâu, được nhìn người đẹp ăn ngon miệng như vậy là ta thấy tốt rồi.

Dương Phàm không biết vì sao hắn lại thấy thích nhìn cô nàng này như vậy. Hắn bất chợt nhận ra một chuyện không nên nhớ lại. Dương Phàm khuôn mặt buồn chán gắp lấy miếng thịt lên ăn.

- Dương Phàm, anh có chuyện gì không vui sao? có thể nói với ta.

Lãnh Mộng thấy hắn có tâm sự như vậy. Nàng cũng muốn hắn chia sẻ với nàng, tuy hắn hay chọc tức nàng nhưng hắn lại rất tốt. Lãnh Mộng lắc đầu. "Mình đang nghĩ cái gì vậy, hắn mà tốt sao? giống lưu manh thì đúng hơn. Hắn còn dám làm những chuyện như thế với mình thì hắn có tâm sự gì chứ. Nhưng lãnh Mộng không phủ nhận một điều rằng ngày hôm đó nếu Dương Phàm mà muốn làm chuyện đó thì cô nàng cũng chỉ còn nước mà chịu trận.

- Ta hơi mệt, tối nay nàng có thể cho ta ở lại hay không?

Dương Phàm lúc này có chút mệt mỏi nói.

- Được! nếu người muốn thì có thể ngủ trong phòng ta.

Lãnh Mộng nói.

- Không cần đâu! ta nằm ngủ ở sofa được rồi.

Nói xong Dương Phàm nằm ra ghế sofa mà nhắm mắt.

Thấy hắn từ chối như vậy nàng lại cảm thấy bản chất của hắn cũng rất tốt, nhưng cũng quá ngốc đi. Nàng ăn xong dọn mọi thứ rồi tắm rửa xong đi về phòng mình, đi ra phòng khách nàng ngắm nhìn khuôn mặt hắn lúc này rất đáng yêu. Nàng liền về phòng mình lấy ra một cái chăn rồi từ từ đắp cho Dương Phàm vì sợ đánh thức hắn.

"Dương Phàm! anh thật là ngốc, biết võ công là giỏi sao? phải tự biết lo cho bản thân mình nữa chứ. Nàng vuốt nhẹ khuôn mặt hắn sợ hắn tỉnh giấc." Nếu anh muốn thì có thể nằm chung giường cùng ta đâu cần phải từ chối nằm ở đây, nếu anh thích ta thì sao không dám ngủ ở phòng của ta. Lãnh Mộng đỏ mặt khi nói ra những câu như vậy. Đây là lần đầu tiên có một người con trai có thể khiến cho nàng như vậy. Nàng hôn lên trán hắn xem như lời chúc ngủ ngon rồi tắt điện quay về phòng của mình mà nằm ngủ.

Dương Phàm lúc này mở mắt ra ngồi dậy nhớ lại từng câu nói của cô nàng. Hắn mỉm cười rồi ngồi đó suốt hắn quyết định nếu cô nàng đã nói như vậy thì hắn đâu cần phải bận tâm chuyện gì. Dương Phàm bước vào phòng của cô nàng mà nhẹ nhàng giống như màn đêm yên lặng. Đang nằm thì cô nàng bất chợt ôm lấy hắn.

Lãnh Mộng chỉ cảm thấy một cảm giác rất tốt, rất dễ chịu, rất vui vẻ. Nhưng nàng lại không biết rằng nàng đang ôm lấy một người con trai hơn thế nữa là nàng đang nằm trong lòng ngực của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Không Lẽ Mình Đã Thích Hắn Sao?

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu ánh nắng chói chang theo cửa sổ thấp sáng cả căn phòng. Cũng không biết là đã trải qua bao lâu, lúc này một đôi trai gái đang ôm nhau nằm ngủ.

Dương Phàm mở mắt nhìn nữ nhân đang ôm lấy hắn nằm ngủ. Dương Phàm cảm thán. Cả đêm hôm qua hắn bị cô nàng ôm đến muốn ngạt thở, định kéo tay Lãnh Mộng ra nhưng lại thấy cái biểu hiện giống như là đứa trẻ sợ mất đồ, đành phải để cô nàng ôm như vậy mà nằm ngủ.

Dương Phàm vén vén mái tóc vuốt nhẹ khuôn mặt nàng. Một cánh tay của hắn đã trở thành cái gối của nàng. Lãnh Mộng nhú nhú mày mở mắt nhìn lên rồi nhìn xuống, một chân thì gác ngang hông Dương Phàm, nàng lại nhìn lên.

- Tiểu Mộng, nàng tỉnh rồi sao?

Dương Phàm ôn nhu hỏi.

"A... .." Nàng hét lên đập đập Dương Phàm lăn xuống giường. Kéo chăn quấn lấy người rồi nhìn vào trong, rồi thở ra một hơi.

- Tiểu Mộng, sao nàng lại đập ta?

Dương Phàm bò dậy mặt oan ức nói.

- Dương Phàm! tại sao anh lại nằm trên giường của tôi.

Thấy hắn biểu hiện oan ức như vậy Lãnh Mộng quát.

- Ta.. ..

Dương Phàm á khẩu không nói được gì. Hắn cười khổ cô nàng này trở mặt còn nhanh hơn thay áo.

- Ta cái gì? tại sao anh lại nằm trên giường của tôi.

Thấy hắn không nói được Lãnh Mộng có hơi tức giận quát lên lần nữa.

Dương Phàm ngồi xuống giường nhưng không ngờ lại bị cô nàng đập cho mấy cái lại phải đứng dậy.

- Ta nói tiểu Mộng nàng nghe. Chẳng phải tối hôm qua nàng nói ta có thể ngủ cùng giường với nàng sao?

Dương phạm bắt đầu giải thích.

- Ai là tiểu Mộng của anh, nói cho cẩn thận.

Thấy cách xưng hô của hắn làm cho Lãnh mộng cảm thấy lạnh hết người.

- Nói tại sao anh lại nằm trên giường của tôi.

- Được rồi! được rồi cục trưởng Lãnh. Chẳng phải tối hôm qua nàng nói ta có thể ngủ cùng giường với nàng sao? không lẽ nàng đã quên.

Thấy cô nàng sắp phát hỏa Dương phạm đi thẳng vào mấu chốt của vấn đề luôn.

- A... không lẽ lúc đó anh nghe được ta nói gì sao? anh lúc đó còn chưa ngủ.

Lãnh mộng đỏ mặt. Nàng lúc đó chỉ nói lí nhí trong miệng thì làm sao hắn có thể nghe thấy được. Hơn nữa biểu hiện của hắn lúc đó giống như đã ngủ say thì tại sao lại biết.

- Được rồi coi như ta xui xẻo. Nàng có muốn ăn trưa chứ hay ta làm vào hộp cơm cho nàng mang tới trường.

Dương phạm không muốn đề cập đến chuyện này nữa mà hỏi Lãnh mộng có muốn ăn trưa hay không.

Thấy hắn nhắc đến bữa trưa Lãnh mộng lúc này mới nhìn đồng hồ thì đã gần 11 giờ trưa." Tại sao anh không đánh thức ta. Lãnh mộng có hơi tức giận nhìn hắn rồi rời khỏi giường bước vào phòng tắm. Dương phạm thì cười thầm thấy biểu hiện của cô nàng như vậy.

Hắn vào phòng bếp rồi chuẩn bị thức ăn cho hai người. Dương phạm dọn thức ăn ra bàn rồi cả hai người đều ngồi ăn giống như cặp tình nhân vậy. Hai người ăn xong Dương Phạm dọn dẹp mọi thứ rồi ngồi trên ghế sofa mà coi tivi cùng cô nàng Lãnh Mộng.

Dương Phạm ngồi cạnh Lãnh mộng hắn định nói gì đó thì chuông điện thoại vang lên.

- Alo!

Phía bên đầu dây bên kia vang lên giọng của một gã đàn ông nói." Thiếu gia! tôi là Vương Bưu, chuyện lần trước đã có kết quả mà cậu muốn rồi.

Thì ra là tên Vương Bưu gọi điện báo cho hắn biết chuyện lần trước mà hắn nhờ bang Hắc Long điều tra hộ. Dương phạm thấy tên Vương Bưu này làm việc cũng rất nhanh nhẹn, trong thời gian ngắn như vậy mà đã có tin tức rồi.

- Làm tốt lắm! vậy lát nữa ta sẽ đến quán bar rồi người nói chi tiết cho ta.

- Thiếu gia không cần phải như vậy đâu, tôi đã kêu người chờ cậu ở gần quán cafe đối diện trường Cao Dương rồi. Chỉ cần cậu đến là hắn sẽ đưa cho cậu mọi tin tức mà chúng tôi thu thập được cho cậu.

- Được! vậy thì cứ như vậy đi. Kêu hắn 30 phút nữa ta sẽ tới.

Nói xong Dương Phạm cúp máy.

- Có chuyện gì vậy.

Lãnh Mộng nghe thấy cuộc đối thoại của Dương Phạm. Đường như hắn có tin tức gì đó rất tốt.

- Không có gì! chỉ là chút chuyện muốn cho nàng bất ngờ thôi mà.

Dương Phạm làm ra vẻ thần thần bí bí nói.

- Giả thần giả quỷ, anh thì có chuyện gì mà bất ngờ.

Dương Phạm không trả lời cô nàng mà cười âm mưu nhìn Lãnh Mộng.

- Còn nhìn nữa ta móc mắt ra bây giờ.

- Không nhìn, không nhìn. Dương Phạm lúc này cứ để cho nàng tự tại, lát nữa đến trường phải hưởng thụ mới được. Dương Phạm nghĩ đến cảnh sẽ được cảm nhận cặp mộng căng tròn kia của cô nàng mà không nhìn được nuốt nước bọt ực một cái.

- Đồ lưu manh! anh nghĩ bậy bạ gì đó.

Thấy ánh mắt khuôn mặt hắn gian trá như vậy Lãnh Mộng không nhịn được quát.

- Ta có nghĩ gì bấy ba đầu, là do nàng tưởng tượng ra thôi.

Dương Phàm tự biện minh cho mình, hấn có hơi phản kích rồi.

- Vậy nàng có muốn đi cùng ta tới trường, hay là nàng tới sau?

- Anh định có ý đồ gì vậy?

Thấy hấn thay đổi nhanh như vậy làm Lãnh Mộng có dự cảm không ổn.

- Vậy ta đi trước, khi nào nàng tới thì cứ chờ ta ở phòng giáo viên của nàng.

Nói xong Dương Phàm rời khỏi nhà của Lãnh Mộng rồi đi tới quán cafe đối diện trường học.

Lúc này Lãnh Mộng có một cảm giác mất mát, có thể nói nàng chưa bao giờ được ngủ ngon như ngày hôm qua. Nàng không ngờ rằng nằm trong lòng ngực hấn lại có cảm giác ấm áp vui vẻ như vậy. Không hiểu sao nàng lại nghĩ đến chuyện đó. Lãnh Mộng liếc mắt đầu quên đi chuyện này, nàng lại đồ mặt nghĩ đến hấn nhất là cảnh tượng nàng ôm lấy hấn.

- Hừ Hừ... ...

Lãnh Mộng cố xua đi những hình ảnh đó trong đầu mình không nghĩ đến nữa. Lãnh Mộng đồ mặt, nàng cố xua đi những ý nghĩ của mình về hấn đêm hôm qua.

- Không lẽ mình đã thích hấn sao?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Đau Khổ

- Thiếu gia! em là, đàn em của Bru ca.

Dương Phàm chừng xe bên quán cafe đối diện trường học, hấn còn chưa bước vào thì có một tên du côn bước ra tiến lại phía hấn.

- Được rồi vậy thứ ta cần đâu.

Dương Phàm nói.

- Dạ, thiếu gia, Bru ca bảo em cầm thứ này chờ thiếu gia ở đây. Nói xong hấn móc trong ngực ra một tờ giấy rồi đưa cho Dương Phàm.

Dương Phàm tùy ý liếc liếc vài cái, hấn nhất thời vui mừng vì có kết quả, nhưng khi lật mặt sau thì hấn lại tối sầm mặt tức giận xé tờ giấy đi, hướng tên lưu manh kia nói." Về nói với đại ka của người chuyện này làm rất tốt, sau này sẽ còn nhờ đến.

- Dạ, thiếu gia, em sẽ chuyển lời của thiếu gia cho Bru ca. Nếu không còn chuyện gì nữa vậy em xin phép đi trước. Tên du côn đối với Dương Phàm này rất sợ từ chuyện lần trước ở quán bar.

- Đi đi. Thấy tên du côn có vẻ hơi sợ hãi, hấn cũng không thích nói nhiều với cái đám hắc đạo. Chuyện này hấn chỉ không muốn tự mình điều tra cho đỡ mệt. Dương Phàm không ngờ cái tên Vương Bru này lại còn cho hấn biết thêm một chuyện nữa, xem như hấn không phải tốn sức ra tay. Dương Phàm đang không biết phải nói với cô nàng thế nào nữa, chuyện này không có lợi thế cho cô nàng cảnh sát một chút nào.

Dương Phàm quay lại trường hấn định vào phòng của Lãnh Mộng chờ nàng tới nhưng lại nghĩ đến chuyện này có nguy hiểm rất lớn hấn không biết có nên để cho nàng biết hay không. Dương Phàm đang mãi suy nghĩ thì." Nha...." một tiếng la thất thanh vang lên, ngay sau đó là những tiếng tạp âm của đồ vật truyền đến.

Dương Phàm lúc này mới nhìn xuống, cô giáo đang luống cuống nhặt giáo trình và dụng cụ.

- Xin lỗi cô, là em không để ý xin lỗi cô.

Dương Phàm cúi xuống nhặt những giáo án và dụng cụ lại cho vị giáo viên.

- Không có gì, em không sao chứ.

Vị giáo viên lúc này mới đứng dậy nhìn hấn.

Dương Phàm khuôn mặt có hơi mất tự nhiên, trong miệng thì thầm "Tiểu Diễm

Vị giáo viên thân hình hơi run, nàng có hơi kích động nhìn Dương Phàm nói "Cậu.. cậu vừa mới nói gì, cậu biết tôi?

- Dương nhiên là biết rồi, vì cô là giảng viên của tôi mà.

Dương Phàm tỉnh táo lại, vẻ mặt trở nên tự nhiên nói. Ánh mắt Diễm Thu Hồng mờ đi nàng tự làm bầm " Cậu không phải hấn. Nếu không phải Dương Phàm đứng đối diện với nàng, thì nàng cũng không nghe được hấn nói gì. Diễm Thu Hồng từng bước rời đi, trên khuôn mặt nàng vẫn còn để lại hai từ trong mắt Dương Phàm " Đau Khổ.

Nhìn cô nàng rời đi Dương Phàm nắm chặt nắm cửa vào tường mấy quyền, chỉ thấy trên tường bị lõm xuống giống như mạng nhện. Mà cánh tay hấn cũng đang chảy máu, Dương phàm lúc này cũng không còn tâm trạng nào mà quan tâm đến cánh của mình.

- Dương Phàm, anh đi đâu vậy. Lãnh Mộng vừa đến, thấy hấn khuôn mặt buồn chán đi qua. Nàng không ngờ là hấn lại không để ý tới nàng.

Dương Phàm lúc này chẳng còn tâm trạng nào mà nghĩ đến chuyện gì nữa, hấn lúc này chỉ muốn được yên lặng một chút.

- Dương Phàm, anh không nghe thấy tôi nói gì sao?. Lãnh Mộng kéo lấy cánh tay của hấn, nàng có hơi tức giận quát.

- Tiểu Mộng, là nàng sao?. Thấy có người kéo cánh tay của mình Dương Phàm lúc này mới quay mặt lại, hấn không nghĩ đến cô nàng Lãnh Mộng đã đến trường.

- Phải, cậu... A... tay cậu bị thương. Lãnh Mộng lúc này mới thấy cánh tay của hấn đang chảy máu, đã nhuộm đỏ cả cánh tay. Lãnh Mộng có hơi đau xót nhìn hấn." Anh mau theo tôi vào đây." nàng kéo hấn vào trong phòng giáo viên của mình, lấy hộp băng cá nhân ra, lau sạch cánh tay của hấn rồi băng bó lại rất cẩn thận.

- Cảm ơn nàng, Tiểu Mộng. Dương Phàm cảm động nhìn cô nàng băng bó cánh tay lại cho mình. Nhìn thấy cô nàng xót xa cho mình như vậy Dương Phàm lại nhớ đến khuôn mặt của Diễm Thu Hồng. Hấn lại cảm thấy mình có lỗi với nàng nhiều hơn.

- Dương Phàm, tại sao cánh tay anh lại bị thương như vậy?. Lãnh Mộng băng bó xong cho Dương phàm, nàng ngừng mặt lên hỏi hấn. Nàng cũng không quản cách xưng hô của hấn.

- Chỉ là chút vết thương không đáng ngại. Dương phàm khuôn mặt vui vẻ trở lại nói. Hấn làm sao có thể nói là do mình tự làm mình bị thương được, nếu không cô nàng sẽ nghĩ mình thích ngược đãi bản thân.

- Như vậy mà nói không đáng ngại sao? vậy thì như thế nào thì mới đáng lo ngại. Lãnh mộng có chút không vui với câu trả lời của Dương phàm.

- Tiểu mộng, nàng đang quan tâm ta sao?. Dương phàm có hơi kinh ngạc vì câu nói của cô nàng. Nó giống như một người vợ thấy chồng bị thương mới có biểu hiện như vậy. Dương phàm định kéo Lãnh mộng ngồi trong lòng mình, nhưng không ngờ lại bị cô nàng ngăn cản lại nghiêm mặt nói.

- Nếu anh không nói thì đừng có động đến tôi.

Lãnh Mộng tức giận nói.

- Là ta không cẩn thận bị ngã thôi. Dương Phàm nói đại một lý do, hấn vẫn không muốn nói cho cô nàng biết.

- Không cẩn thận bị ngã, anh nghĩ tôi là trẻ con ba tuổi sao? nếu anh không muốn nói thì thôi, anh có thể ra khỏi phòng của tôi được rồi. Lãnh Mộng lạnh nhạt nói. Thấy hấn còn giấu nàng như vậy, làm cho nàng cảm thấy mình giống như đang bị lừa dối.

- Được rồi! là ta tự mình làm bị thương, ta cũng nói cho nàng biết luôn chuyện kia. Dương Phàm nói lại những gì mà mình đọc ở tờ giấy mà đàn em của Vương bur đưa đến." Nhưng Tiểu Mộng ta nói nàng nghe cho rõ đây, bọn chúng không phải là những tay buôn lậu bình thường, nàng có đưa cả đại đội cảnh sát đi cũng không thể làm gì bọn chúng. Dương Phàm nói xong nhưng hấn vẫn không quên nhắc nhở cô nàng, chỉ có một chuyện ở mặt sau trang giấy là hấn còn chưa nói cho Lãnh Mộng biết. Nếu hấn nói mặt sau của tờ giấy thì chắc chắn một điều rằng Lãnh Mộng nhất định sẽ tự mình đi điều tra, như vậy cô nàng nhất định sẽ gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Lưu Manh!

- Dương Phàm, vậy ý của anh là tôi phải bỏ qua chuyện này sao? để cho tội phạm lộng hành hả. Thấy Dương Phàm không muốn cho mình đi điều tra

Lãnh Mộng có hơi bức mình nói. Nàng đường đường là cảnh sát hơn nữa còn là cục trưởng không biết đã bao vụ án nàng đều phá được. Nhưng không ngờ là chỉ là nhóm buôn lậu mà Dương Phàm lại không để cho nàng đi, như vậy khác nào nói nàng nên rời khỏi ngành cảnh sát.

- Ý ta không phải như vậy, chỉ là nhóm người này không phải là tội phạm bình thường mà nàng biết. Hơn nữa tin tức của ta cũng chưa xác nhận được bọn chúng thuộc loại nào, nàng cứ chờ tin của ta rồi nàng hãy làm theo ý mình được chứ. Dương Phàm thật sự không muốn cô nàng đi chút nào. Hơn nữa tên Vương Bưu cũng chưa điều tra được tên cầm đầu, nhưng dựa vào thể lực của hắc long ở tô châu thì muốn biết tên cầm đầu thì rất nhanh sẽ có.

- Không phải tội phạm bình thường, chẳng lẽ anh còn chưa nói điều quan trọng ra thì phải. Lãnh Mộng nhìn ra được Dương Phàm vẫn còn dấu nàng chuyện của nhóm người này. Điều này làm cho nàng cảm thấy hẫng hụt như còn giấu nàng rất nhiều điều, nàng cảm thấy điều này giống như mình đang bị lừa dối làm lồng ngực nàng thấy đau nhói. Lãnh Mộng cũng không hiểu tại sao mình lại có cảm giác này.

- Được rồi tiểu Mộng, nàng chỉ cần đừng làm theo ý mình là được, chờ ta có tin tức của tên cầm đầu rồi chúng ta sẽ nói về chuyện này sau. Nhưng chúc hết nàng nên trả công cho ta thì phải. Dương Phàm nói rồi chợt nhớ đến chuyện của hai người đã thỏa thuận với nhau ngày hôm đó. Ánh mắt Dương Phàm lúc này nhìn Lãnh Mộng rất giống một sắc lang đang chuẩn bị làm chuyện đó vậy.

Lãnh Mộng chỉ cảm thấy lạnh cả người, thấy Dương Phàm nhìn mình như vậy không hèn mà đỏ mặt. Lãnh Mộng nhớ lại lúc bị Dương Phàm kéo vào trong xe rồi chuyện hai người thỏa thuận với nhau. Nếu Dương Phàm có tin tức của chuyện này thì nàng sẽ để hắc sò mông mình năm mươi cái, tuy lúc đó nàng đồng ý hăng nhanh như vậy vì tự tin mình sẽ tìm ra nhanh hơn hắc. Nhưng điều Lãnh Mộng không ngờ tới là hắc lại có tin tức nhanh như vậy, làm nàng lại nhớ đến hai lần bị hắc cưỡng hôn mình.

- Được rồi, nếu anh sờ ra chỗ khác thì điều kiện sẽ chấm dứt. Lãnh Mộng tiến lại chỗ hắc mà đỏ mặt nói. Coi như để cho tên sắc lang chút tiện nghi, dù sao nàng cũng đã bị hắc chiếm tiện nghi của mình đến hai lần.

Dương Phàm đưa hai tay ôm lấy bờ mông của cô nàng đẩy Lãnh Mộng tiến lên một chút. Nhìn biểu hiện của cô nàng lúc này rất giống với một thiếu nữ tuổi đôi mươi. Dương Phàm bắt đầu bóp, "Rất đàn hồi. Dương Phàm nhìn Lãnh Mộng rồi nói.

Lãnh Mộng lúc này không thể phản bác lại Dương Phàm được, nàng lúc này đang cảm thấy toàn thân nóng bừng, cái miệng thì mím lại cổ không để phát ra tiếng.

Dương Phàm lúc này liều mạng từ từ chạm xuống phía dưới. "Sắc lang anh chạm vào đâu đó. Dương Phàm vừa mới chạm đến thì hắc phải đưa tay lại phía trước cản lấy một cước của cô nàng nhắm vào tiểu đệ đệ.

Dương Phàm cảm thán, hắc không ngờ Lãnh Mộng lại có phản ứng kịch liệt đến vậy, nếu hắc chạm một bước thôi là khuôn mặt của hắc sẽ phải nhận lấy một cước lên đầu gối vừa rồi của cô nàng, nếu nhận một cước này thì hắc sẽ vĩnh biệt tiểu đệ đệ của mình." Thất bại quá đi. Dương Phàm lăm lăm.

- Sắc lang anh tưởng tượng gì đó. Lãnh Mộng không nghe thấy hắc nói gì, nàng lại nghĩ hắc đang nghĩ đến chuyện gì đó mờ ám. Lãnh Mộng nghiêm mặt lườm hắc.

- Là do nàng nghĩ lung tung thôi, ta chỉ nói là mình quá thất bại thôi. Hay là nàng muốn. Dương Phàm không quan tâm cô nàng đang lườm hắc mà nói một cách ám muội nhìn Lãnh Mộng.

- Có quý mới muốn làm chuyện đó với anh.

- Tiểu Mộng, đây là nàng nói nhé chứ ta không có nói, không ngờ nàng lại muốn ta. chặt.. chặt..

Dương Phàm làm ra vẻ hiểu mọi chuyện rồi đưa tay lên cầm mà nhìn Lãnh Mộng từ đầu đến chân không bỏ sót một bộ phận nào.

- Dương Phàm. Anh rút ra khỏi đây cho tôi. Lãnh Mộng lúc này không thể chịu được ánh mắt của Dương Phàm mà tức giận quát.

- Tiểu Mộng đừng nóng giận, ta rót cho nàng cốc nước nhé. Dương Phàm lấy một cốc nước rồi đưa cho Lãnh Mộng.

Lãnh Mộng cầm lấy rồi uống ực ực

- A... ..

" Phụt... ..

Dương Phàm đột nhiên A lên một tiếng hắc chưa kịp nói hết câu thì đã phải nhận lấy nước phun ra từ miệng của cô nàng.

Lãnh Mộng đang uống cốc nước thì nàng giật mình khi thấy Dương Phàm A lên. Nàng nhìn lại hắc lúc này trông cũng rất buồn cười. Nước từ trên mặt hắc vẫn còn đang từng giọt chảy xuống, mái tóc cũng đọng lại vài giọt nước.

Dương Phàm ngêch mặt giả ngốc nhìn Lãnh Mộng, hắc lúc này không biết nên nói gì nữa. Dương Phàm lấy khăn lau mặt rồi tròn tròn mắt nhìn cô nàng. Hắc đột nhiên nhớ ra là ngày hôm qua hắc không có về nhà, nếu mà gặp các nàng thì không biết phải nói thế nào nữa.

- Sao lại nhìn ta ghê vậy? ta không có làm gì nha. Lãnh Mộng quay mặt đi tỏ vẻ chuyện vừa rồi không có liên can tới mình. Dù sao cũng là do hắc tự nhiên lại hét lên làm nàng giật mình suýt chút nữa là nàng bị sặc nước.

- Nàng không làm gì? vậy vừa rồi là sao?.. Dương Phàm tiến sát lại Lãnh Mộng mà nói.

Lãnh Mộng không nói lên lời, nàng lùi lại thì Dương Phàm lại tiến lên. Đến lúc này Lãnh Mộng đã hết đường lui.

- Là do anh tự nhiên hét lên làm gì?

Lãnh Mộng lúc này nói.

- Là do ta chợt nhớ ra một chuyện còn chưa nói với nàng, vừa nãy ta mới nhớ ra nên mới hét lên. Không ngờ nàng lại có thưởng cho ta lớn như vậy đây. Dương Phàm da mặt vốn đã dày, hấn nói dối không biểu hiện trên khuôn mặt.

Lãnh Mộng định mở miệng thì không ngờ Dương Phàm lại hôn lên môi nàng. Lãnh Mộng biết mình đã bị hấn lừa, lúc này nàng mới nổi giận thì Dương Phàm đã cười ha hả chạy mất. Lãnh Mộng giậm chân nổi giận mà không thể phát tiết ra.

- ĐỒ LƯU MANH! ANH LÀ ĐỒ TỒI.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Đả Kích

Dương Phàm cười ha hả chạy vụt mất, lúc này hấn đang thấy Diễm Thu Hồng đang ngồi dưới gốc cây xem thứ gì đó rất chăm chú mà lại không biết đã có người đứng phía sau mình.

Dương Phàm chết lặng khi nhìn thấy tấm hình trên tay Diễm Thu Hồng. Tấm ảnh trên tay nàng chính là tấm ảnh mà hai người chụp với nhau khi còn ở Paris. Lúc đó hai người dự định về nước sẽ kết hôn với nhau, nhưng điều không ngờ tới lại chính là cái ngày mà hấn đã làm cho nàng đau khổ.

- Người đàn ông trong bức ảnh là chồng cô?

Nhìn thấy Diễm Thu Hồng khóc Dương Phàm nhin không được nói. Diễm Thu Hồng giật mình khi nghe thấy có người nói. Nàng quay mặt lại nhìn thì không ngờ là cậu học sinh đụng phải mình.

- Đã vào tiết học, cậu sao còn ở đây.

- Chỉ là buồn chán muốn tìm ai đó tâm sự một lúc mà thôi.

Thấy Diễm Thu Hồng muốn đuổi khéo mình đi Dương Phàm nói ra một câu. Câu nói này cũng chính là lúc hai người mới gặp nhau khi còn học cấp 3. Lúc đó Dương Phàm cũng gặp Diễm Thu Hồng giống như lúc này.

- Cậu có tâm sự sao?

Diễm Thu Hồng nói.

- Phải, chỉ là không có ai để tâm sự mà thôi.

- vậy cậu có thể chia sẻ với tôi. Cậu học sinh trước mặt này đem lại cho nàng cảm giác rất quen thuộc, mà từ rất lâu rồi nàng cũng không còn nhớ là từ bao giờ.

- Cô Diễm cũng có tâm sự, không biết em có thể giúp được chuyện gì hay không?

Dương Phàm nói giống như hấn đã biết trước vậy.

- Ta sao?. Diễm Thu Hồng chỉ vào mình." Chỉ là đang nhớ đến một người mà thôi. Còn cậu có tâm sự chuyện gì sao?..

- Em cũng nhớ đến một người, người này không biết giờ sống có tốt hay không? có thể nàng sẽ hận suốt đời, cũng có thể nàng vẫn còn nhớ nhưng. Dương Phàm nói rồi hấn nhìn lên bầu trời xa xăm kia với đôi mắt đầy nhớ nhung.

Diễm Thu Hồng nhìn thấy ánh mắt hấn như vậy, làm cho nàng cảm thấy giống như ai đó đang ở một nơi rất xa đang dõi theo mình. Nàng lại nhìn vào bức ảnh, không biết hấn hiện giờ ra sao? đôi mắt lại chảy xuống hai dòng lệ. Nàng lại nhìn lên cậu học trò, hấn cũng đang nhìn nàng, hai mắt chạm nhau. Diễm Thu Hồng có thể thấy được sự thống khổ trong đôi mắt hấn.

- Không lẽ cậu cũng không có tim nàng ta hay sao?. Diễm Thu Hồng hỏi một câu, nàng rất muốn biết câu trả lời của hấn. Nhưng Dương Phàm lại không nói mà chỉ thất vọng lắc đầu.

- Tại sao? không lẽ cậu không muốn gặp lại người đó hay sao? hay cậu không thể đối mặt được với người đó?

- Không phải không muốn gặp, mà là không thể gặp lại. Dương phạm thẳng thắn nói ra. Nếu ngày đó hắn đến gặp Diễm Thu Hồng thì chắc chắn cô nàng sẽ gặp nguy hiểm là rất lớn.

- Không thể gặp lại, Không lẽ người đó đã rời đi mà cậu cũng không biết.

Diễm Thu Hồng cảm thấy người này cũng rất giống với mình. Chỉ có một điều duy nhất là người đứng trước mặt mình lại chính là người mà mình đang chờ đợi.

- Điều không phải, vậy còn cô Diễm nhìn từ biểu hiện của cô thì anh ấy cũng chưa từng một lần đến gặp cô sao?. Dương phạm chỉ vào bức ảnh rồi nói.

- Không sao cả, ta tin rằng một ngày nào đó rất sớm thôi anh ấy sẽ đến gặp ta. Diễm Thu Hồng nói rồi nhìn vào Dương phạm trong tấm ảnh. "Tiểu Diễm tại sao nàng lại chờ ta như vậy, nàng có biết như vậy chỉ khiến ta càng thêm có lỗi với nàng mà thôi. Dương phạm nghĩ thầm, hắn không ngờ nàng không những tìm hạnh phúc cho mình mà lại đi chờ đợi một người không thể đến gặp nàng được nữa.

- Tại sao? tại sao cô có lòng tin như vậy? chẳng phải anh ta không đến gặp cô dù chỉ một lần hay sao? vậy thì đâu cần phải chờ đợi một người như vậy.

- Cậu làm sao hiểu được, anh ấy chắc chắn sẽ đến. Chắc chắn sẽ đến.

Diễm Thu Hồng tự nhủ với bản thân mình rằng người đàn ông của mình sẽ tới gặp mình. "Chỉ không biết lúc nào anh ấy sẽ tới..." Nghĩ đến đây Diễm Thu Hồng bắt đầu rơi lệ.

- Có phải cậu cảm thấy tôi rất ngốc có phải không? vì một người đàn ông mà tự làm khổ chính mình.

Nàng lau đi những dòng lệ hai mắt nhìn vào Dương Phạm nói.

- Không, cô không ngốc chút nào, chỉ có kẻ mù quáng mới đi chờ đợi một người như vậy.

Dương Phạm vẫn muốn cô nàng quên đi hắn, vì vậy hắn mới đã kích Diễm Thu Hồng.

- Mù quáng, tôi không có mù quáng, có lúc tôi cảm thấy anh ấy đang ở rất gần mình. Chỉ là không biết có chuyện gì đó nên anh ấy không ra mặt mà thôi.

Diễm Thu Hồng rất cố chấp, nàng không thể nào quên đi được hình bóng của người đó. Khi nằm ngủ nàng cũng thường hay mơ về những khoảng khắc khi ở bên hắn.

- Nếu như tôi nói hắn đã chết thì cô có tin hay không?

Dương Phạm thật sự muốn Diễm Thu Hồng từ bỏ thật sự. Hắn không muốn cô nàng phải chờ đợi một người đã không còn tồn tại trên thế gian này nữa, cũng không muốn cô nàng phải chờ đợi hắn trong sự nhớ nhung này.

- Không, không thể nào có chuyện đó, cậu lừa tôi, không lẽ cậu biết anh ấy. Vậy hãy nói cho tôi biết hiện giờ Dương Phạm đang ở đâu?

Diễm Thu Hồng kích động cầm lấy tay của hắn, những dòng lệ lại tuôn rơi trên khuôn mặt nàng.

- Cô nhận ra thứ này chứ.

Dương Phạm đem sợi dây chuyền ra đến trước mặt cô nàng.

Diễm Thu Hồng hai tay run cầm cập khi nhìn thấy sợi dây chuyền đang nằm trong tay của hắn.

- Thứ này, là của anh ấy tại sao lại ở trong tay cậu. Cậu có liên quan đến anh ấy, vậy hãy cho tôi biết hiện giờ anh ấy đang ở đâu?

Diễm Thu Hồng vẫn ôm hi vọng sẽ biết được tin tức của Dương Phạm. Nàng nắm chặt hai bờ vai của hắn đôi mắt đầm lệ.

- Sự phụ báo ta nếu người sau ba ngày không trở về thì đưa thứ này cho cô.

Dương Phạm lấy ra một tờ giấy rồi đưa cho Diễm Thu Hồng. Dương Phạm quay mặt rời đi, hắn không muốn nhìn thấy cô nàng lúc này một chút nào cả, đây là bước cuối cùng hắn phải làm vậy để cô nàng quên đi hắn. Mà bắt đầu cuộc sống mới.

Diễm Thu Hồng nhìn cậu học trò của mình rồi cầm tờ giấy lên đọc. Diễm Thu Hồng còn chưa có đọc hết thì nàng đã ngã ra đất mà ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Cô Nàng Tộc Akayashi

- Tại sao.. Tại sao... vì một người như ta mà phải làm khổ mình như vậy chứ.

Dương Phàm bế nàng lên. Nhìn người con gái mà mình yêu thương mà không kim lòng được.

Dương Phàm không có đưa nàng đến phòng y tế mà đặt nàng gối lên đùi mình vuốt ve khuôn mặt nàng.

Lúc này hắn không biết có nên nói sự thật cho cô nàng biết hay không. Nếu cô nàng tỉnh lại hắn cũng không biết nên đối mặt với nàng thế nào.

- Cậu có thể nói cho tôi biết anh ấy làm sao lại chết.

Diễm Thu Hồng lúc này đã tỉnh lại. Nàng muốn biết Dương Phàm vì sao lại chết.

- Chuyện này ta cũng không biết, sư phụ chỉ nói lần này sẽ có nguy hiểm cho nên bảo em mang thứ này với tờ giấy đó đưa cho người trong bức hình.

Không biết từ đâu mà Dương Phàm lại lấy ra một tấm hình của Diễm Thu Hồng, cùng với tấm hình của nàng là một.

- Từ ngày đó sư phụ cũng không có trở về, cho nên ta mới tin chắc chắn một điều rằng người đã chết. Người đã từng nói mình đang bị một nhóm người truy sát cho nên...

- Được rồi cậu không cần nói nữa, ta đã hiểu rồi.

Diễm Thu Hồng rất hiểu tính của hắn. Lúc hắn rời đi nàng đã cảm thấy bất an, nhưng nàng tin tưởng một điều rằng hắn nhất định sẽ không sao và sẽ quay lại. Nhưng điều nàng không thể ngờ rằng hắn đã chết, tuy nàng không muốn tin chuyện này nhưng người bạn học đứng trước mặt nàng lại có thứ mà hắn luôn mang theo bên mình. Diễm Thu Hồng vẫn rất tin tưởng một điều hắn sẽ không sao? nàng vẫn cảm nhận được sự hiện diện của hắn đâu đó.

- Cô Diễm không sao chứ?

Thấy cô nàng không có phản ứng Dương Phàm hắn bèn hỏi.

- Không sao? cậu cũng không cần gọi ta là cô Diễm, gọi Chị Hồng được rồi.

Tuy thứ đồ cùng bức thư của hắn đã nói như vậy. Nhưng Diễm Thu Hồng vẫn tin tưởng một điều rằng Dương Phàm còn sống. Hắn nhất định sẽ đến gặp nàng.

- Chị Hồng.

Dương Phàm cũng không đoán đo mà gọi Diễm Thu Hồng như vậy.

- Cậu tên gì?

- Sư phụ gọi em là Tiểu Phong, chị Hồng cứ gọi em như vậy đi.

Nhìn theo biểu hiện của cô nàng như vậy. Dương Phàm biết rằng cô nàng vẫn còn tin rằng hắn vẫn còn sống " thôi thì cứ thuận theo mọi chuyện vậy.

- Tiểu Phong! đây là địa chỉ nhà ta, tối nay cậu rảnh thì đến nhà ăn cơm, chúng ta sẽ nói chuyện tiếp. Lát nữa ta còn tiết học, cậu cũng nên vào học đi.

Nói xong cô nàng rời đi. Dương Phàm đành thở dài một hơi rồi nhìn ra phía sau nói.

- Nàng còn muốn núp ở đó đến lúc nào nữa.

Từ sau thân cây Lãnh Mộng bước ra tới trước mặt Dương Phàm.

- Xem ra nàng rất có hứng thú với chuyện của ta thì phải.

Dương Phàm cười thầm, hắn vốn đã biết cô nàng đứng nghe lén. Chỉ là hắn không muốn vạch trần cô nàng ngay lúc đầu mà thôi.

- Ai thêm có hứng với chuyện của cậu, ta chỉ tình cờ đi ngang qua thôi. Nếu không có chuyện gì thì ta còn có lên lớp dạy học nữa.

Nói xong Lãnh Mộng rời đi. Dương Phàm thấy vậy cười khỏ, hắn định hỏi cô nàng nếu muốn biết thì hắn có thể nói một ít cho Lãnh Mộng biết, hắn cũng không quan tâm nữa mà đi dạo.

Đi một lúc Dương Phàm bắt đầu thấy chán nản, lúc không có thời gian rảnh rỗi như bây giờ. Có thời gian là hắn lại tập luyện, khi đó hắn còn phải thực hiện nhiệm vụ đâu có thành thoi như lúc này.

" Không biết có chuyện gì thú vị đây. Thấy phía trước đông người chen chúc, Dương Phàm tiến lại gần xem.

- Có chuyện gì vậy?

Dương Phàm hỏi một người gần đó.

- Cậu không biết sao? có người khiêu chiến võ quán đó.

Người bạn học kia trả lời.

- Vậy võ quán này là của ai vậy?

Dương Phàm hỏi tiếp.

- Không lẽ cậu không biết gì sao? nghe nói đây là võ quán của cô nàng người Nhật nai Trung. Nghe nói cô nàng rất giỏi võ, những người đến khiêu chiến đều phải rút lui chưa có ai gỡ được cái băng hiệu ở trong kia.

Người này vừa nói vừa chỉ vào tấm băng ở trong được treo lên. Bên trên có ghi " Thiên Hạ Vô Cầu Nam".

Dương Phàm cười khò, " Như vậy chẳng phải là chữ hết nam nhân trong thiên hạ đều là chó hay sao?". Tuy nhiều người muốn kéo sập cái võ quán này, nhưng nó vẫn thuộc về quản lý của trường học, hơn nữa nếu muốn gỡ xuống thì phải đánh thắng rồi muốn sao cũng không thành vấn đề. Đây là quy luật của võ quán bên thua sẽ phải nghe theo điều mà hai bên đã thương lượng với nhau.

Dương Phàm vừa tiến vào trong thì hần hơi ngạc nhiên rồi mỉm cười rất mờ ám. Một cô nàng đáng người xinh đẹp đầu với một gã thân hình rất to khỏe. Xung quanh rất nhiều người đứng xem trận đấu của hai người, Dương Phàm không cần nhìn cũng biết tên đồ con kia sẽ thua một cách thảm hại.

- Lũ cầu nam nhân các ngươi chỉ biết xem thường nữ nhân bọn ta thì chỉ có một kết cục như vậy mà thôi.

Mấy tên thuộc hạ của gã to con đỡ hần dậy rồi rời đi, trên mặt hần vẫn còn rất căm tức. Dương cảm thán cho những người không biết tự lượng sức mình, cô nàng này xem ra rất cố gắng luyện tập để được như bây giờ. Dương Phàm nghĩ sẽ bớt chán nản hơn nhưng trận đấu như vậy lại khiến hần cảm thấy thất vọng hơn là chán nản.

- Còn tên nào muốn đấu nữa không? nam nhân các ngươi phế vật như vậy sao?.

Giọng nói của cô nàng vang lên.

Tất cả nam sinh đều muốn cho cô nàng một trận, nhưng lại nhớ đến gã đồ con rồi đi thì lại ôm hận trong lòng. Dương Phàm lúc này dừng bước mà tiến lại chỗ cô nàng. " Không cho nàng một bài học thì cô nàng này chắc chắn sẽ không hết ngông cuồng".

- Ta sẽ đấu với cô, nhưng chúng ta sẽ không theo luật lệ nào mà đấu với nhau. " Thế nào cô nàng Akayashi "

Câu nói cuối hần cổ tình nói nhỏ chỉ cô nàng nghe được.

Cô nàng hơi giật mình trên khuôn mặt cô nàng có chút không tự nhiên, con mắt nhìn chằm chằm Dương Phàm.

- Được, vậy ngươi muốn như thế nào.

- Bên thua sẽ nghe theo bất cứ điều kiện gì của bên thắng, chỉ cần là chuyện làm được. Như vậy không quá đáng chứ.

Dương Phàm bình thản nói ra.

- Được, vậy thì hai điều kiện đi, bên thắng sẽ đưa ra hai điều kiện cho bên thua. Ngươi thấy sao?

- Được!

Hai người bắt đầu tính kế lên nhau.

" Ngươi nhất định sẽ hối hận"

" Haizz không ngờ cô nàng lại dám đưa ra hai điều kiện, xem ra phải dạy bảo cho cô nàng này thêm mới được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Người Đỏ

Mọi người đều dừng bước khi nghe thấy có người khiêu chiến, nhưng bọn họ lại thất vọng khi nhìn thấy dáng vẻ của Dương Phàm. Nam sinh thì cảm thán thay cho Dương Phàm, với dáng vẻ thư sinh trời gà không chặt của Dương Phàm thì mọi người cũng không muốn ở lại nữa.

Lúc này cũng chỉ có vài người ở lại, gần như trong số đó đều là nữ nhân.

"Kia không phải là cao thủ bóng rổ hay sao?"

Một người gần đó nói.

"Phải! đúng là cậu ta rồi, không ngờ cậu ta lại khiêu chiến với Tâm Mỹ."

Mọi người bắt đầu bàn tán về Dương Phàm.

- Vậy chúng ta bắt đầu được rồi chứ.

Dương Phàm nói.

- Được! lên đi.

Tâm Mỹ đưa tay ra làm động tác khiêu khích.

- Cô là nữ nhân! ta là nam nhân, cô ra tay trước đi.

Dương Phàm không cần thủ thế là làm động tác mời cô nàng.

- Được! vậy ta không khách sáo nữa.

Tâm Mỹ không cần nhiều lời là tiến thẳng đến Dương Phàm tung một cước vào mạng sườn của Dương Phàm. Nhưng cô nàng không ngờ rằng khoảng khắc sắp chạm vào đối phương thì lại đá vào khoảng không. Dương Phàm chỉ cần dịch người một chút đã né được.

Cô nàng cũng không phải tầm thường, khi đá vào khoảng không thì chân vừa chạm đất cô nàng đã mượn lực mà tiến lên ra một quyền thẳng mặt Dương Phàm. Hắn vẫn đứng im, khi một quyền kia vừa tới thì hắn đưa tay lên bắt lấy.

Cô nàng cố vùng tay lại thoát ra khỏi bàn tay của đối phương nhưng không thể nào rút ra được, cô nàng tung cước nhắm thẳng hạ bộ mà ra toàn lực. Dương Phàm vẫn như vậy hắn chỉ đưa tay còn lại mà đỡ lấy rất nhẹ nhàng.

Lúc này mọi người còn ở lại đều trở mắt lên nhìn đây là điều không thể xảy ra.

Cô nàng bị Dương Phàm bắt được đòn tấn công của mình nhưng vẫn không hết, cô nàng nhún chân nhảy lên làm một đường ngang nhưng điều mà cô nàng không ngờ rằng Dương Phàm lại buông tay ra. Cô nàng vẫn trong trạng thái quét ngang chân, do không có thể nên cô nàng bị ngã xuống.

Dương Phàm làm sao có thể để cho cô nàng bị ngã được, hắn rất nhanh vòng tay ôm lấy eo thon của cô nàng.

Mọi người đang theo dõi đều "oh.." Lên.

- Thả ta ra.. Nếu không ngươi sẽ hối hận

Tâm Mỹ gần như hét lên, lần đầu nàng bị một nam nhân ôm lấy như vậy mà đưa ra lời đe dọa.

- Nếu ta buông thì cô sẽ ngã đó.

Dương Phàm không quan tâm những gì cô nàng nói mà ngược lại nói có ý tốt.

Cô nàng giận tím mặt, đôi chân thon dài mượn theo lực ôm của Dương Phàm một cước thẳng đến thái dương huyệt của hắn rất nhanh. "xem ra cô nàng này muốn chơi lớn rồi". Dương Phàm nghĩ thầm.

- A.....

Dương Phàm buông tay ra, cô nàng Tâm Mỹ không kịp phản ứng, chân đá vào khoảng không mong chạm đất. Trong tình cảnh đó hắn tuy có thể tránh được nhưng sẽ để cho cô nàng được đà lấn tới.

- Xin lỗi ta lỡ buông tay, cô có sao không?. Dương Phàm cố tỏ ra thân thiện mà nói lời xin lỗi.

- Ngươi... Chúng ta tiếp tục.

Cô nàng đứng dậy rồi lao vào tấn công Dương phạm, các đòn của cô nàng đều rất thâm hiểm. Ra đòn là muốn đòn đối phương vào chỗ chết. Nhưng người ra đòn lại rất uyển chuyển rất nhẹ nhàng như đang múa.

Đối với Dương phạm thì đây chỉ là trò trẻ con, hắn không cần dùng tốc độ mà nhẹ nhàng tránh né. Nhìn thì giống Dương Phạm đang chặt vật tránh né.

- Này.. nếu còn muốn đòn ta vào chỗ chết thì ta sẽ không khách sáo mà ra tay đó.

Nữ nhân sao, nếu muốn đòn ta vào chỗ chết thì ta cũng chẳng ngại mà chống lại. Cô nàng không quan tâm đến những gì mà hắn nói vẫn tiếp tục ra đòn. Từ khi sinh ra nàng chỉ sợ duy nhất có một người, nàng muốn vượt qua được người đó cho nên cô nàng đã rất chăm chỉ luyện tập, để cố gắng, để vượt xa người đó. Dương Phạm lắc mình, sau đó hắn nắm góc áo của cô nàng giật một cái ném nàng ta bay ra xa vài mét.

"Àm" một tiếng, Tâm mỹ nằm sấp trên mặt đất. Cũng may trong này rất rộng nếu không cô nàng chắc chắn sẽ bị đập vào tường. Những người xem trận này của hai người nhất là mấy nữ nhân nhìn thấy hành động của hắn thật quá dã man, cho dù là đấu võ đi chăng nữa thì Tâm mỹ vẫn là một nữ nhân.

Có mấy nữ nhân chạy đến đều nhìn không được muốn xông lên đập Dương Phạm một trận. Thật sự thì Dương Phạm cũng không dùng nhiều lực lượng, tuy nhìn nàng ta ngã rất mạnh nhưng lại không bị thương tích gì lớn, cùng lắm thì da thịt chỉ đau đớn một chút mà thôi.

Tâm Mỹ đứng dậy nàng không ngờ rằng Hoa Vũ lại không làm gì được hắn. Luận về tốc độ và lực lượng thì nàng không bằng hắn, hi vọng hắn không biến thái ở điều này. Tâm mỹ suy nghĩ gì đó rồi lại lao vào song phi nhắm thẳng thái dương huyệt, ánh mắt Dương Phạm vẫn không đổi, lại tới với chiêu này? Hắn đưa tay lên bắt lấy, nhưng điều hắn không ngờ rằng nó lại là bộ đồ mà cô nàng Tâm mỹ đang mặc. Dương Phạm thán thán không ổn, hắn nhảy lùi lại phía sau quan sát. Hắn cảm thấy sau gáy lạnh toát, hắn vội vàng nhảy lên tránh né. Cũng may hắn còn phải ứng kíp nên không sao.

"Cô bé à, không nghĩ tới em còn học được những thứ này rồi đó!" Dương Phạm chợt nhớ lại lúc đó, hắn cùng với một người so tài với nhau, suýt chút nữa là hắn đã thua trong tay của người đó.

Tâm mỹ hừ lạnh, cô nàng không thêm đề ý tới hắn tiếp tục công kích. Dương Phạm vô cùng khó chịu, nhưng hắn nhận ra cô nàng này còn chưa thành thạo thứ này, xem ra cần phải dạy bảo thêm cho cô nàng này mới được.

- Tốc độ thì tạm được, nhưng góc di chuyển thì không đúng.

- Cô bé, em không có tay sao? sai rồi phải kết hợp cùng tay với chân như vậy mới khiến đối phương khó lòng phòng bị. Ta không biết nàng luyện tập như thế nào nhưng chừng này thì luyện thêm mười năm nữa đi.

- Lần này thì tạm được, phải biết liên kết động tác với nhau, nếu ta là kẻ địch thì nàng đã bị giết từ lâu rồi.

- Như vậy đủ rồi đó.

Chỉ dạy cho cô nàng một hồi xem như cô nàng cũng tiếp thu rất nhanh, xem như không uổng công hắn chỉ dạy cho nàng.

- Không ngừng ta hoàn thù đó.

Dương phạm mất kiên nhẫn, hắn không lực đạo rồi một quyền nện thẳng vào bụng cô nàng.

"A....." cô nàng ôm lấy bụng ngồi xuống. Hắn chỉ để cho cô nàng không thể chiến đấu tiếp, nếu là kẻ thù thì một quyền của hắn e là đối phương đã bị chấn nát lục phủ ngũ tạng.

Cảm giác đau từ bụng chuyển đến, cô nàng biết rằng người này đã rất nhẹ tay với mình. Nếu không nhập viện là nhẹ cái chết mới là thực sự.

- Ta không đánh lại ngươi, ta thua. Nói điều kiện của ngươi đi.

Tuy cô nàng nhận thua nhưng từ đôi mắt của cô nàng lại nói lên sự không phục.

Dương phạm tiến lại gần ngồi xổm xuống.

- So với người đó nàng còn kém nhiều lắm.

Một câu nói rồi hắn đứng dậy rồi khoi vờ quán cũng chẳng bận tâm đến hai điều kiện kia. Hắn chỉ muốn làm gì đó cho đỡ nhàm chán mà thôi.

- Ngươi nói người đó, vậy người đó là ai?

Đáp lại lời của cô nàng là cái vẫy tay của Dương phạm. Thấy hắn như vậy nàng cũng không có đuổi theo hỏi tới cùng mà quay lại phòng của mình ở võ quán.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

"Haya, người mang theo vài người đến thành phố con bé yui, điều tra cho ta người này, ở đây có hình của của hắn. Nếu cần thiết thì bắt hắn mang về, nếu không được thì cứ âm thầm điều tra."

Bên sau một tấm rèm, một phụ nữ khoảng 30 trên tay đang cầm một bộ quần áo của nam nhân, khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại không thể dấu đi được sự u buồn nhớ thương. Bên cạnh còn để một con dao găm được khắc hình một con rồng nhìn rất sống động.

"Dạ, thuộc hạ sẽ đi làm ngay. Chỉ nghe ở bên ngoài vọng lại một tiếng rồi người đó cũng biến mất giống như nơi đây không có sự xuất hiện của hắn vậy."

Người phụ nữ kia cầm lấy con dao trên tay lau chùi rất cẩn thận. "Không biết chàng bây giờ ra sao rồi, chàng còn nhớ đến ta không. Cô nàng ngồi tự nói một mình, nhưng ánh mắt lại nhớ nhung đến bóng dáng của người đó."

Dương phạm rời khỏi vũ quán, hắn bước đi qua rừng cây nhỏ đến một khu vườn khá rộng, nơi đây thường tụ tập rất nhiều cặp đôi, nhất là vào buổi tối. Nhưng bây giờ là ban ngày thì làm gì có ai xuất hiện tại đây, nhất là buổi chiều nóng nực như bây giờ, không có ai bị điên mới ra đây vào lúc này.

Nhưng cũng có ngoại lệ, Dương phạm đứng từ xa đã trông thấy có mười mấy người đang vây lại một gốc cây tay còn đưa lên rồi lại bị văng ra giống như là chạm vào vật gì đó rồi bị khác cự vậy. Dương phạm nhìn qua những khe hở, hắn chợt lạnh mặt tiến lại gần.

Võ vai hai tên hắn tiến đến, hai tên này thấy có người ngang nhiên võ vai mình thì vô cùng tức giận quay lại quát.

"Là t....."

Còn chưa nói được 1/4 câu thì hai tên này ôm lấy miệng, chỉ nghe thấy tiếng ư ư ở cổ họng phát ra. Hai tên này ngồi bệt xuống đất máu từ miệng chảy ra qua khe hở của tay. Những tên còn lại thấy có kẻ ra tay đánh thì tất cả đồng loạt vây quanh Dương phạm, "Tiểu tử này chán sống rồi, tất cả đánh hắn, phế luôn cái thằng tiểu tử này." Một tên giọng đầy cao ngạo nói, rồi những tên còn lại đều đồng loạt tiến lên.

Đây là một sai lầm lớn nhất của mấy người này, dám động đến hai cô nàng tiểu Thanh với Tiểu Lan. Hai cô nàng nhìn thấy có người tới giải vây cho mình thì rất vui, nhưng không ngờ rằng người tới lại chính là Dương phạm thì lại càng xúc động hơn. Ai mà không muốn được người mình yêu tới cứu những lúc gặp nguy cơ chứ.

Dương phạm cũng không muốn làm to chuyện hắn chỉ đánh cho mấy tên này nằm viện vài tháng mà thôi. Tuy nói là vài tháng nhưng mấy tên này chắc chắn sẽ phải ở viện đến năm sau.

- Dương ca.

Hai cô nàng đồng thanh nói. Nếu không có hắn thì hai người không biết xảy ra chuyện gì nữa.

- Hai nàng không sao chứ? Dương phạm ôn nhu hỏi.

- Dạ, em và Thanh Thanh không sao, cũng may là có anh nếu không..

Tiểu lan nói đến đây thì không nói được câu nào, nàng cũng không biết nếu không có Dương phạm ở đây thì sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.

- Hai nàng không sao là tốt rồi, ta có chút chuyện đi trước hai nàng cũng nên về lớp học đi.

Nói xong Dương phạm rời đi, vì hắn thấy tên Vương bu gọi cho hắn. Dương phạm đến quán bar thì tên này đã đứng chờ hắn, hai người tiến vào một căn phòng riêng.

- Không biết người gọi ta có chuyện gì. Dương phạm vừa ngồi xuống đã nói luôn việc chính.

- Thiếu gia chúng tôi đã biết được tên cầm đầu là ai. Hắn chính là tên Mã Cát là một tên trùm buôn ma túy, nhưng chúng tôi biết được rằng việc lần này không đơn giản là ma túy mà là hắn muốn vận chuyển một ít vũ khí, theo như hắn nói thì lần này có khoảng 10 thùng, trong đó có 3 khẩu rocket launcher. Tất cả những gì chúng tôi biết chỉ có vậy, đây là hình của hắn.

- Như vậy là đủ rồi, nếu có tin tức gì nữa thì gọi cho ta. Nếu không còn chuyện gì nữa thì ta đi trước.

Biết được chuyện này nhưng Dương Phạm lại lo lắng cho cô nàng cảnh sát, hắn chỉ sợ một điều cô nàng sẽ tự mình điều tra.

- Thiếu gia còn một chuyện nữa, đại ca tôi Vũ Đức muốn được gặp mặt cậu. Không biết thiếu gia lúc nào rảnh.

Thấy hắn muốn rời đi Vương Bu bèn mở lời nói.

- Ta lúc nào cũng rảnh.

Dương Phàm chỉ để lại một câu nói rồi rời đi, hắn đang suy nghĩ nên giải quyết chuyện này như thế nào. Hắn không muốn cô nàng cảnh sát đi điều tra, nhưng hắn cũng không biết có nên nói cho cô nàng này biết hay không. Dù sao lời hắn nói nàng cũng đâu có thể tin được hoàn toàn, hắn cũng đâu có phải là người thân của nàng.

Cuối cùng Dương Phàm quyết định đi ăn một chút, lúc này hắn đã cảm thấy đói rồi. Dương Phàm tìm đại một quán ăn nào đó rồi bước vào, chọn lấy vài món ăn đơn giản. Dương Phàm đang suy nghĩ thì hắn chợt nhìn thấy một người mà hắn đang phải suy nghĩ.

Dương Phàm vừa ăn vừa quan sát đối phương, nhìn người này ngồi ăn nhưng lại không có một chút gì là cảnh giác cả. Nhưng có một điều làm cho Dương Phàm chú ý đến là có mấy tên ngồi ăn ở gần đó, nếu quan sát thì có thể thấy được những người này đều không tầm thường chút nào.

Những tên này trong người còn đem theo súng hơn nữa những người này đều đã trải qua huấn luyện, nhưng đối với Dương Phàm thì những người này cũng chỉ là những người bình thường mà thôi. Tuy nói vậy nhưng những người này có thể nói là quân đánh thuê.

Ngồi được một lúc thì người nhóm người này bắt đầu rời khỏi quán ăn, Dương Phàm thì không vội vàng đi theo, hắn rời khỏi quán ăn tới một địa điểm trước thám thính tình hình trước.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Tàn Sát

Đến ngoại ô phía bắc thành phố có một cái kho bỏ hoang, nhìn đám người canh gác trên tay còn theo súng, nhìn màu sơn trên tường đã tróc ra, cái kho này cũng phải bỏ hoang đến vài năm. Dương Phàm quan sát xung quanh hắn để ý đến những chỗ có sơ hở để tiến vào, nhưng nhóm người này đều canh phòng rất tốt đến một sơ hở cũng không có, chỗ nào cũng có vài tên canh gác.

"Xem ra phải tìm một đường khác mới được" Dương Phàm nghĩ thầm. Nhưng chợt hắn nhìn thấy có một tên đang tiến lại gần chỗ hắn đang quan sát, nhìn tên vội vàng như vậy Dương Phàm nghĩ thầm "Không lẽ bị lộ. Nhưng cái tên tiến lại chỗ hắn thì không như Dương Phàm đang nghĩ, tên này tiến lại một gốc cây gần đó rồi giải quyết vấn đề sinh lý.

Dương Phàm không chế, một tay bóp lấy cổ tên này."U... U..." Chỉ nghe được âm thanh phát ra từ cổ họng của hắn."Tell how me many people are inside: Nói cho ta biết có bao nhiêu người ở trong. Nếu người kêu lên sẽ rất thảm đó.

Dương Phàm từ từ buông lỏng cổ tên này ra, nhưng thấy tên này định kêu lên thì hắn nhanh tay chặn lại."U... U..."

- Nói người rất thảm mà không chịu nghe.

"Lạc Lạc" Dương Phàm cầm những ngón tay của không ngừng xoay quanh rồi nắn bóp cứ như vậy không ngừng, những tiếng khớp xương vang lên nghe chỉ cảm thấy da đầu tê dại. Mặc dù cổ tay bị bẻ, nhưng cảm giác đau đớn làm nam nhân nhìn không được há mồm tru lên, cổ bị bóp, thanh âm tới trong cổ họng chỉ nghe thấy "O O" giống như tiếng kêu của gà vậy. Chết đối với hắn mà nói cũng không đáng sợ lắm, thứ đáng sợ nhất chính là phải chịu tra tấn dã man kiểu này, kiên trì được một lúc gã rốt cục khuất phục liều mạng gật đầu tựa hồ sẽ khai hết những gì Dương Phàm hỏi.

- Bên trong có tất cả 27 người, ở lầu 1 có 10 người, bên ngoài có 10 người, còn 7 tên kia thì đi theo đại ca vừa về.

Dương Phàm lại có hứng thú với 7 tên này, hắn khuôn mặt vui hắn lên hỏi tiếp.

- Vậy chúng mày ở đây để làm cái gì?

Tên này lúc đầu thì gật đầu, xong lại mặt mày ừ ừ không nói lên lời. Dương Phàm bóp lấy cổ hắn thì nam nhân chợt gật đầu lia lịa.

- Thật ra đại ca đến đây là định buôn một số hàng lớn, bên trong kho có khoảng 72 khẩu AK47, 3 khẩu rocket launcher 20 khẩu MP5, 15 khẩu Beretta và Desert Eagle, còn có một khẩu súng máy M249.

Dương Phàm thầm khiếp hãi, M249 thứ này đầu phải loại bình thường, 200 viên/Phút, cho dù là một đại đội cảnh sát có đến đây thì chắc chắn sẽ bị hủy diệt mà thôi, còn chưa nói đến 3 khẩu Rocket Launcher. Những tên này định chiếm lấy cả thành phố này sao?" Không biết bọn chúng có mua bảo hiểm cho chuyện này không nữa." Nếu không tiêu diệt những phần tử này thì ta không xứng với cái danh Long Vương.

TT: Long Vương là tên gọi của hắn khi còn ở trong long tổ, hắn là người mạnh nhất nên mọi người đều gọi hắn như vậy. Ý nghĩa của nó là con Rồng mạnh nhất.

- Vậy người có để đến thuyền chờ người được rồi.

Gã nam nhân còn chưa kịp phản ứng thì đã bị Dương Phàm bóp cổ, đầu hắn lệch sang một bên.

" 27 người ". Dương Phàm sách lấy khẩu Ak47 của tên này kiểm tra đạn được xong xuôi hắn lấy thêm một băng đạn nữa với một khẩu Beretta rồi lấy đồ của gã mặc vào. Cũng may tên này còn đội mũ, cho dù bước vào trong bị phát hiện cũng tốt đỡ phải tốt sức nhiều.

Dương Phàm tiến vào trong, một tên đột nhiên nói. " Wey mày đi đâu đó.

Dương Phàm không nghĩ nhiều mà rút khẩu Beretta ra rồi bắn, tốc độ nhanh đến không tưởng. Bên trong nghe thấy tiếng súng cũng mặc kệ, dù sao cũng chỉ là mấy thằng ngửa tay bắn lung tung. Bên trong kho chứa, " Adam mày ra ngoài kiểm tra rồi nói cho mấy cái thằng thiếu não ngoài đó cẩn thận một chút.

Tên được gọi là Adam còn chưa đi được mấy bước chân thì lại nghe thấy tiếng AK47 khạc đạn cộng với nhiều tiếng súng bắn trả. Nhưng tên ở trong cảm thấy không ổn đầu lấy súng đi ra, ngay cả những điều mà mấy tên này nhìn thấy đều kinh ngạc.

- Mạnh giỏi ha Mã đại ca.

Dương Phàm bước ra từ một góc khuất, trên tay còn vác khẩu AK47 trên vai nhìn giống như một tên sát thủ đánh thuê vậy.

10 tên chỉ xử lý trong một thời gian ngắn, mà đối phương lại không hề hấn gì, hơn nữa giống như là tên này đang làm một công việc nhẹ nhàng vậy. Những tên bước ra đều nhìn Dương Phàm một cách quái lạ bọn họ không dám rút súng chĩa vào Dương Phàm mà đang cẩn thận quan sát hắn.

- Mày là ai, ai thuê mày tới làm việc này?

- Ta? chỉ là một người bình thường mà thôi chắc là Hắc Cốt đại ca không biết đến một người như ta đâu. Dương Phàm quăng khẩu AK47 sang một bên đứng đối mặt với mấy tên đánh thuê trước mặt này.

- Mày... Mày là ai? làm sao mày biết được cái tên này?

Mã Cát rất khản trương, đây là biệt hiệu của hắn ở tam giác vàng. Chỉ cần nghe đến cái tên này đều giống như tiếng sấm rền ngang tai, hơn nữa những người biết được hắn đều rất ít. Một nơi như thế này thì không thể nào có người biết đến hắn.

" Phanh.. Phanh.." Tiếng súng thanh tú vang lên thay cho câu trả lời của Dương Phàm. 7 tên đều bị hạ sát một cách nhanh chóng mà không kịp phản ứng. Mã Cát thì hoảng sợ đến cực điểm 7 tên thuộc hạ của hắn đều trải qua huấn luyện rất tốt nhưng lại chết một cách không có phản ứng.

Dương Phàm đưa hai khẩu súng lên miệng thổi luồng khói còn đang bay ra từ họng súng rồi nhìn tên Mã Cát.

- Chờ đã.. Chờ đã, đừng giết tao. Tao và mày có thể thương lượng.

Mã Cát cô đưa ra đề nghị với Dương Phàm, Đối với hắn lúc này giữ được cái mạng là tốt nhất, chỉ cần sống quay về thì hắn nhất định sẽ báo thù.

- Thương Lượng? vậy mày nói thử xem.

Dương Phàm muốn xem tên này còn trò gì nữa đây, dù sao hắn cũng không vội thì cứ xem con chuột ở trong lồng muốn làm gì để thoát ra đây.

- Tao có thể cho mày tiền, vũ khí nếu mày muốn.

Tên này chỉ nghĩ được một điều rằng Dương Phàm có thể được người thuê đến để làm chuyện này. Nếu hắn là lính đánh thuê thì những thứ vũ khí này sẽ là thứ mà hắn cần.

- Vậy mày có thể cho tao bao nhiêu.

Dương Phàm ném cho hắn một trái ngọt lịm.

Nhìn thấy đối phương có vẻ động tâm. " 5 tỷ USD và số vũ khí này nếu mày thích thì cứ đem đi.

5 tỷ này là con số thật muốn làm cho người ta phát điên. Nhưng có được 5 tỷ này thì người cũng phải biết nó có đáng hay không.

- Đúng là một con số tốt. Dương Phàm xoa cằm giống như đã động tâm. " Nhưng tao không cần những thứ này.

" Phanh.." Tiếng súng thanh tú vang lên.

Mã Cát còn chưa nói được câu nào thì trời đất ngã xảm.

Dương Phàm tiến lại kho hắn định lấy vài trái lựu đạn thì chợt cười thầm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Không Mạnh Mối

Giải quyết xong xuôi, Dương Phàm lúc này mới yên tâm rời đi. Mọi thứ đã ổn thỏa lúc này chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi, dù sao có nhiều tiếng súng như vậy hơn nữa chỗ này cũng không xa khu dân cư là mấy. Chắc có người đã nghe thấy tiếng súng mà báo cảnh sát sẽ đến nơi này nhanh thôi.

Dương Phàm quay lại trường học thì không nằm ngoài dự đoán của hắn. Chắc chắn cảnh sát đã đến nơi đó rồi báo cáo cho cô nàng, nhìn mấy nữ cảnh sát có vẻ vội vàng như vậy Dương Phàm tiến lại gần.

- Người đẹp, không biết có chuyện gì mà khiến nàng vội vàng như vậy?
- Không có chuyện gì, là chút chuyện nhỏ cần phải giải quyết mà thôi.

Lãnh Mộng nói rồi không để ý đến hắn nữa mà bước đi nhanh ra xe rồi rời đi. Dương Phàm cười thầm, dù sao thì bọn họ cũng không thể điều tra được gì. Dương Phàm quyết định đến công ty một phen dù sao cũng không có chuyện gì để làm.

Lúc này bên phía nhà kho bỏ hoang. Lãnh Mộng bước vào nhìn cảnh tượng hải hùng này, nhìn xung quanh đều có người chết.

- Lão Khiêm, ông có kiểm chứng có kết quả thế nào rồi.
- Cục trưởng, chuyện này rất khó tin. Lão khiêm nét mặt đầy kinh hãi nói tiếp." theo như dấu vết ở hiện trường thì chuyện này do một người làm" nói đến đây giọng nói của lão khiêm có chút run run." những người chết ở đây đều bị bắn chết. Theo như những vỏ đạn tại hiện trường thì tên hung thủ có lẽ đã đấu súng với những tên ở bên trong, còn nữa bảy người này đều bị bắn một viên xuyên tim mà chết. Có thể nói đối phương không phải người thường.

Lão khiêm nói xong nhưng vẫn còn cảm thấy lạnh toát cả sống lưng.

- Lão khiêm, tại sao hung thủ lại có một người, hơn nữa ông nói người này không phải người thường là có ý gì.

Lãnh Mộng vẫn chưa thể tiêu hóa hết những gì mà vị pháp y gọi là Lão khiêm vừa nói.

- Cục trưởng, cô qua đây sẽ rõ.

Lão khiêm dẫn Lãnh Mộng qua một cái xác.

- Người này chết do vết hầu vỡ nát, nhìn bề ngoài có thể không thấy nhưng khi nhấc tay xuống sẽ thấy. Hơn nữa người này lại chết ở bên ngoài, trước khi chết hẳn đã phải chịu thống khổ. Cục trưởng người xem, cổ tay bị bẻ gãy những đốt xương ngón tay cũng vậy, có dấu hiệu của sự cố tay bị xoay ở đây. Người nghĩ xem hung thủ có thể là người sao? Bóp nát vết hầu vậy phải cần bao nhiêu sức lực đây, hơn nữa 7 tên ở trong kia đều một viên đạn mà chết, hơn nữa hung thủ ra tay rất nhanh rất chuẩn xác khiến cho đối phương trở tay không kịp.
- Chẳng lẽ không có một dấu vết nào của hung thủ để lại sao?
- Không một dấu vết hay vân tay nào của thủ phạm cả, chúng tôi đã kiểm tra rất kỹ lưỡng. Ngoại trừ hai khẩu súng đã bắt chết 8 người ra thì còn lại đều không có bất cứ thứ gì.

Lãnh Mộng nghe xong những lời này cũng bắt đầu trầm tư, có thể nói hung thủ là một người rất tài giỏi những chi tiết quan trọng đều bị hắn xóa hết mọi manh mối." Vậy còn những người trong đó đã xác nhận được thân phận của những người này hay không. Lãnh Mộng chỉ còn cách tạm gác chuyện thủ phạm lại mà điều tra từ từ những người chết ở đây.

- Cục Trưởng, những người này có thể là tội phạm quốc tế, tôi đã gửi ảnh của 8 người kia để bên cảnh sát quốc tế xác nhận những người này.

Vừa nói xong thì có một viên cảnh sát chạy lại." Cục Trưởng, Lão Khiêm, bên cảnh sát quốc tế đã xác nhận thân phận của những người này bọn họ còn gửi bản báo cáo chi tiết hơn về những người này. Hai người hãy xem." Viên cảnh sát đưa cho hai người bản báo cáo của bên quốc tế." Còn nữa họ nói hai ngày nữa người bên họ sẽ đến giúp chúng ta điều tra vụ này và khuyên chúng ta phải cẩn thận vì hung thủ nhất định vẫn còn ở trong thành phố, còn bảo phía bên cảnh sát chúng ta không nên điều tra tiếp mà hãy chờ người bên bọn họ tới.

- Được vậy thì hai ngày nữa chúng ta sẽ nói về chuyện này.

Nói xong Lãnh Mộng dặn dò thêm rồi rời khỏi hiện trường. Nàng biết có một người có thể giúp mình đôi chút về chuyện này.

Lúc này Dương Phàm đang đến phòng của Dương Nguyệt, nhưng thư kí của nàng lại nói rằng Dương Nguyệt hiện đang ở trên phòng của chủ tịch bàn công chuyện. Dương Phàm lúc đầu định rời đi nhưng hắn lại nghĩ đến chuyện cơ thể hiện tại không phải là của hắn, cha mẹ của thân xác này hẳn phải thay người này báo đáp cha mẹ của hắn.

Dương Phàm bước vào thang máy tiến đến tầng 35 Dương Phàm bước đến không hề gõ cửa mà cứ như vậy mà bước vào, bên trong ngoài vợ chồng Dương Thị và Dương Nguyệt ra thì còn một người phụ nữ cũng phải tầm tuổi Dương nguyệt. Vẻ đẹp sắc sảo mặc âu phục mang theo nét đẹp của người phụ nữ Châu Âu, vóc dáng đẹp hi không cần phải nói. Chỉ cần hình dung một điều." không thể tả.

- Mọi người đang bàn công chuyện sao? Có lẽ con nên ra ngoài thì tốt hơn.

- Tiểu phàm, em vào đây.

Dương phàm định rời đi thì Dương nguyệt đã gọi hắn quay lại.

- Để chị giới thiệu, đây là Họa Tâm cô ấy là bạn thân của chị, cũng là người tương tác của bên công ty ở nước ngoài. Cô ấy mới về từ chiều nay, nếu em có chuyện gì ở công ty còn chưa hiểu thì hãy hỏi Họa tâm. Còn đây là em trai mình Dương phàm phiên cậu chỉ bảo cho nó thêm.

- Chào chị, sau này làm phiền chị rồi.

Dương phàm rất lễ phép vồn tay ra.

- Không phiền, không phiền, nếu em có điều gì không biết thì cứ hỏi chị.

Cô nàng vồn tay bắt tay với Dương phàm.

Dương phàm chột có hơi bất ngờ nhưng hắn vẫn tỏ vẻ bình thường cười nói.

- Được rồi, tối nay chị và Họa Tâm sẽ ăn tối ở nhà hàng em có muốn đi cùng hay không.

Dương nguyệt nói.

- Vậy làm phiền hai chị rồi.

Dương phàm vẫn rất lễ phép nói.

- Không sao? Có thêm người thì càng vui.

- Vậy tối nay chúng ta sẽ đến nhà hàng Kim Liên nhé. Em thấy món ăn ở đó cũng rất ngon lại có phòng riêng nữa.

- Được, vậy chúng ta cứ quyết định vậy đi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Bị Lộ Thân Phận

Nhà hàng Kim Liên là nơi rất sang trọng và nổi tiếng bậc nhất trong giới ẩm thực của thành phố, nơi đây rất được khách nhân ưa chuộng. Không chỉ thức ăn ngon miệng, mà cách phục vụ nơi đây cũng rất tốt, nghe nói người gây dựng lên là một người phụ nữ thành đạt trong giới ẩm thực. Khách nhân đến đây không phân biệt họ là người giàu hay nghèo khổ, chỉ cần đến đây họ đều là khách, hơn nữa nơi đây cũng có thực đơn cho họ giá cả cũng không quá đắt đỏ. Chính vì vậy mà nơi đây lúc nào cũng rất đông người, nếu muốn đặt phòng riêng thì phải đặt trước nếu không chắc chắn sẽ không có chỗ để ngồi ăn.

Dương phàm cùng Dương nguyệt đều ăn mặc cũng rất xa hoa. Nhìn Dương phàm mặc một bộ tây phục rất có phong cách, nhìn hắn lúc này có thể nói rất điển trai. Nữ nhân nhìn thấy hắn chỉ sợ là bán theo hắn thành đàn cũng không quá đáng.

Khác với hắn Dương nguyệt chỉ mặc một bộ âu phục, tuy không khoa trương giống Dương phàm nhưng nét đẹp của nàng thì lại không thể đem ra so sánh được. Tuy cách ăn mặc có vẻ không sang trọng cho lắm nhưng không vì vậy mà làm mất đi vóc dáng mê người kia được.

- Tiểu phàm, có cần khoa trương như vậy không? nhìn em như vậy e là nữ nhân nào gặp cũng phải động lòng đó.

Đúng là Dương Phàm có hơi khoa trương nhưng đâu phải hắn muốn như vậy. Dù sao trong nhà cũng không có bộ nào bình thường để mặc cả không phải âu phục thì cũng là những bộ đắt tiền, hơn nữa đều do mẹ hắn và Dương nguyệt đích thân mua cho hắn thì làm gì có những bộ bình thường cơ chứ.

- Không lẽ Tiểu Nguyệt nàng đang lo lắng cho ta bị một đám nữ nhân vây quanh đó chứ.

- Ai thèm quan tâm, chúng ta đi thôi không lại để cho Tâm Tâm phải đợi đó.

Dương Nguyệt bước lên xe thúc dục Dương Phàm, nàng không muốn để cho bạn thân của mình vừa về đã phải chờ hai người như vậy được. Dương Phàm đến điểm hẹn rồi cả ba người đi đến nhà hàng Kim liên, đến nơi Dương Phàm giao xe cho một nhân viên rồi cả ba người cùng bước vào trong. Tiến đến quầy tiếp tân thì đã có nhân viên đưa ba người đến phòng đã đặt trước, mọi người đều gọi món mình thích.

- Tâm Tâm bỏ định khi nào sẽ rời đi.

- Chắc là khoảng một tuần nữa mình sẽ về Mỹ.

- Nhanh như vậy sao? Bỏ không thể ở lại lâu hơn được sao?. Dương Nguyệt có hơi buồn khi biết rằng cô nàng bạn thân phải về Mỹ sau một tuần, dù sao hai người đã lâu không gặp nhau nếu phải đi sớm như vậy thì thật tiếc.

- Mình cũng chỉ xin nghỉ một tuần mà thôi, nếu bên đó không có chuyện gấp thì mình cũng chỉ có thể ở lại vài ngày là phải đi rồi.

- Chị Nguyệt, dù sao chị Tâm cũng ở lại một tuần, chi bằng chị kêu chị Tâm ở tại phòng của chị rồi hai người tâm sự với nhau cũng được. Chị cũng đâu cần phải buồn rầu như vậy.

Thấy Dương Nguyệt như vậy Dương Phàm bèn đề nghị cho nàng một chuyện tốt, dù sao hai người cũng đã lâu không gặp chắc chắn sẽ có nhiều chuyện để nói với nhau.

- Như vậy có được không dù sao trong nhà như vậy.

Dương nguyệt không nói ra là vì chuyện trong nhà lúc này đã có bốn người bạn gái của Dương phàm, tuy rằng nàng rất muốn Họa tâm đến ở trong thời gian cô bạn thân còn ở trong nước nhưng lại nghĩ cho Dương phàm lúc này. Hơn nữa chính bản thân nàng cũng đã là người của hắn.

- Chị nguyệt không sao đâu, dù sao hai chị cũng lâu không gặp nhau cũng có rất nhiều chuyện phải nói với nhau có phải không chị Họa Tâm

Dương phàm nói rồi quay sang nhìn người bạn thân của Dương nguyệt. Hắn cũng rất cảm kích khi cô nàng lại quan tâm cho hắn như vậy, nhưng điều Dương nguyệt lo cho hắn chỉ là dư thừa mà thôi.

- Có được không, liệu có làm phiền đến hai người không.

- Không phiền, thật ra thì hiện tại trong nhà còn có bốn nữ nhân khác, hơn nữa họ đều là bạn gái của Dương phàm.

Thấy Dương phàm đã nói như vậy, cô nàng cũng không ngại nói ra luôn cho cô bạn thân của mình biết. Dù sao khi cô bạn đến thì cũng biết thì chi bằng nói trước nếu không đến lúc đó cô bạn thân chắc sẽ phải ngạc nhiên hết mức.

- Bỏ nói, bốn nữ nhân đang ở trong nhà đều là bạn gái của tiểu phàm.

Cô nàng kinh ngạc hết mức, nhìn sang Dương phàm.

- Cũng đúng nếu đổi lại là mình thì chắc chắn sẽ thích hắn, có phải không tiểu đệ đệ.

Cô nàng nói rồi làm ra bộ dạng rất quyến rũ nhìn Dương phàm.

Dương phàm không biết nói gì, dù sao bây giờ chưa phải lúc để nói. Hắn chỉ còn cách gãi đầu cười trừ.

- Bốn người sao? Xem ra tiểu phàm cũng có tài đó chứ.

Dương phàm định mở miệng thì Dương nguyệt đứng dậy nói.

- hai người cứ từ từ mà nói mình vào toilet chút.

Nói xong cô nàng đứng dậy bước ra đóng cửa lại. Lúc này khuôn mặt Dương phàm không còn biểu hiện như lúc đầu nữa thay vào đó là ánh mắt sắc bén nhìn cô nàng bạn thân của Dương nguyệt.

Cô nàng cũng cảm nhận được chút sát khí đang nhắm vào mình rồi nhìn lại Dương phàm, cô nàng có hơi giật mình nhưng rồi cũng bình tĩnh trở lại nói.

- Tiểu phàm em nhìn chị như vậy làm gì.

Cẩn thận dò xét đối phương, dương phàm nhìn rất kỹ từ dưới lên trên rồi lại chú ý đến bộ ngực đầy đặn của cô nàng. Thấy ánh mắt của hắn như vậy làm cho Họa Tâm cảm thấy giống như mình đang bị hắn nhìn xuyên qua quần áo vậy, vội lấy tay che lấy bộ ngực khuôn mặt lúc này đã đỏ ửng lên rồi.

Dương phàm thấy biểu hiện của cô nàng thật giống như những người bình thường vậy chột khám phục đối phương nhưng hắn chột lạnh giọng nói.

- Là ai phát người tới.

Nghe thấy những lời này cô nàng chột bắt ngờ nhưng vẫn không có biểu hiện gì ngoài mặt cả.

- Em nói gì vậy, chị không hiểu.

Thấy cô nàng này có đến chết cũng không thừa nhận, Dương phàm bèn nói.

- Không cần giả vờ, một sát thủ chuyên nghiệp như vậy, lại có thể ẩn đi sát khí trên người, chắc là kẻ chết dưới tay chị cũng không dưới mấy trăm người phải không. Đồ đặc để trên người cũng đầy đủ nhưng không thể qua được con mắt của ta đâu.

Nói xong Dương Phàm cầm lấy con dao trên tay phi cắm xuống trên mặt bàn. Trên người hắn lúc này mới tỏa ra một luồng sát khí khiến cho căn phòng trở lên lạnh lẽo ớn lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Định Làm Bậy

Cảm nhận được sát khí từ đối phương Họa Tâm dần cảm thấy khó thở, nàng không ngờ người em trai của bạn mình lại có được thứ sát khí này. Phải biết rằng sát khí càng mạnh chứ tỏ số người chết dưới tay càng nhiều, cho dù sát khí có mạnh nhưng thực lực nếu kém đối phương thì cho dù sát khí có mạnh thì cũng không thể làm được gì đối phương. Theo tình hình này cô nàng tự biết rằng mình không phải đối thủ của người này.

- Vậy bây giờ chị có thể nói cho em biết tại sao chị lại về nước rồi chứ.

Dương Phàm thu hồi sát khí làm ra bộ mặt tươi cười nói, hắn rất hài lòng với biểu hiện của cô nàng vừa rồi. Cô nàng này sẽ không dám giờ trò trước mặt hắn, trừ khi cô nàng này rằng hắn không mạnh bằng nàng nhưng điều này là bất khả thi. Bởi vì khi này hắn không có tỏa ra hết sát khí mà chỉ 1/4 sát khí mà thôi.

- Không ngờ, mới chùng này tuổi mà cậu lại có được sát khí nặng như vậy, nhưng ta có một điều hiểu kì. Tại sao cậu biết ta là sát thủ rồi lại vẫn đề nghị ta ở lại chỗ của Ánh Nguyệt, không lẽ cậu không sợ người mà ta cần ám sát là nàng hay sao?

- Vì ta biết người mà chị ám sát không phải là nàng, mà là ta có phải không.

Dương Phàm nói ra điều này khiến cho cô nàng phải giật mình, nhưng nàng lại rất nhanh khôi phục dáng vẻ của mình.

- Làm sao cậu biết được chuyện này.

- Rất đơn giản, chị còn nhớ lúc em đến công ty chứ.

Nhìn thấy cô nàng gật đầu, Dương Phàm tiếp tục giải thích." Lúc ta bước vào phòng đã nhìn ra chị không phải người bình thường, lúc đầu trong lòng chị rất vui mừng nhưng đến lúc chị nguyệt nói ta là em trai nàng thì trong lòng chị đã có chút sập đổ. Ta nói như vậy có đúng không, hơn nữa nếu là một người bình thường thì trên tay sẽ không có vết chai do sử dụng súng đâu. Nếu ta nói không sai thì chị hẳn là cao thủ dùng súng, nhưng ta lại không hiểu tại sao chị lại thích sử dụng phi đao?"

Cô nàng phải nói là tuyệt vọng, nàng không ngờ rằng người con trai trước mặt này lại có thể nhìn được ra nhiều thứ trên người mình như vậy. Hơn nữa những cây phi đao kia cho dù là dùng tay sờ qua cũng không thể nào phát hiện được, vậy mà người này lại có thể phát hiện ra.

- Nếu cậu đã biết vậy thì muốn chém muốn giết thì tùy, với một người như cậu có thể nhìn ra, mà ta lại không thể cảm nhận được chút gì từ cậu. Ta tự biết có muốn chạy cũng không thể chạy khỏi cậu.

- Ấy chị đừng hiểu lầm, cho dù là cả trăm tên sát thủ như chị tới đây cũng chưa chắc đã làm gì được tôi cả. Nếu như có kẻ nào dám động đến người thân của ta thì..." Cho dù có bỏ tính mạng của mình thì cũng phải san phẳng những kẻ đã động vào họ." Nói đến câu này thì khuôn mặt hắn thật giống như một ác quỷ vậy." Thế nên chị có thể đi, ta chỉ muốn biết là ai đã thuê chị làm chuyện này mà thôi."

- Xin lỗi chuyện này ta cũng không biết, hơn nữa đây là do tổ chức đưa ra ta cũng không có nhiều chuyện hỏi làm gì.

Nhìn theo biểu hiện của cô nàng thì đúng là cô nàng này không có biết gì rồi.

- Vậy chị có thể nói cho ta biết cụ thể cái tổ chức đó như thế nào không, tốt nhất là chỉ tiết từng tên một.

Nhìn thấy cái ánh mắt đó của Dương Phàm. Cô nàng có một cảm giác sắp có chuyện gì đó xảy ra.

- Không lẽ cậu định tiêu diệt tổ chức này sao? cho dù cậu có bản lĩnh nhưng đừng nên xem thường bọn họ.

- Ai nói là ta sẽ đi tiêu diệt cái tổ chức này cơ chứ, ta chỉ muốn biết chút tin tức về những người đó mà thôi. Nhưng nếu chị không ngại thì ta có thể làm như vậy.

- Cũng được thôi, ta sẽ nói cho cậu những gì mà tôi biết.

- À nhưng mà không phải bây giờ, mà là tối nay trong phòng của ta. Chúng ta sẽ tâm sự với nhau.

Tuy nói nàng là một sát thủ, nhưng biểu hiện của cô nàng lúc này thật giống như một thiếu nữ vậy. Dương Phàm định lấy phi đao của cô nàng còn đang trong cặp ngực mềm mại kia. Nhưng bất chợt cánh cửa mở ra, cũng may là hắn đã biết trước mà rút tay lại rồi đặt lên đôi vai của cô nàng mà đấm bóp. Họa Tâm cũng có hơi bất ngờ vì hành động vừa rồi của hắn. Đường đường là một sát thủ, nhưng nàng không thể ngờ rằng áp lực mà Dương Phàm đem lại thì khiến cho nàng giống như muốn trở thành một thiếu nữ bình thường vậy.

- Tiểu Phàm, Tâm Tâm hai người đang làm gì vậy.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thật khiến cho cô nàng không thể nào tin được. Mới đi có một lúc mà nhìn thấy hai người đã có hành động thân mật như vậy khiến cho nàng cảm thấy chuyện này không bình thường cho lắm.

- À, là chị Tâm nói vai cảm thấy hơi mỏi nên em nói mình biết xoa bóp có thể giúp chị Tâm sẽ bớt mỏi hơn, đúng không chị Tâm. Có phải là bây giờ chị đã cảm thấy đỡ hơn rồi phải không.

Dương Phàm lúc này thật sự là thay đổi hoàn toàn với lúc này. Xoa bóp, nếu nói trắng ra thì hắn đang cảm nhận làn da của cô nàng thì đúng hơn.

- Phải, đúng là đã đỡ hơn nhiều. Cảm ơn em tiểu Phàm.

Lúc này hắn còn định mò vào trong áo của mình, chắc là hắn đã biết Ánh Nguyệt đã về cho nên mới làm ra cái trò này, điều này vẫn không thể làm cho nàng đỏ mặt. Nhưng nàng phải chấp nhận một điều rằng bản thân nàng còn kém rất xa người này. Chỉ có một điều rằng những gì mà tổ chức đưa cho nàng biết thì còn thiếu rất nhiều điều về Dương Phàm. Cái gì mà hắn chỉ biết chút quyền cước cơ chứ, nếu chỉ biết có vậy thì thứ sát khí của hắn là từ đâu mà có. Cô nàng hận không thể bóp chết cái người đã làm cái hợp đồng này.

- Chị nguyệt, em nghĩ chung ta nên dọn dẹp đồ đạc cho chị Tâm về nhà mình thì tốt hơn, dù sao chúng ta cũng đã ăn lo rồi chị bằng giúp chị Tâm một tay.

- Được. Tâm Tâm để mình và tiểu Phàm giúp cậu một tay nhé.

Thấy đề nghị của Dương Phàm như vậy làm cho Dương nguyệt nghĩ rằng hắn đang nghĩ cho mình, dù sao cô nàng cũng không biết rằng hắn đang có một ý nghĩ khác cơ chứ.

Còn cô nàng Họa Tâm lúc này thì không biết trong đầu đang nghĩ đến chuyện gì, dường như cô nàng đang rất buồn phiền. Tuy cô nàng không có biểu hiện ngoài mặt nhưng Dương Phàm chỉ cần liếc qua là hắn đã biết cô nàng này có chuyện rồi.

" Chuyện gì thì để tối sẽ hỏi nàng sau. "

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Nếu Ép Buộc Không Được Thì Cứ Từ Từ Nàng Sẽ Phải Chấp Nhận

Lúc này đã khoảng 10 giờ tối, sau khi giúp cô nàng chuyển xong đồ đạc. Nhưng lại chuyển đến một phòng khác, phòng này lại đối diện với phòng của Dương nguyệt lại ở ngay bên dưới phòng Dương Phàm. Sau khi chuyển xong Dương Phàm cũng không có làm phiền hai người mà về phòng mình chờ cô nàng Họa Tâm tới mà thôi.

Trong khi ngồi chờ đợi thì Dương Phàm lấy mấy tệp giấy là Phương lão đưa cho. Bước đầu điều khiển lực lượng có thể nói là đã xong, xem tiếp phần sau của trang giấy Dương Phàm không nghĩ được rằng những thứ này có thể nói là rất bá đạo chỉ là những thứ này đều nhắc đến là phải sử dụng lực lượng. Xem ra thứ này có muốn học cũng không thể nào học được, Dương Phàm bắt đầu làm theo những gì được viết trong trang giấy. Dương Phàm bắt đầu thử thuận đi, có thể nói hắn rất tự tin vào tốc độ của mình, nhưng nếu đem so với thuận đi thì thật sự là khác một trời một vực.

Dương Phàm vẫn còn đang muốn thử vài thứ khác nhưng lại không thể đem ra sử dụng trong căn phòng được. Tuy hắn rất muốn thử ngay lúc này nhưng lại không muốn để mọi người biết hắn đang thử nghiệm vậy.

Còn đang suy nghĩ thì chợt nhận ra có người đã tiến đến phòng hắn, Dương Phàm sử dụng thuận đi mở cửa, thì ra là cô nàng Họa Tâm. Cô nàng chợt giật mình, động tác gõ cửa cũng buông xuống.

- Cô đến rồi, vào trong đi.

Dương Phàm quay mặt bước vào. Cô nàng còn hơi bất ngờ vì chuyện vừa rồi nhưng cũng không nhanh không chậm bước theo Dương Phàm ngồi xuống giường cùng hắn.

Dương phạm lúc này mới để ý thấy cô nàng này mặc bộ đồ rất mỏng, thậm chí có thể nhìn thấy bên trong. Dương phạm nuốt nước bọt, chỉ cần nhìn cô nàng thôi mà dục vọng đã bắt đầu nổi lên. Hắn cố kiềm chế dục vọng cố ép nó xuống vì hắn không muốn bắt một nữ nhân không muốn lên giường với mình.

- Cậu thấy tôi có đẹp không?

"Không phải chứ, không lẽ cô nàng này định làm chuyện đó với mình sao?" Dương phạm nghĩ thầm. "Rất đẹp."

- Nếu cậu muốn đêm nay ta sẽ là của cậu.

Nói xong cô nàng đứng dậy cởi bỏ chiếc đầm ngủ mà mình mượn Dương nguyệt, bây giờ trên người nàng chỉ còn lại bộ đồ lót mà thôi. Dương phạm lúc này có thể nói là chịu đựng rất tốt, hắn cố nén dục vọng lại không thể bùng phát lúc này.

Thấy cô nàng ghé sát vào tai Dương phạm nói nhỏ. "Không cần phải kiềm chế, là ta nguyện ý." Nói xong cô nàng cởi bộ đồ lót trên người, bây giờ cô nàng đã trần như nhộng trước mặt Dương phạm.

Nhìn thấy cảnh này cho dù là muốn kiềm chế cũng không thể nào kiềm được nữa, nhìn thấy thân hình như vậy cho dù nói không muốn thì đối phương cũng bắt người phải phạm tội. Dương phạm lúc này không kiềm chế nổi nữa mà để cô nàng ra, nhưng hắn vẫn không quên dùng lực lượng bao vây lấy xung quanh để ngăn cho cô nàng có rên lên thì cũng không có ai nghe thấy được.

Đến sáng ngày hôm sau Dương Phạm đã dậy rất sớm để chuẩn bị bữa sáng, tuy nói tối hôm qua đã tập thể dục nhịp điệu nhưng tinh lực của hắn còn rất tốt. Nhớ lại cảnh đêm hôm qua, hắn thật khâm phục khi cô nàng vẫn cố gắng rời khỏi phòng hắn. Lúc đó hắn chỉ nghĩ rằng cô nàng này phóng đảng như vậy, lại không nghĩ đến chuyện cô nàng còn là xử nữ. Hắn lúc này chỉ còn cách khiến cho cô nàng thành người phụ nữ của mình.

Sau khi làm xong thì cũng là lúc các nàng đã rời khỏi giường của mình vì không thể cưỡng lại được mùi thơm của thức ăn. Từ lúc hắn vào bếp thì các nàng đã thức dậy rồi, phụ nữ là vậy họ luôn rất xem trọng vẻ bề ngoài của mình, mỗi khi thức dậy buổi sáng đều phải làm xong nhiệm vụ của mình rồi mới rời phòng được. Lúc này mọi người đều có mặt đông đủ chỉ thiếu duy nhất có một người còn đang nằm trong phòng, nếu muốn một người phụ nữ làm chuyện đó lần đầu mà có thể rời khỏi giường là điều không thể, tuy cô nàng là sát thủ nhưng đối với chuyện này thì không thể nào chống lại được cơn đau nhức ở hạ thân cả, có thể nói buổi tối hôm qua hắn rất mạnh bạo mà không hề nhẹ nhàng.

- Tiểu Phạm, em mang thức ăn đi đâu vậy.

Dương Nguyệt nói. Tuy nàng không cần hỏi cũng biết hắn mang thức ăn đến cho cô bạn của mình, từ lúc hắn thay đổi có thể nói hắn rất quan tâm đến người khác.

- Dạ, em mang lên phòng cho chị Tâm.

00:00 / 00:00- Ừ em mang lên cho Tâm Tâm đi.

Chỉ một câu nói sau đó cô nàng cũng hỏi thêm điều gì nữa mà chú tâm vào thức ăn trên bàn. Cả bốn cô nàng khi nghe thấy nam nhân của mình muốn mang thức ăn lên phòng người khác, tuy vậy cô nàng muốn nói nhưng người đó lại là bạn của chị gái nam nhân cũng đành thôi. Điều lúc này mấy cô nàng cần là thức ăn do chính nam nhân của mình xuống bếp nấu.

Đến trước cửa phòng của cô nàng họ Tâm, Dương Phạm không cần gõ cửa mà cứ như vậy mở cửa tiến vào. Lúc có người mở cửa cô nàng đã mở mắt rồi, khi thấy người đi vào là Dương Phạm thì cô nàng không hề dậy mà mặc kệ hắn.

"Không cần phải như vậy chứ, mới có một đêm mà đã không muốn gặp ta rồi sao". Biết rằng cô nàng đang giả vờ nhưng Dương Phạm cũng không muốn vạch trần. Hắn đặt thức ăn lên bàn rồi ngồi xuống mép giường vuốt mái tóc cô nàng. Khuôn mặt cô nàng có hơi nhăn lại nhưng cũng mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, thấy cô nàng vẫn ngang bướng như vậy Dương Phạm bèn nói một câu.

- Nếu nàng không dậy thì chúng ta lại tiếp tục chuyện tối qua đi. Ta vẫn còn rất muốn đó, nếu nàng không dậy thì ta sẽ làm Nhé.

Dương phạm mặt vô sỉ nói ra những lời này, bàn tay của hắn đang mò vào trong thì cô nàng chợt ngồi hẳn dậy.

- Không cần, ta đã dậy rồi.

Cô nàng khuôn mặt đỏ ửng ngồi dậy nhìn hắn.

- Như vậy có phải tốt hơn không.

Dương phạm cười cợt giống như đã đạt được mục đích của mình. Hắn không nghĩ đến rằng cô nàng này lại có cái biểu hiện đáng yêu đến vậy.

- Ta mang đến cho nàng canh gà để nàng bồi bổ sức khỏe, sau này còn bồi lão công thể dục nhịp điệu.

- Đừng hiểu lầm, tuy hai ta làm chuyện đó nhưng tôi với cậu cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra cả. Chuyện tối qua là tôi nguyện ý, tôi cũng không phải nữ nhân của cậu, sau một tuần tôi sẽ về Mỹ.

Dương Phàm có hơi xám mặt lại nói.

- vậy có thể nói cho ta biết là ai đã thuê nàng đến hay không.

- Ta chỉ biết hần họ Diệp ở kinh thành.

- Được rồi, nàng mau ăn đi thứ này rất tốt cho sức khoẻ đó.

Sau khi biết được đầu mối thì Dương Phàm cũng không muốn ở lại nữa.

Nếu ép buộc không được thì cứ từ từ nàng sẽ phải chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Võ Giả

Diệp ca! chuyện lần này em thật sự phải cảm ơn anh đã báo thù cho em.

Bên trong phòng một quán bar, bốn thiếu niên ngồi với nhau uống rượu. Nếu Dương Phàm ở đây thì sẽ nhận ra tên vừa mới nói chính là con trai thứ hai của Vương Sơn, Vương Lý. Tên này cũng chính là cái tên đã sai người bắt cóc hai cô nàng Huệ Lan và Hiểu Thanh.

- Tiểu Lý, chúng ta là anh em mà có phải không? chuyện của cậu chính là chuyện của tôi.

- Diệp nhị ca, anh nói vậy là không đúng rồi. Chuyện của tiểu Lý tức là chuyện của chúng ta, đầu thế là chuyện của cá nhân được.

Người ngồi lên tiếng là tên ngồi kế bên Vương Lý, hần là tên Tôn Vi Hải. là con trai thứ hai của Tôn thập Bát, một trong tứ thiếu gia và cũng là một trong tứ đại gia tộc lớn mạnh ở Kinh thành.

- Ha ha, ta quên mất, Dương đại ca bỏ qua cho.

Người vừa nói là Diệp Văn Hồ, Con trai của Diệp lão nhị, Diệp Huyền Tư của Diệp gia. Diệp gia ở kinh thành là gia tộc thứ hai trong tứ đại gia tộc. Tên này việc tốt thì không thấy đâu còn việc xấu thì có thừa, hần cạnh mình là con trai của tổng giám đốc của Tập Đoàn Diệp Văn Nam. phải biết rằng cha hần rất có thể sẽ là người thừa kế tập đoàn, chính vì vậy mà rất nhiều người luôn muốn lấy lòng hần, dù sao thì hần cũng là con trai của giám đốc tập đoàn đứng thứ hai trong các gia tộc, nếu làm phiền hần thì chỉ sợ rằng đến cách mình chết ra sao cũng không biết.

- Hồ đệ nói quá rồi, chúng ta là huynh đệ đúng không, chuyện của mọi người thì đều là chuyện của chúng ta, ai ra tay thì đâu có ảnh hưởng.

Người lên tiếng là Dương Niên, con trai thứ hai của Dương Vũ Bùi, cũng là đại gia tộc đứng đầu Kinh thành. Cũng là gia tộc ẩn giấu mình rất tốt.

- Đúng vậy Dương ca! chúng ta thôi bàn nữa mà uống tiếp thôi.

Diệp Văn Hồ đưa chén rượu lên cùng ba người còn lại tiếp tiếp tục uống rượu.

- Lão Già! người bạn già đến nhờ ông giúp ta một chuyện đây.

Dương Phàm mở cửa bước vào trong phòng Phung lão gia tử, giọng điệu nửa đùa nửa thật nói.

- Tiểu Phàm! không biết cậu định nhờ ta chuyện gì.

Phung Lão biết rằng hần sẽ không bao giờ nói đùa nên không thêm quan tâm đến giọng điệu của hần. Chỉ là ông không biết hần đến nhờ mình chuyện gì.

- Lão Già, ông biết Diệp gia ở kinh thành chứ.

Dương Phàm biết không thể qua được Phung Lão nên cũng chẳng để tâm mà vào thẳng vấn đề của mình.

- Diệp Già! không lẽ cậu đắc tội với bọn họ hay sao? không đúng, là bọn họ gây phiền tới cậu.

Phung Lão biết rất rõ một điều Dương Phàm sẽ không bao giờ gây phiền đến ai. Hần đã từng nói, " Nếu người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu muốn tìm ta làm phiền thì ta sẽ rất sẵn lòng." Hần đã từng nói như vậy, nhưng Diệp gia thì ở kinh thành thì làm sao lại có chuyện Diệp Già muốn gây thù cho hần cơ chứ.

- Tại sao cậu lại hỏi ta về Diệp Gia vậy, có chuyện gì sao?

00:00 / 03:13 Nghỉ đi nghỉ lại thì ông vẫn hỏi hần thì tốt hơn.

- Cũng không có chuyện gì, ta chỉ muốn biết một chút về Diệp Gia để chào hỏi bọn họ mà thôi.

"Chào hỏi." Phương Lão thâm vuốt mồ hôi, xem ra chuyện này có chút phức tạp. Nếu muốn để Dương Phàm đi chào hỏi thì chắc hẳn là có người muốn ra tay với hần, hơn nữa đối phương lại không biết gì về hần cả. Cái cách mà hần nói đi chào hỏi thì không biết Diệp Gia này đã làm cái chuyện gì nữa.

- Được rồi lão Già, ông rốt cuộc là có muốn giúp hay không.

- Giúp tất nhiên là giúp, nhưng ta phải nói cho cậu biết trước, Diệp gia này cũng không phải tầm thường. Bọn họ là Gia tộc thứ hai trong tứ đại gia tộc, hơn nữa gia chủ của bọn họ lại là bạn của Dương Gia ở kinh thành, hơn nữa Dương Gia lại là gia tộc đứng đầu. cậu có biết Gia chủ Dương Gia là ai không. Lúc trước cậu đã từng nghe đến cái tên Dương Thiên Tổng chưa.

Nhắc đến cái tên này Dương Phàm dường như đã nghe ở đâu đó.

- Không lẽ chính là vị tướng Quân đó sao?

Dương Phàm chợt nhận ra cái tên này, hần đã từng được nghe đến và biết rằng ông là một người rất giỏi, phải nói là rất tài giỏi.

- Hơn nữa, người trong Dương Gia đều là nhân tài, chẳng qua là bọn họ không chịu bộc lộ nên cũng không có mấy người biết chuyện này. Hơn nữa hai gia chủ của hai gia tộc đều là võ giả.

Võ Giả, có thể nói họ là những người tu luyện võ đạo đến một cảnh giới nào đó, hơn nữa võ giả cho đến bây giờ còn là một bí ẩn rất lớn, có thể hình dung theo một cách khác là muốn trở thành võ giả là cả một quãng đường dài vô tận, nó giống như luyện nội công trong võ thuật cổ đại vậy. Nhưng đã thành võ Giả thì muốn kiếm đối thủ ngang tài ngang sức là điều rất khó, vì nếu đối thủ chỉ cần sơ hở thì sẽ bại dưới tay của một võ giả là điều không phải bàn. Lúc trước hần đã từng được nghe sư phụ mình nói qua sự lợi hại của một Võ giả, giống như dùng tay không chém rời một tảng đá lớn giống như cắt một chiếc bánh vậy. Tuy Dương Phàm không biết võ giả lợi hại ra sao nhưng hần vẫn rất tin vào thực lực của mình bây giờ.

- Lão Già, tuy rằng ta từng được nghe về sự lợi hại của võ giả nhưng lão yên tâm, ta không phải đi liều mạng đâu, chỉ là đi chào hỏi thôi.

Dương Phàm cười rất quý dị. "Nếu có cơ hội thì thử so tài với võ giả xem sao." Ý nghĩ này làm cho Dương Phàm càng thêm hưng phấn, hần không ngờ rằng ngay tại trong nước lại có hai Võ Giả. Một người là đại tướng quân, còn một người nữa không biết như thế nào.

"Không biết lão Già Diệp Gia với lão Dương Gia kia ai mạnh hơn ai nữa, mặc kệ nó đi dù sao thử sức rồi không phải biết liền sao?"

Nghĩ là làm, Dương Phàm lúc này trong đầu đã vạch sẵn mọi chuyện rồi, chỉ còn một bước nữa là xong mọi chuyện mà thôi.

- Được rồi lão Già! buổi chiều nay ta sẽ đến kinh thành một chuyến, ở nhà còn có một cô nàng nữa cần ông để ý đến nàng ta một chút nhưng đừng làm hại nàng.

Dương Phàm định rời đi thì chợt nhớ ra một chuyện khá quan trọng, nếu cô nàng này đã không hoàn thành nhiệm vụ thì rất có thể còn người tham gia vào mà không chỉ một mình cô nàng. Hần chỉ sợ cô nàng này sẽ rời đi thì hần không biết phải kiếm cô nàng kiểu gì nữa.

- Có thể nói cho ta biết cô nàng này là ai không?

Phương Lão cũng rất tò mò về cô nàng này của Dương Phàm, ngày trước cũng như vậy cho nên ông rất muốn biết thân phận của cô nàng mà Dương Phàm nói.

- À nàng là sát thủ do người Diệp gia thuê tới để giết ta, vì cô nàng là bạn của chị gái ta cho nên ta không có làm gì nàng, nên mới nhờ ông cho người giám sát nàng một chút. Nhưng tốt nhất là mấy tên cấp A của ông thì tốt hơn, cô nàng này cũng tài giỏi đấy.

Nói xong Dương Phàm rời đi, hần cũng không có thời gian để nói với Phương Lão mà hần muốn chuẩn bị cho chuyến bay lúc 2 giờ chiều.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Người Đó!

Hai giờ chiều, Dương Phàm chỉ mang theo hộ chiếu của mình ra sân bay. Khác hần với hần, những người khác đều xách theo cả đồng hành lý, còn hần thì tay không bước đi giống như tản bộ vậy.

Nếu không có xảy ra chuyện gì thì máy bay sẽ cất cánh sau 15p nữa, Dương phạm vờn vai một cái. Dù sao từ đây đến Kinh thành cũng phải mất vài giờ đồng hồ, đúng lúc đó có cô tiếp viên đẩy toa ăn đi ngang qua chỗ hắn. Vờn tay lấy cốc nước thì cô tiếp viên đẩy toa ăn lên tiếng.

- Xin lỗi, vị tiên sinh này, cốc nước này là của hai vị tiểu thư kia.

Vừa nói xong tay chỉ vào cô nàng khoảng 13, 14 tuổi, ngồi bên cạnh là một cô nàng khoảng 30 tuổi. Tuy không nhìn được rõ khuôn mặt của của cô nàng ngồi bên ngoài nhưng Dương phạm lại chắc chắn đó là mỹ nữ.

- Thật xin lỗi, là em hơi khát, phiền chị lấy cho em ly nước.

Dương phạm rất lễ phép nói.

- Được, vậy tiên sinh chờ một lát tôi sẽ mang đến cho ngài.

Tuy hắn xưng hô lễ phép như vậy, cô nàng tiếp viên thì không như vậy vẫn gọi hắn một câu tiên sinh.

- Vậy làm phiền chị.

- Không có gì, thưa tiên sinh đây là việc chúng tôi nên làm.

Nói nữ tiếp viên tiếp tục đẩy toa ăn, không phải Dương Phạm khát nước mà từ lúc hắn lên máy bay đã để ý tới người phụ nữ ngồi trên hắn mấy hàng ghế. Lúc đầu hắn cũng không để ý đến cô nàng đó nhưng rồi hắn cảm nhận được khí tức trên người cô nàng rất lạ, không giống như những người mà hắn gặp trước đây. Nếu hắn đoán không sai thì cô nàng này là một võ giả, tuy cô nàng này là một võ giả, đối với hắn cũng không có chút uy hiếp nào cả. Hắn còn đang nghĩ xem cô nàng này thuộc gia tộc nào trong hai gia tộc kia.

Đối với một người có thực lực mạnh mẽ như hắn muốn che dấu sát khí hay thực lực của mình là một điều rất dễ dàng. Nếu không hắn chỉ để một ít sát khí phát ra lúc này thôi, chắc chắn những người bình thường ở đây sẽ không thể nào chịu được. Cho dù lúc này hắn tản sát khí ra thì cô nàng kia cũng không thể nào biết là hắn, nhìn dáng vẻ của hắn bây giờ thì cũng sẽ không có một ai nghĩ rằng sát khí đó là do hắn cả, nói đúng hơn nhìn hắn bây giờ chỉ là một tên thư sinh trời gả không chặt. Sẽ không có ai nghĩ đến một điều rằng tên thư sinh này lại là một cao thủ.

Dương Phạm không biết đang suy nghĩ đến chuyện gì, dường như hắn đang rất tập trung. Chợt có người lay lay hắn, Dương phạm bừng tỉnh. Phát hiện ra cô nàng tiếp viên lúc này, trên tay còn cầm theo ly nước lọc.

- Xin lỗi đã làm phiền tiên sinh, tôi mang ly nước cho ngài.

Dương phạm cầm lấy ly nước rồi cảm ơn cô nàng tiếp viên, lúc nhận lấy ly nước, Dương Phạm chợt cảm thấy thật trùng hợp. Người phụ nữ này thật không tầm thường, hai đầu ngón trỏ đều dài hơn người khác, hắn là thường sử dụng súng hoặc một loại hung khí nào khác để lại, thật lợi hại nhưng cũng chỉ ở trong lĩnh vực của mình. Xem ra điều mà hắn đang nghĩ lúc này có thể chắc chắn 99,99% cô nàng kia là người trong hai đại gia tộc đó, lúc cô nàng này đem nước đến cho hai người kia tuy biểu hiện rất chuẩn mực của một tiếp viên, nhưng cái hành động nhỏ của cô nàng lúc đó đã lọt vào mắt của hắn. Có thể nói cô nàng này hắn là cao thủ của một trong hai gia tộc kia phải đi bảo vệ hai người kia, tuy cô nàng kia là võ giả, nhưng chẳng may đụng phải một cao thủ chỉ kém cô nàng tiếp viên kia thôi là cô nàng võ giả này sẽ phải bỏ tay mà thôi. Nếu đem so thực lực của cô nàng tiếp viên này thì vẫn còn kém một chút so với cô nàng Họa Tâm đến giết hắn.

Dương Phạm chớp mắt suốt 3h đồng hồ cũng trôi qua rất nhanh. Sau khi máy bay hạ cánh Dương Phạm bước ra sân bay bắt một chiếc taxi rồi đến một khách sạn rất sang trọng đặt một phòng rồi lên ra giường, dù sao đến đây cũng không thể có ai giúp hắn làm việc cả. Đối tượng lần này có thể nói là cao thủ, dù sao nếu động đến một con hồ con thì chắc chắn con hồ đó sẽ ra mặt, nếu con hồ đó không làm được gì mà đi câu con hồ vương thì chắc chắn sẽ có chuyện. Tuy hắn không muốn rắc rối nhưng đối phương đã muốn mạng hắn thì hắn cũng sẽ không ngần ngại mà tiền đối phương đi.

Bên trong một văn phòng, người đàn ông khuôn mặt có vẻ hơi hung dữ, dáng người rất vững trên đầu đã có vài sợi tóc bạc." Lão tam có chuyện gì mà gọi cho ta vậy." Người đàn ông đó nghe điện thoại, giọng nói rất ôn hòa mà uy nghiêm.

"Đại ca, em vừa nhìn thấy một người, người này đã rất lâu mà chúng ta không hề có một chút tin tức nào của người đó cả." Người đàn ông ở đầu dây bên nói có vẻ rất vội vàng, có chút kích động.

"Lão tam, chú nói cái gì, không lẽ nó đã quay lại sao? không đúng nó sẽ không bao giờ quay lại. Vậy người mà chú nói là ai." Người đàn ông ngồi trong văn phòng có hơi kích động nhưng rồi cũng bình tĩnh lại.

"Đại ca, có thể là con của người đó, anh biết không? Từ khuôn mặt đến vóc dáng đều rất giống nhau, rất giống với người đó năm xưa." Người đàn ông đầu dây bên kia càng kích động và giọng nói càng thêm khẳng định và chắc chắn.

"Không lẽ nào. Cũng gần 3 chục năm rồi." Người đàn ông bên trong văn phòng giọng nhỏ dần, rồi đôi mắt của ông nhìn ra cửa sổ hoài niệm lại chuyện gì đó, đôi mắt rung rung.

"Đại ca, anh không sao chứ." rất lâu không có trả lời, người đàn ông ở đầu dây bên kia có hơi sốt ruột nói.

Người đàn ông đó nét mặt trở nên ôn hòa tươi vui về hắn lên." Lão Tam, chú gặp người đó ở đâu, không lẽ là ở sân bay. Hôm nay chú đi đón con bé Tiểu Nữ với Tiểu Lăng có phải không?"

" Phải đại ca, hơn nữa người đó còn không có mang theo hành lý, còn đi một mình.." Còn chưa nói hết câu thì đầu dây bên kia đã vang lại.

" Lão Tam, chú phải tìm bằng được người đó, cũng không cần phải đưa hấn về, xem hấn đến kinh thành làm gì, nếu có chuyện gì thì phải giúp đỡ cho người đó. Nói xong câu ông đã cúp điện thoại rồi nhìn về bầu trời xa xăm.

" 28 năm rồi, 28 năm cuối cùng cũng có thể biết được tung tích của hấn. Không biết bây giờ hấn ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Đô Thị Thiên Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.